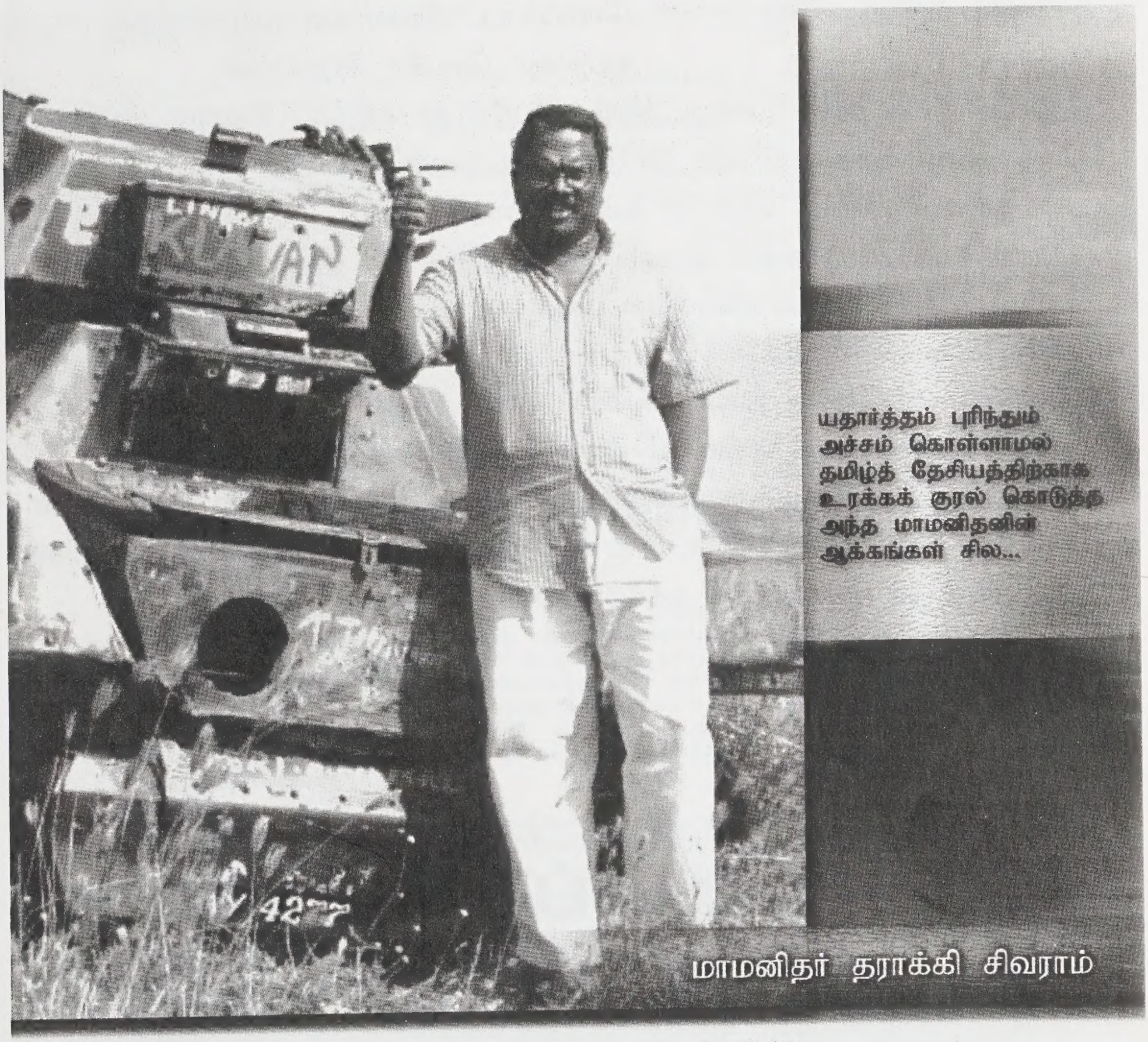
ஒரு பேனாவின் பதிவேடு

வெளியீடு:
ஊடகப்பணிமனை

கடந்த 28.054.2005 அன்று ஸ்ரீலங்கா அரசின் கைக்கூலிகளால் கடத்தப்பட்டடு படுகொலை செய்யப்பட்ட பிரபல ஊடகவியலாளரும் தமிழ்நெட் செய்திச் சேவையின் ஆசிரியருமான தராக்கி என்று அழைக்கப்படும் தர்மரத்தினம் சிவராம் அவர்கள். இரு மொழி புலமை வாய்ந்த இராணுவ ஆய்வளாரென இவர் சர்வதேச ஊடகவிய -லாளர்கள் மத்தியில் நன்கு அறியப்பட்டவர்.
இவர் டெய்லி மிரர் எனும் ஆங்கில ஊடகத்திலும் பல தமிழ் ஊ்டகங்களிலும் படைத்துறை ஆய்வு கட்டுரைகளை எழுதி வந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் மக்களிள் விடுதலைப் போராட்டத்தின் நியாயத்தினை சர்வதேச சமூகத்தின் முன் கொண்டு சென்ற இவர் சர்வதேச அரங்கில் ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கத்தின் கபட நாடகத்தை அம்பலப்படுத்திய ஓர் துணிச்சல் மிக்க பத்திரிகையாளனாவார். யதார்த்தம் புரிந்தும் அச்சம் கொள்ளாமல் தமிழ்த் தேசியத்திற்காக உரக்க குரல் கொடுத்த அந்த மாமனிதன், உயரிய ஊடகவியலாளனின் முன்னைய ஆக்கங்கள் சிலவற்றை ஓர் பதிவேடாக்கி மக்களின் பார்வைக்கு வைக்கின்றோம்.

ஊடகப்பணிமனை – சுவிஸ்

ஊடகப் பணிமனை
MEDIA HOUSE

அரசியல்துறை
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்,
தமிழீழம்.

29.04.2005

ஊடகவியலாளர் சிவராமின் கொலைக்கு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் கண்டனம்

தமிழினத்தின் மிகச் சிறந்த ஊடகவியளாலரான தராகி டி.சிவராம் கொழும்பில் கடத்திக் கொல்லப்பட்டுள்ளார். சிறிலங்கா அரசின் இராணுவப் புலனாய்வுப் பிரிவும் அவர்களோடு சேர்ந்து இயங்கும் தமிழ் விரோதக் குழுக்களுமே இக்கொலைக்கு காரணமாகும். சிவராமின் இந்த கொலைச் சம்பவம் தமிழ் மக்களிடத்திலும் ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியிலும் மிகப்பெரும் அதிர்ச்சியையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

தராகி என்றும் டி.சிவராம் என்றும் நன்கறியப்பட்ட திரு தர்மரத்தினம் சிவராம் அவர்கள் மிகத் துணிச்சலானதொரு ஊடகவியலாளர். எவ்வகையான நெருக்கடிச் சூழ்நிலைகளிலும் எதற்கும் அஞ்சாது துணிச்சலாக செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் முன்வைத்து வந்தவர். கடந்த இரண்டு தசாப்த காலத்தில் சர்வதேசம் நன்கறிந்த சிறந்த தமிழ் ஊடகவியலாளராகச் செயற்பட்டு தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளை வெளி உலகிற்கு எடுத்துச் சொன்னவர். தனது ஊடகப் பணியினூடாக தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தை வெளி உலகத்துக்குத் தெரியப்படுத்த முனைந்து உழைத்தவர்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்துடன் தன்னை நீண்ட காலமாகவே தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் பிணைத்திருந்தவர் சிவராம். சிங்களப் பேரினவாத அடக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் எண்பதுகளின் தொடக்கத்திலிருந்து இணைந்து செயற்பட்டவர். அன்றிலிருந்து தனது இறுதிக் கணம் வரையிலும் தமிழின விடுதலையை நெஞ்சார விரும்பி தனது சிந்தனையையும் எழுத்தையும் முன்வைத்து வந்தவர்.
சிங்களப் பேரினவாதிகளிடமிருந்து தமிழரின் இனப் பிரச்சினைக்கான எத்தகைய தீர்வையும் ஒரு போதும் எதிர்பார்க்க முடியாது என்ற வலுவான கருத்தை தனது அனுபவத்தின் வழியாக வலியுறுத்தி வந்தவர் சிவராம். அத்துடன் தமிழ்த் தேசியத்தை கூர்மைப்படுத்த வேண்டும், அதனைப் பலப்படுத்த வேண்டும் என்னும் உயரிய நோக்கோடு வாழ்ந்தவர்.

தமிழ்த் தேசியம் பலத்தோடு வளர்த்துச் செல்லப்பட வேண்டும் எனக்கூறி தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் வே. பிரபாகரன் அவர்களின் தலைமையை ஆதரித்தவர் டி. சிவராம். சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை குறித்து தெளிவற்ற முறையில் கற்பிதங்களை மக்களிடம் உருவாக்கும் போக்கு தமிழ் ஊடகத்துறையின் தவறாகும் எனச் சுட்டிக்காட்டியவர். அதேவேளையில் சமாதானத்தை தமிழர்களுக்கு ஒரு பொறியாக மாற்ற முனையும் சந்தர்ப்பங்களை அம்பலப்படுத்த வேண்டும்; அதுவே தமிழ் ஊடகங்களின் இன்றைய பணி என்றும் சொல்லிவந்தவர்.

தமிழ் ஊடகவியலாளர்கள் தம்மை நவீன தகவல் தொழில்நுட்பத்திலும் தொடர்பாடலிலும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சிவராம் தமிழ் ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியில் வலியுறுத்தி வந்தார். தமிழ் ஊடகவியலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் சிவராம் ஒரு நல்ல தோழமையாளனாக பத்திரிகைத்துறையில் பலருக்கும் முன்னோடியாளனாக இருந்து ஊடகத்துறையின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டிருக்கிறார்.
எப்போதும் பக்கச் சார்புகள் இல்லாமல் தனது விமர்சனங்களை முன்வைத்து வந்த நல்லதொரு பண்பாளர் சிவராம் அவர்கள். கொழும்பில் கொலை மிரட்டல்கள், குடியிருப்பதற்கான அச்சுறுத்தல்கள் எனத்தொல்லைகள் தொடர்ந்தபோதும் அவற்றைக் கண்டு பின்வாங்காமல் சிங்களப் பேரினவாதத்தை அம்பலப்படுத்தி வந்தவர்.

நிமலராஜனையோ, நடேசனையோ, தன்னையோ கொல்வதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் போராட்டக்கருத்தினை மழுங்கடித்து விட முடியாது என்பதை கொலையாளர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று, தனக்கு வரக்கூடிய அபாயத்தை ஏற்கனவே உணர்ந்து கூறி வந்தவர். ஆனாலும், தனது கருத்துக்களையோ நிலைப்பாட்டினையோ தளர்வேதுமில்லாமலே இறுதிவரை உறுதியுடன் தொடர்ந்து வந்தார். தனது குடும்பம், தனது சுய பாதுகாப்பு என்பவற்றைக்கூட பெரிதெனக் கருதாமல் ஒரு நல்ல புகழ் வாய்ந்த தமிழ் ஊடகவியலாளராக உழைத்து வந்தவர் சிவராம்.

ஊடகவியலாளர் சிவராம் ஏற்கனவே பல தடவைகள் சிறிலங்கா இராணுவப் புலனாய்வுத்துறையின் கொலை மிரட்டல்களை எதிர்நோக்கியுள்ளார். அவரது கொழும்பு இல்லமும் சோதனைக்குள்ளாகியது. இக்கொலையானது கொழும்பின் உயர் பாதுகாப்பு பகுதியுள் நடைபெற்றுள்ளது. எனவே, இக்கொலைக்கு சிறிலங்கா அரசும் அதன் படைகளுமே பொறுப்பாகின்றன.

சிவராமின் உறுதியையும் அவருடைய கருத்து நிலைப்பாட்டினையும் அவருடைய விரிந்த செயல்களையும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத சக்திகள் இன்று அவரைக் கடத்திக் கொன்றிருக்கின்றன.
படுகொலையில் சிவராம் அவர்களை இழந்து நிற்கும் அவரது மனைவி, பிள்ளைகள், மற்றும் குடும்பத்தினருக்கு எமது ஆறுதலைத் தெரிவிக்கிறோம்; அவர்களுடைய துயரில் நாமும் பங்கெடுத்துக்கொள்கிறோம்.

தேசியத் தலைவரால் சிவராமிற்கு மாமனிதர் விருது வழங்கி கௌரவிப்பு

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்
Liberation Tigers of Tamil Eelam

தலைமைச் செயலகம்,
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்,
தமிழீழம்.
30/04/2005.

தமிழ் மண்ணையும் தமிழ் மக்களையும் ஆழமாக நேசித்த ஒரு உயர்ந்த மனிதரை தமிழர் தேசம் இன்று இழந்துவிட்டது. தமிழீழ மண்ணின் விடிவிற்காகவும் தமிழீழ மக்களின் விடுதலைக்காகவும் ஓங்கிஒலித்த ஒரு உரிமைக் குரல் இன்று ஓய்ந்துவிட்டது. எதிரியின் கோழைத்தனமான தாக்குதலுக்கு ஒரு தலைசிறந்த தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர் பலியாகிவிட்டார்.

திரு. தர்மரட்ணம் சிவராம் அவர்கள் எளிமையும் நேர்மையும் பொருந்திய ஒரு தனித்துவமான மனிதர். நிறைந்த அறிவு படைத்தவர். எழுத்துத்துறையில் மிகுந்த விற்பனர். உலக அரங்கில் மிகவும் பிரபலமான பத்திரிகையாளர். இவருக்கு அறிமுகமே தேவையில்லை.

இவர் தனது எழுத்துக்களால் தமிழரின் தேசியப் பிரச்சினையை உலக அரங்கிலே மிகவும் நேர்த்தியான முறையில் தெளிவாக எடுத்துக்கூறினார். சிங்கள அரசு மேற்கொண்டுவருகின்ற அப்பட்டமான பொய்ப்பரப்புரைகளை சர்வதேச சமூகத்திற்கும் இராஜதந்திர சமூகத்திற்கும் மிகச் சாதுரியமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் அம்பலப்படுத்தினார். சிங்களப் பேரினவாதத்தின் கோட்டையில் நின்றுகொண்டே அது தமிழர் தேசத்திற்கு எதிராகப் புரிகின்ற அநீதிகளையும் அக்கிரமங்களையும் உலகிற்கு உறுதியாக எடுத்துக்கூறினார். ஆபத்துக்களையும் அச்சுறுத்தல்களையும் எதிர்கொண்டபோதும், அஞ்சா நெஞ்சுடன் அநீதியை எதிர்த்துநின்றார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, எம்மக்களுக்கு ஓயாது அரசியல் விழிப்புணர்வூட்டி, தமிழ்த் தேசியத்தைத் தொடர்ந்து வலுப்படுத்தினார். அன்னார் ஆற்றிய அரும்பணி என்றுமே போற்றுதற்குரியது.

திரு. தர்மரட்ணம் சிவராம் அவர்களின் இனப்பற்றிற்கும், விடுதலைப் பற்றிற்கும் மதிப்பளித்து, அவரது நற்பணியை கௌரவிக்கும் முகமாக "மாமனிதர்" என்ற அதியுயர் தேசிய விருதை அவருக்கு வழங்குவதில் நான் பெருமையடைகிறேன். உன்னத இலட்சியத்திற்காக வாழ்ந்த உயர்ந்த மனிதர்களை சாவு அழித்துவிடுவதில்லை. எமது தேசத்தின் வரலாற்றில் அவர்களுக்கு என்றும் அழியாத இடமுண்டு.

"புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்"

வே. பிரபாகரன்

(வே. பிரபாகரன்)
தலைவர்,
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.

காலத்தின் தேவை அரசியல் வேலை

டி. சிவராம் (தராக்கி)

தமிழ் சமூகத்தை அதனுள் இயல்பாகக் காணப்படும் முரண்பாடுகளை கூர்மை அடையச் செய்வதன் மூலம் அடக்கி ஆளலாம் என நவீன சிங்களப் பேரினவாதிகள் நம்புகின்றார்கள்.
தமிழ் மக்களை பட்டி தொட்டியெங்கும் இன்று அரசியல் தெளிவுபடுத்த வேண்டிய தேவை எம்முன் உள்ள மாபெரும் வரலாற்றுக் கடமையாகும்.
பிரித்தாளும் தந்திரோபாயங்களின் ஊடாக எம்மை வென்று விடலாம் என சிங்களப் பேரினவாதிகள் எதிர்பார்க்கின்றனர்.

தமிழீழச் சமூகம் என்ற மேற்பரப்பை நாம் சற்று சுரண்டிப்பார்த்தால் அதன் கீழ் பிரதேசவாதம், மதம்,சாதி, வட்டாரவழக்கு உரசல்கள், ஊர்களுக்கு இடையிலான அடிபிடிகள் எனப்பலவற்றைக் காணலாம். ஆனால் சிங்களப் பேரினவாதம் இவற்றையெல்லாம் கணக்கிலெடுக்காது தமிழ் மக்களை ஒட்டுமொத்தமாக வலுவிழக்கச் செய்து தமிழர் தாயகம் அனைத்தும் சிங்கள பௌத்தத்தின் வரலாற்று உரிமைக்கு உட்பட்ட இடங்கள் என்ற கருத்தை நிலைநாட்ட அயராது உழைத்து வருகிறது.

1958ஆம் ஆண்டிலும் 1977ஆம் ஆண்டிலும் 1983ஆம் ஆண்டிலும் அவற்றைத் தொடர்ந்து வந்த போர் ஆண்டுகளிலும் சிங்கள பௌத்த பேரினவாத அரசுகளும் அவற்றின் படைகளும் தமிழ் மக்களை சாதி சமூக, மத, பிரதேச மற்றும் வட்டார பேதமின்றி அழித்தொழிக்க முற்பட்டு வந்துள்ளன. போர்க்காலத்தில் எம்மை நோக்கி எப்போதும் நீண்ட சிங்களப் பேரினவாதத்தின் துப்பாக்கிகள் எம்மை யாழ்ப்பாணத்தான் என்றோ, திருகோணமலையான் என்றோ, வன்னியான் என்றோ, மட்டக்களப்பான் என்றோ வேற்றுமைப்படுத்தியது கிடையாது.
சிங்களப் பேரினவாதிகளின் கண்களில் நாம் அனைவருமே தமிழராகவே காணப்பட்டோம். விடுதலைப் புலிகளோடு நீண்டகாலம் போரிட்டதால் பெற்ற அனுபவங்களைக்கொண்டும், வெளிநாடுகள் மற்றும் ஏகாதிபத்தியங்கள் எவ்வாறு தாங்கள் அடிமைப்படுத்திய சமூகங்களை பிரித்து ஆண்டு வந்துள்ளன என்பதை அண்மையில் நுட்பமாக கற்கத் தொடங்கியதாலும் இன்று சிங்களப் பேரினவாதம் புதிய வடிவம் பெற்றுள்ளது. தமிழ் சமூகத்திலுள்ள சகல முரண்பாடுகளையும் ஆழமாகக் கற்றறிந்து அவற்றை கூர்மையடையச் செய்து தமிழ் சமூகத்தின் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டை சிதைக்க வேண்டும் என்பதில் நவீன சிங்கள பௌத்தம் மிகத்தெளிவாகவே உள்ளது.
இன்று ஹெல உறுமயவின் போசகர்களாக இருக்கின்ற திலக் கருணாரட்ண (தலைவர்), சம்பிக்க ரணவக்க (தேசிய அமைப்பாளர்), உதய கமான்பில்ல (பொதுச் செயலாளர்) ஆகிய மூவரும் 16 வருடங்களுக்கு முன்னர் என்னோடும், நான் சார்ந்திருந்த இயக்கத்தோடும் நெருங்கி பழகியவர்களே. சிங்கள பௌத்தத்தின் வெற்றிக்காக அவர்கள் இன்று மிக நுட்பமாக செயற்பட்டு வருகின்றனர்.

போரில் வென்றெடுக்க முடியாத தமிழ் சமூகத்தை அதனுள் இயல்பாகக் காணப்படும் முரண்பாடுகளை கூர்மையடையச் செய்வதன் மூலம் அடக்கிஆளலாம் என இந்த நவீன சிங்களப் பேரினவாதிகள் நம்புகின்றார்கள். அதற்கென நமது சமூகத்தின் வெங்காயத்தனமான பிளவுகளையும் முரண்பாடுகளையும் அவர்கள் இன்று நிறையவே கற்றுவருகின்றார்கள். இந்தக் கற்றலின் வெளிப்பாடுதான் ஜாதிக ஹெல உறுமயவுக்கும் கருணாவிற்கும் ஏற்பட்ட நெருக்கமான தொடர்பாகும்.
இதனால்தான், இன்று ஜாதிக ஹெல உறுமய கட்சி இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸுடனும் ஈ.பி.டி.பி.யுடனும் உறவை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

ஒரு காலத்தில் தமிழரையே சாதியத்தின் பெயரால் மிருகத்தனமாக ஒடுக்கியபோது சிங்கள பௌத்த பேரினவாதம் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் சார்பாக எம்மிடையே புகுந்து எமது தேசிய ஒருமைப்பாட்டை சிதைத்து விடலாம் என பல வேலைத்திட்டங்களில் ஈடுபட்ட கதைகளை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சொக்கதிடல் போன்ற ஒடுக்கப்பட்ட ஊர்களின் வரலாறுகளை நாம் கற்கும்போது தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.
(1984ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் எம்மை முற்றுகையிட்டபோது சொக்கதிடலில் ஓடி ஒளிய நேரிட்டது. அப்போது அங்கு நான் கேட்டறிந்த கதையை இன்றும் மறப்பது கடினமாகவே உள்ளது.)
கொழும்பிலுள்ள சிங்கள, பௌத்த அறிஞர்கள் சிலர் தமிழ் சமூகத்தை எந்தெந்த வகையில் பிரித்து ஆளலாம் என வெளிப்படையாகவே இன்று பேசுகின்ற ஒரு சூழல் தோன்றியுள்ளது.
எமது சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற சகல வகையான முரண்பாடுகளையும் எவ்வாறு பயன்படுத்தி எமது தேசிய ஒருமைப்பாட்டை அழித்துவிடலாம் என்பதில் இன்று நவீன சிங்களப் பேரினவாதிகள் பெருநாட்டம் கொண்டுள்ளனர்.

கடந்த மூன்று மாதங்களாக கிழக்கில் காணப்படுகின்ற நிலைமைகள் சிங்களப் பேரினவாதிகளின் எண்ணத்துக்கு மேலும் வலுச் சேர்த்துள்ளன. கிழக்கு மாகாணம் தமிழர் தாயகத்தின் ஒரு இன்றியமையாத அங்கம் என நாம் ஒரு புறம் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், மறுபுறம் எம்மிடையே சில துரோகிகள் எம் எதிரிகளோடு கைகோர்த்துக் குலாவித்திரிகின்றனர்.

போர்க்காலத்தில் வெல்ல முடியாததை மிக நுட்பமான பிரித்தாளும் தந்திரோபாயங்களின் ஊடாக எம்மை வென்று விடலாம் என சிங்களப் பேரினவாதிகள் எதிர்பார்க்கின்றனர். அவர்களோடு அண்மைக் காலத்தில் எனக்கு உரையாடக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அவர்கள் எமது சமூகத்தை எந்தளவுக்கு நுட்பமாக புரிந்து செயல்பட விரும்புகிறார்கள் என்பதை நான் இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் மிகத் தெளிவாக அறியக் கூடியதாயிற்று. இது கிழக்கைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு ஒரு முக்கிய சவால் ஆகும்.
இடையே ஒரு மிக முக்கியமான விடயத்தைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது.
ஆரம்ப காலத்திலே தமிழ் மக்களிடையே பிராந்திய வேறுபாடுகள், ஊர் முரண்பாடுகள், சமய வேற்றுமைகள் போன்றவற்றை மேவிநின்ற ஒரு முற்போக்கான- சமதர்மநோக்கம் கொண்ட- தமிழ்த் தேசியக் கோட்பாட்டை மிகவும் முயற்சி செய்து கட்டியெழுப்ப தமிழரசுக்கட்சியும் பின்னர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி மற்றும் மாணவர் பேரவை போன்ற பல அமைப்புகளும் இடையறாத போராட்டங்கள் மூலமாகவும் அரசியல் வகுப்புகளின்-

ஊடாகவும் ஊர் ஊராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்ட இரகசிய குழுக்கள் ஊடாகவும் பரப்ப கடும் முயற்சி எடுத்தன. பல்வேறு வேலைத்திட்டங்களில் சளைக்காது ஈடுபட்டன.
இந்த காலகட்டத்தின் பின்னர் உருவாகிய பல்வேறு இயக்கங்கள் ஊர் ஊராக மக்களை - குறிப்பாக இளம் சமூகத்தை - அணிதிரட்டி அவர்களுக்கு தமிழ்த் தேசியத்தின் அரிவரியிலிருந்து கார்ல் மார்க்ஸின் மூலதனம் வரை ஒரு பரந்துபட்ட அரசியல் பார்வையை-தெளிவை-அத்தெளிவின் ஊடாக ஏற்படக்கூடிய போராட்டப் பற்று - றுதியை - உண்டாக்கின. இதன் காரணமாகத்தான் புலிகள் தேடித் தேடி அழிக்க முற்பட்ட முன்னாள் மாற்றியக்கக்காரர்கள் பலர் இன்று எமது மக்களின் விடிவுப் போராட்டத்துக்கு தம்மால் இயன்றதை எங்கிருந்தாயினும் செய்ய வேண்டும் என ஏங்கி நிற்கின்றனர்.

இன்று விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் மக்களிடம் வீடு வீடாகச் சென்று அரசியல் தெளிவையும் ஒரு பரந்துபட்ட பார்வையையும் ஏற்படுத்த உடனடியாக ஆவன செய்ய வேண்டும்.
மட்டக்களப்பில் அண்மையில் ஏற்பட்ட குழப்பங்கள், எந்தளவுக்கு அரசியல் அறிவீனம் என்பது மிக ஆழமாக புரையோடிப் போயிருந்துள்ளது என்பதை நமக்கு நன்றாகக் காட்டிற்று. எத்தனையோ ஆயிரம் போராளிகளைப் பறிகொடுத்து கட்டியெழுப்பப்பட்ட தமிழ்த்தேசிய உணர்வை கணப்பொழுதில் ஒரு சிலர் தங்களது சுயநலத்திற்காகத் தூக்கியெறிந்து கண்ணிமைக்கும் பொழுதில் பிரதேசவாதச் சேற்றுக்குள் உழல்கின்ற எருமைகளாக மாறியதன் அடிப்படைக் காரணம் அரசியல் அறிவீனமே அன்றி வேறில்லை.
தமிழ் மக்களை பட்டி தொட்டியெங்கும் இன்று அரசியல் தெளிவு படுத்த வேண்டிய தேவை எம்முன் உள்ள மாபெரும் வரலாற்றுக் கடமையாகும்.

ஒரு காலத்தில் ஊர் ஊராக காடுமேடு பள்ளம் எனப்பாராது அரசியல் வகுப்பெடுக்க தமிழீழத்தின் பல அறியா மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் அலைந்து திரிந்த பல்வேறு இயக்கங்களினுடைய அரசியல் மற்றும் மக்கள் அமைப்பைச் சேர்ந்த போராளிகளின் வேலைகள் ஏதோ வகையில் பல்வேறு நன்மைகளை செய்துள்ளன. வெற்றி பெற்ற விடுதலைப் போராட்டங்களின் கதைகளை, எமது போராட்டத்தின் தெளிவுகளை, தோல்வியடைந்த பல்வேறு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் போராட்டங்களின் தவறுகளை எமது மக்களிடையே சலிப்பின்றி நாம் கொண்டு சென்று புரிய வைக்க வேண்டிய வரலாற்றுக் கடமை எம்முன் பரந்து கிடக்கிறது.

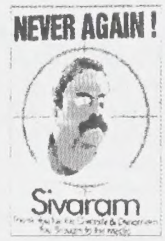
சர்வதேச நல்லெண்ணத்தை பெற்றுக் கொள்வதற்கு நாம் காட்டுகின்ற ஊக்கத்தைவிட பல நூறு மடங்கு ஆர்வத்துடன் நாம் எமது மக்களிடையே பரந்து சென்று பேச வேண்டிய காலம் இது. இதை மறந்த பந்தா பரமசிவன்கள் தமிழீழ விடுதலை வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டிக்குள் வீழ்வது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. ஊடகங்கள் மூலமாக மக்களை முழுமையாக சென்றடைந்து விடலாம், அவர்களுக்கு அரசியல் தெளிவை ஏற்படுத்துவதற்கு ஊடகங்களே போதும் என எண்ணுவது மகாதவறாகும். தகவல்போர் யுகத்தில் நாம் வாழ்பவர்கள் என்ற வகையில் ஊடகங்கள்- குறிப்பாக எமது போராட்டம் சார்ந்த ஊடகங்கள்- மிக நுட்பமாகச் செயற்பட வேண்டும் என்பதிலோ அதில் நாம் கட்டாயம் பெரு முதலீடு செய்ய வேண்டும் என்பதிலோ மறுபேச்சுக்கு இடமில்லை. ஆனால் மக்களிடம் சென்று அரசியல் கருத்தரங்குகளையும் உலக விடுதலைப் போராட்டங்கள் பற்றிய தெளிவு ஏற்படுத்தும் கூட்டங்களையும் நாம் செய்யும் வரை எமது ஊடகச் சாதனைகள் நீர் மேல் ஊற்றிய மண்ணெண்ணெய்யாகத்தான் இருக்கும்.

(இருவாரங்களுக்கு முன்னர் வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் எனது ஆங்கில பத்தி ஒன்றைத் தழுவி எழுதப்பட்ட கட்டுரையில் சில பெரும் தவறுகள் நிகழ்ந்துள்ளன.
கேணல் ஜெயம் புலிகளுக்கு எதிராகத் தேசத்துரோகச் செயலில் ஈடுபட்டார் எனவும் அதன் காரணமாக அவர் கைது செய்யப்பட்டு கடும் தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்டார் எனவும் இதோடு ஒப்பிடுகையில் கருணா 6 கோடி ரூபா பணத்தை கையாடியது ஒரு பெரும் குற்றமல்ல எனவும் ஒரு மிகத் தவறான கருத்து. வெளியாகியுள்ளது. இது மறைக்கவோ மன்னிக்கப்படவோ முடியாத ஒரு பெரும் பிழையாகும். மாத்தையாவினுடைய சதிக்கும் கேணல் ஜெயத்திற்கும் எந்தவித தொடர்புமில்லை எனத் திட்டவட்டமாகத் தெளிவாகியதாலேயே ஜெயத்துக்கு கேணல் பதவி வழங்கப்பட்டது என்பது எனது கூற்றில் தொக்கி நிற்கும் உண்மையாகும்.)

■

முப்படைகளுக்கும் மரபு வழி போர்த்தகைமை உண்டா?

டி. சிவராம் (தராக்கி)

கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக சிறிலங்காவின் முப்படைகள் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கெதிராக நடவடிக்கைகளிலீடுபட்டு வந்துள்ளபோதும், அவை பற்றிய விரிவான வரலாற்று ஆய்வுகள் அரிதாகவேயுள்ளன. தனது ஐம்பதாண்டு நிறைவையொட்டி (1949-1999) சிறிலங்கா படைத்துறை ஆறாண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியிட்ட சிறப்பு நூல்தான் நானறிந்தவரை ஓரளவு விரிவான தகவல் களஞ்சியமாகவுள்ளது. எனினும், சிறிலங்கா முப்படைகளின் வரலாறு போரியல் கண்ணோட்டத்தில் இதுவரை எழுதப்படாமலிருப்பது ஒரு பெரும் குறைபாடாகும்.

சிறிலங்காவின் முப்படைகளை உரு வாக்குவதற்கும் பயிற்றுவிப்பதற்கும் நீண்ட காலம் உறுதுணை செய்த பிரித்தானியப் படைத்துறைகூட இவ்வாறானதொரு ஆய்வைச் செய்யவில்லை என்பதுதான் வியப்பிற்குரியவிடயம். பிரித்தானியாவின் அதியுயர் படைத்துறைக் கல்லூரியான Sandhurst Royal Military Academy இன் நூலகத்தில் கூட சிறிலங்கா முப்படைகளைப்பற்றி துண்டும் துணியுமாகத்தான் போரியல் ஆய்வு நோக்கிலான தகவல்கள் காணப்படுகின்றன. இது பற்றி நான் கேட்டபோது, தமது படைத்துறைக் கண்ணோட்டத்தில் இலங்கை நீண்ட காலமாக முக்கியத்துவமற்றிருந்தமையே இதன் காரணமாக இருக்கலாமென அங்கெனக்குத் துணைவந்த அதிகாரி கூறினார்.

அமெரிக்கப் படைத்துறைப் புலனாய்வு அதிகாரியாகவும் அமெரிக்கப் படைத்துறைப் பல்கலைக்கழகத் துணைப்பேராசிரியராகவும் பணியாற்றிவரும் பிறையன் புளொஜட் (Brian Blodgett) சிறிலங்கா முப்படைகளின் செயல் நோக்கம் பற்றி அண்மையில் எழுதி வெளியிட்டுள்ள கைந்நூல் (Sri Lanka?s Military: The Search For A Mission, 1949-2004) இந்த வகையில் முக்கியமானது.

சிறிலங்காவின் முப்படைகளைப்பற்றிப் பலகாலமாக இந்திய, அமெரிக்க மற்றும் பிரித்தானியப் போரியல் ஆய்வாளர்கள் அங்குமிங்குமாக கூறிவந்த ஒரு விடயத்தை புளொஜட் வகுத்துத் தொகுத்து எழுதியுள்ளார்.

வெளிப்படையெடுப்புகளிலிருந்து தமது நாட்டைப் பாதுகாப்பதும் தமது நாட்டின் இருப்பிற்கு இன்றியமையாத மூலவளங்கள், மற்றும் அவற்றைக் கொண்டு வருவதற்கான பாதைகள் என்பவற்றிற்கு அச்சுறுத்தலேற்படும் போது அதை முறியடிப்பதும், தமது நாட்டின் தேசிய நலன்களுக்கு ஆயுதரீதியான ஆபத்து உண்டாகும் போது அதை எதிர்கொள்வதுமே ஒரு நாட்டினது படைகளுக்குரிய அடிப்படைச் செயல் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் சிறிலங்காவின் முப்படைகள் இச்செயல் நோக்கத்திலிருந்து நீண்ட காலமாக வழுவி நடந்து வருவதால், அவை உண்மையான மரபு வழிப் போரியல் தன்மையற்றவையாக உள்ளன என்பதே மேற் படியார் சுட்டிக்காட்டி வந்த விடயமாகும்.

இதனாலேயே உள்ளூர்க் குழப்பங்கள், கெரில்லாப் போர்கள் போன்றவற்றைத் தொடர்ச்சியாகக் கையாள்வதற்குத் தமது படைகளை அனுமதிக்கப் பெரிய நாடுகள் தயங்குகின்றன. அதாவது காவல்துறையே ஒரு நாட்டின் சட்டம், ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கென உருவாக்கப்படுகின்ற அமைப்பாகும். வன்முறைசார் உள்நாட்டுச் சிக்கல்களைக் கையாள்வதற்கோ அல்லது எதிர்கொள்வதற்கோ போரியல் ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் தமது காவல்துறைகளையும் இவற்றால் இயலாத விடத்து விசேட துணையமைப்புகளையும் பயன்படுத்துகின்றன.

உள்ளூர்க் கலகங்கள், குழப்பங்கள் என்பவற்றை எதிர்கொள்ள மரபு வழிப் படைகளைப் பயன்படுத்தும் போது எழக் கூடிய அரசியல் மற்றும் போரியல் சிக்கல்களைக் கருத்திற் கொண்டே பெரிய நாடுகள் இதில் கவனமாக நடந்து கொள்கின்றன. முதலாவதாக, ஓர் உள்நாட்டுச் சிக்கலென்பது அந்நாட்டின் படைகளை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பாதிக்கக் கூடிய அரசியல் பரிமாணம் கொண்டிருப்பது நிச்சயம். எனவே ஓர் உள்நாட்டுக் கலகத்தையோ அல்லது ஆயுதக் கிளர்ச்சியையோ எதிர்கொள்வதற்கு ஒரு நாட்டின் தேசியப்படைகள் ஈடுபடுத்தப்படும்போது, அவற்றுள் அந்தச் சிக்கலுக்குக் காரணமான அரசியல் அல்லது சமூக முரண்பாடு ஏதோ ஒருவகையில் உட்புகுவது தவிர்க்க முடியாது. அப்படியாகும் போது, அந்த மரபு வழிப் படையின் கட்டளை ஒருமைப்பாடு சிதைய இடமுண்டு. சீக்கியரின் பொற்கோவிலுக்குள் இந்தியப்படைகளை, பிரதமர் இந்திராகாந்தி அனுப்பியபோது இந்திய இராணுவத்தின் சீக்கியப் படையணிகளில் பெரும் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன.

ஒரு மரபுவழிப் படையின் அடிப்படைச் செயல்நோக்கம் இன்னொரு மரபுவழிப் படையை எவ்வாறு முறியடிப்பது என்பது பற்றியதாகவே இருக்க வேண்டும். இத்தகைமையில்லாத ஒரு நாட்டின் படை அந்த நாட்டின் இறைமையையும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டையும் வெளி அச்சுறுத்தலிலிருந்து ஒருபோதும் பாதுகாக்க முடியாது. உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளையோ கலகங்களையோ அடக்குவதற்கு ஒரு நாட்டின் மரபுவழிப்படை தொடர்ச்சியாகப் பயன்படுத்தப்படுமேயானால், அது தனது மரபு வழிப் போரியல் தகைமையை இழந்துவிடும். இதனாலேயே காஷ்மீர், நாகலாந்து போன்ற பிரிவினைக் கிளர்ச்சிகள் தொடருமிடங்களில் கூட இந்தியா தனது மரபுவழிப்படைகளை வரையறுக்கப்பட்ட முறையிலேயே ஈடுபடுத்தி வருகிறது.

உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளிலோ கலகங்களிலோ எதிரி நாட்டுப்படையைச் சிக்கவைத்து அதன் மூலம் அப்படையின் அடிப்படைச் செயல் நோக்கத்தைக் குழப்பிவிடுவதனூடாக அதன் மரபுவழிப் போரிடும் திறனை மழுங்கடிப்பதென்பது நீண்ட காலமாகப் பல பெரிய நாடுகள் கையாண்டுவரும் போரியல் தந்திரோபாயமாகும்.

இந்தியப்படைகளின் மரபுவழிப் போரிலீடுபடும் கவனக் குவிப்பைச் சிதைப்பதற்கும் அவற்றின் மரபுவழித் தயார் நிலையைக் குழப்புவதற்குமாகவே பாகிஸ்தான் உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளை இந்தியாவின் பல முனைகளிலும் கிளறிவருகிறது என டெல்லியிலுள்ள போரியலாய்வாளர்கள் அனைவரும் ஒருமித்துக் கூறுவர்.

வியட்னாமின் உள்நாட்டுப்போரில் சிக்குண்டு மூக்குடைபட்டதாலேயே அமெரிக்கப் படை நீண்ட காலம் தனது மரபு வழிச்செயல் நோக்கத்தில் குழம்பிப் போயிருந்ததெனவும் அது மாற்றப்பட வேண்டுமெனவும் அமெரிக்கப் படைத்துறை ஆய்வாளர்கள் கூறிவந்தனர். அடையவேண்டிய அரசியல் நோக்கம் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்ட மரபுவழிப் போரிலேயே மரபுவழிப் படையொன்று இறக்கப்பட வேண்டும் என்பதே இவர்களது கருத்து. இதற்கு இவர்கள் மேலைத்தேயப் போரியல் விஞ்ஞானத்தின் பிதாமகரெனக் கருதப்படும் கார்ள் வொன் குளோசவிட்ஸ் (Carl Von Clausewitz) சொன்ன கோட்பாடுகளைத் தூக்கிப்பிடித்தனர். இக்கோட்பாட்டு மாற்றத்தின் விளைவை நாம் சதாமுக்கெதிரான முதலாம் வளைகுடாப் போரில் கண்டோம். இதனடிப்படையிலேயே ஈராக் மீது இரண்டாம் முறையாகப் படையெடுத்தபோது அடிப்பது, முடிப்பது என்ற தெளிவான வரையறையோடு அமெரிக்கப்படையனுப்பப்பட்டது. ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக மாட்டிவிட்டார்கள்.

இதனாலேயே ஈராக்கில் மிகத் துரிதமாக உள்ளூர்ப் படையொன்றையும் காவல்துறையையும் உருவாக்கிடவும் கிளர்ச்சியெதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளிலிருந்து தம்மை விரைவாகக் கழற்றிக் கொள்ளவும் அமெரிக்கப்படைகள் கடும் முயற்சி செய்கின்றன.

இந்தப் பின்னணியில்தான் புளொஜட் செய்துள்ள ஆய்வின் முக்கியத்துவத்தை நாம் நோக்க வேண்டும். அமெரிக்கப் படைத்துறை உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்குள் செல்வது இன்று அதிகரித்து வருவதாகவும் ஆகவே அந்நாடுகளின் படைகளையும் அவற்றின் செயல் நோக்கங்களையும் கற்றிருப்பது அவசியமென்றும் அதற்கு உறுதுணை செய்யும் வகையிலேயே தான் நூலை எழுதியதாகவும் அவர் கூறுகிறார்.

புளொஜட்டின் நோக்கம் இதுவாக இருந்தாலும், என்னைப் பொறுத்தவரையில் அவரது நூலின் மையக்கருத்தை நாம் சிறிலங்காப் படைகளைப் பற்றிய வேறு வரலாற்றுத் தகவல்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது சில உண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன எனக் கருதுகிறேன்.

சிறிலங்காப் படைகளுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே மரபுவழியடிப்படையிலான தெளிவான செயல் நோக்கமிருக்கவில்லை. காலத்துக்குக் காலம் அது குழப்பமானதாகவே இருந்து வந்துள்ளது என்பதே புளொஜட்டின் மையக் கருத்தாகும். இது எப்படியென்பதைப் பார்ப்போம்.

1949 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 10 ஆம் திகதி சுதந்திர சிறிலங்காவின் இராணுவம் உருவாக்கப்பட்டது. இதை ஆரம்பத்தில் கட்டியெழுப்ப முன்னின்றவர் சிறிலங்கா படைத்துறையமைச்சின் முதலாவது நிரந்தரச் செயலரான சேர். கந்தையா வைத்தியநாதனாவார். சிறிலங்கா இராணுவத்தின் முதலாவது படைத்தளத்துக்கான இடத்தை பனாகொடையில் தெரிவுசெய்து அங்கு அதை நிறுவிட அடிகோலியவரும் இவரே.

இந்தியாவினாலேயே சுதந்திர சிறிலங்காவிற்கு இராணுவ அச்சுறுத்தல் ஏற்படுமென முதலாவது பிரதமரான டி.எஸ்.சேனாநாயக்கா அப்போது திடமாக நம்பினார். இப்படிப் பயப்படத் தேவையில்லை என இந்தியப் பிரதமர் நேரு கூறியதைக்கூட அவர் நம்பத் தயாராக இருக்கவில்லை. இந்தியா இலங்கைமீது படையெடுத்து அதைத் தன்னுடைய இன்னொரு மாகாணமாக இணைத்துவிடுமோ என்ற பயம் அவருக்கு. இதன் காரணமாகவே அவர் பிரித்தானியாவுடன் கூட்டுப்பாதுகாப்பு ஒப்பந்தமொன்றைச் செய்து கொண்டார். இதன்படி வெளிநாட்டுப் படையச்சுறுத்தல் சிறிலங்காவிற்கு ஏற்படும் பட்சத்தில் பிரித்தானியப் படைகள் அதன் உதவிக்கு வருமென உடன்பாடானது.

எனவே வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பொன்றை எதிர்கொள்வது என்பதே புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட சிறிலங்காப் படைகளின் செயல் நோக்கமாக வரையறுக்கப்பட்டது. அதாவது பிரித்தானியப் படையுதவி வந்து சேரும் வரை இந்தியப்படையெடுப்பொன்றை வரையறுக்கப்பட்ட வழிகளிலேனும் எதிர்கொள்வதெப்படி என்பதனடிப்படையில் சிறிலங்கா படையின் திட்டமிடல் அப்போது அமைந்திருந்தது.

இதைத் தவிர வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பொன்றை எதிர்கொள்வதுபற்றி சிறிலங்கா அரசு எண்ணிய சந்தர்ப்பம் ஒன்றுதான். 1963இல் இலங்கைத் தீவில் வலுமிக்க வெளிநாட்டுப் படையொன்று உட்புகுந்தால், அதற்கெதிராகக் காடுகளிலிருந்து ஒரு கெரில்லாப் போரை நடத்துவது எங்ஙனம் என்ற பயிற்சியில் சிறிலங்காப் படைகள் ஈடுபட்டன. இதற்கு முந்திய ஆண்டு சிறிலங்காவின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் நோக்கில் ஓர் இராணுவச் சதிப்புரட்சி முறியடிக்கப்பட்டது. அதே காலகட்டத்தில் இடதுசாரிகளால் முன்னெடுக்கப்பட்ட பெரும் வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்களும் அரசை ஆட்டங்காண வைத்துக்கொண்டிருந்தன. இவற்றின் பின்னணியிலேயே வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பொன்று நிகழலாம் என்ற அச்சத்தின் அடிப்படையில் சிறிலங்கா இராணுவம் தனது செயல்நோக்கத்தை கெரில்லாப் போரென மாற்றிக்கொண்டது.

இதற்கான விசேட பயிற்சி பெற சிறிலங்கா படையதிகாரிகள் சிங்கப்பூர், மலேசியா, யூகோஸ்லாவியா, பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். தற்போது கையில் கிடைக்கும் ஆவணங்களைக் கொண்டு பார்க்கும் போது எந்த நாட்டின் அச்சுறுத்தலை மனதில் கொண்டு இந்த ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன என்பதைக் கூறுவது கடினமாகவுள்ளது. (எனினும் இது சோவியத் யூனியனாக இருக்கலாமென ஊகிக்க இடமுண்டு).

மேற்கூறிய இரு சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர சிறிலங்காப் படைகளினுடைய செயல் நோக்கம் தமது நாட்டிற்கு ஏற்படக்கூடிய வெளியச்சுறுத்தல் பற்றியதாகவோ இன்னொரு நாட்டின் மரபுவழிப் படையை எதிர்கொள்வது சம்பந்தப்பட்டதாகவோ இன்று வரை அமையவில்லை என்பதே வரலாறு தரும் உண்மை. இந்த மரபுவழிப்படைச் செயல் நோக்கம் பற்றிய குழப்பமே சிறிலங்கா இராணுவத்தின் திட்டமிடலையும் நடைமுறையையும் ஆரம்பத்திலிருந்து பீடித்து வந்துள்ளது.

இதன் விளைவுகளைப்பற்றி நாம் நோக்கும் முன்னர், இச்செயல் நோக்கக் குழப்பத்தின் வரலாற்றைச் சற்று நோக்குவோம். 1949இல் இலங்கைக்கென ஒரு படையை உருவாக்குவதற்கென கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்தைத் தயாரிக்கும் போதே உள்நாட்டு சிவில் விடயங்களிலும் அதை ஈடுபடுத்துவதற்கான அடித்தளத்தை டி.எஸ்.சேனநாயக்காவும் சேர்.கந்தையா வைத்தியநாதனும் போட்டுவிட்டனர். மேற்படி சட்டத் தின் 23ஆவது பிரிவின்படி இலங்கைக் குடிமக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, நீர், எரிபொருள் என்பவற்றின் விநியோகத்தில் இடைஞ்சல் உண்டானாலோ போக்குவரத்து, தொலைத்தொடர்பு, மின்சாரம் என்பன தடைப்பட்டாலோ அதைச் சரிசெய்ய சிறிலங்கா இராணுவம் கடமையிலீடுபடுத்தப்படலாம். இந்தப் பிரிவு சிறிலங்காப் படைகளின் போரியல் கோட்பாட்டு வளர்ச்சியையும் சிந்தனையையும் தன்னடையாளத்தையும் மிகவும் பாதித்தது. "எதிர்காலத்தில் உள்நாட்டை நோக்கிய கவனக்குவிப்பேயன்றி வெளிப்பார்வையற்ற ஒரு படை உருவாகுவதற்கு இது மேடையமைத்தது" என புளொஜட் குறிப்பிடுகின்றார்.

காவல்துறைக்கு உதவியாகச் செயல்படுவதே தமது முக்கிய கடமையெனப் பல ஆரம்பகால சிறிலங்காப் படைத்தளபதிகள் எண்ணத் தலைப்பட்டனர். அதாவது ஆயுதங்களும் பயிற்சிகளும் கூடுதலாகக் கொண்ட ஒரு சிறப்புக் காவல்துறையாக சிறிலங்கா இராணுவம் தன்னை ஆரம்பத்திலிருந்தே கருதத் தலைப்பட்டுவிட்டது. இதற்கேற்ப ஐம்பதுகளில் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் தனக்குப் பெரும் சவால்களென எண்ணிய மூன்று விடயங்கள் அமைந்துவிட்டன. முதலாவது தொழிலாளர் கிளர்ச்சிகள் இரண்டாவது தமிழ் பேசும் மக்களின் போராட்டங்கள் மூன்றாவது மன்னார், யாழ்ப்பாணக் கரையோரங்களூடாகத் தமிழகத்திலிருந்து குடியேற வந்த மக்களின் பிரச்சினை.

மரபுவழிப்போரொன்றை நடத்துவதற்கான தகைமையையும் நாட்டைக் காப்பதற்கான திட்டமிடல் திறனையும் வளர்த்தெடுப்பதை விடுத்து சிறிலங்கா இராணுவம் மேற்படி உள்ளூர் விடயங்களில் தன் கவனத்தைச் செலவிடலாயிற்று. 1950 இருந்து 1960 வரையான பத்தாண்டுகளில் ஏழு நடவடிக்கைகளில் சிறிலங்கா இராணுவம் ஈடுபட்டது.

முதலாவது மொண்டி நடவடிக்கை (Operation Monty) 1952 ஆம் ஆண்டு இந்த நடவடிக்கை தமிழகத்திலிருந்து குடியேறவந்தவர்களுக்கெதிராக மன்னார்ப்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நீண்ட காலம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இரண்டாவது 53இல் நடைபெற்ற பெரும் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை முறியடிப்பதற்கான நடவடிக்கை. மூன்றாவது 56 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் மட்டக்களப்பின் தென்மேற்கு எல்லைப்பகுதிகளில் அரச ஆதரவுடன் நடைபெற்ற சிங்களக் காடையர் குடியேற்றத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சியிலிறங்கிய துறைநீலாவணை விவசாயிகளை ஒடுக்குவதற்கு எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை. நான்காவது தனிச்சிங்களச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோது சட்டம், ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற்கு காவல்துறைக்குத் துணையாக செய்யப்பட்ட நடவடிக்கை. ஐந்தாவது 1957 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பெரு வெள்ளத்தின்போது நிவாரண வேலை. ஆறாவது 58 ஆம் ஆண்டு தமிழருக்கெதிரான வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டபோது காவல்துறையோடு இணைந்த சட்டம், ஒழுங்கு நடவடிக்கை. ஏழாவது சட்டவிரோத கஞ்சாத் தோட்டங்களைத் தேடியழிக்கும் நடவடிக்கை.

சிறிலங்கா இராணுவம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்தாண்டுகளில் அதன் நடவடிக்கைகள் எவையுமே அதையொரு மரபுவழிப் படையாக புடம்போடுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கவேயில்லை." சுதந்திரமடைந்த சிறிலங்காவின் படைத்தளபதியாகிய முதலாவது இலங்கையர் பிரிகேடியர் அன்ரன் முத்துக்குமாரு (இவர் தமிழர்) தயாரித்த கட்டளைப்பிரிவுத் திட்டமும் இதற்கேற்றாற்போல அமைந்திருந்தது. அதாவது சிறிலங்கா படைகள் எதிர்கொள்ளவேண்டிய அச்சுறுத்தல் உள்நாட்டிலிருந்தே ஏற்படும் என்பது அவருடைய பார்வை.

சிறிலங்கா இராணுவம் மூன்று கட்டளைப் பிராந்தியங்களாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டுமெனவும், இதில் முதலாவது வடக்கு கிழக்கு மற்றும் வடமத்திய மாகாணங்களை உள்ளடக்கியதாகுமெனவும் இங்கு பிரதான பாதுகாப்புச் சிக்கல் தமிழர் தரப்பேயெனவும் முத்துக்குமாரு கூறுகிறார். அடுத்த கட்டளைப் பிராந்தியம் மத்திய மாகாணம், ஊவா, சப்பரகமுவ ஆகியவற்றிற்கானது.

"இப்பிராந்தியத்தில் உள்நாட்டுப்பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்கின்ற இந்தியத் தமிழர்களிடமிருந்து வரக்கூடும். இதன் மையத்திலமைந்துள்ள தியத்தலாவையில் ஒரு காலாட்படை அணியை நிறுத்திவைக்கலாம் என நான் திட்டம் வகுத்தேன்" எனச் சொல்கிறார் தளபதி முத்துக்குமாரு. மூன்றாவது பிராந்தியம் வடமேல் மாகாணம், மேல்மாகாணம், தென்மாகாணம் ஆகியவற்றிற்கானது. இங்கு சிறிலங்காப் படைகளுக்குப் பிரதான அச்சுறுத்தல் தொழிற்சங்கங்களால் ஏற்படுமென அவர் தனது நினைவுகளில் எழுதிச்சென்றுள்ளார்.

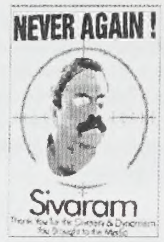
இவ்வாறாக இன்று வரை சிறிலங்காவின் முப்படைகள் உள்நாட்டுச் சிக்கல்களைச் சுற்றியே வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. (நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட இரு சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர) இதனால் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவற்றின் செயல் நோக்கம், கொள்கை வகுப்பு, திட்டமிடல், ஆயுதக் கொள்வனவு என அனைத்தமே ஒரு முறையான மரபு வழிப் படைக்குரிய பண்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. சிறிலங்கா முப்படைகளின் மரபுவழிப் போர்த் தகைமைகளை 1949 இலிருந்து இன்று வரைக்குமான ஒவ்வொரு பத்தாண்டு அடிப்படையில் புளொஜட் மதிப்பீடு செய்துள்ளார். இந்த மதிப்பீடு ஒவ்வொன்றிலுமே சிறிலங்காவின் படைகள் வெளியச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்ளக்கூடிய தகைமையற்றவையாகவே உள்ளன என அவர் வலியுறுத்தியுள்ளாளார். (புலிகளுடன் அமைதிப் பேச்சு நீடித்து, நிரந்தத் தீர்வொன்று ஏற்படும் பட்சத்தில் இந்த நிலை மாற வாய்ப்புண்டு எனக் கூறுகிறார்)

1987இல் இந்திய வான்படை சிறிலங்காவின் வான்பரப்பினுள் புகுந்த போதும் அதையொட்டி இந்தியப்படையெடுப்பெனும் அச்சுறுத்தல் தோன்றிய போதும் சிறிலங்கா முப்படைகள் செயலிழந்திருந்தமை இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

மரபுவழிப் படையாக புலிகள் வளர்ச்சிபெற்ற போது, அதை எதிர்கொள்வதில் சிறிலங்காவின் முப்படைகளுக்கு ஏற்பட்ட சிக்கல்கள் இந்த அடிப்படையிலேயே நோக்கப்பட வேண்டும். ஓர் ஒழுங்கான மரபுவழிப் படையாகச் சிந்திப்பதற்கும் செயல்படுவதற்கும் அவற்றின் வளர்ச்சி முறையே பெருந்தடைக் கல்லாயுள்ளது.

பீரங்கிகள், போர்ப்படகுகள், வானூர்திகள் ஆகியவற்றைக்கொண்ட உள்ளூர்க் காவற்படையாக சிறிலங்கா இராணுவத்தை வளர்த்துவிட்டதற்கு சிங்கள ஆளும் வர்க்கங்களின் குறுகிய நலன்களே காரணமெனில் மிகையாகாது.

■

இலங்கையின் தேசிய செல்வத்தை பங்கிட மறுக்கும் சிங்கள தேசம்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

உலகின் வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களுக்காக மனிதர்கள் போட்டியிடுகின்றார்கள். இந்தப் போட்டி அரசியல் முரண்பாடுகளுக்கும் பெரும் போர்களுக்கும் காரணமாகிறது. மனித குலத்தின் அனைத்து முரண்பாடுகளும் சண்டைகளும் வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களுக்கான இந்த போட்டாபோட்டியிலிருந்தே தோன்றுகின்றன என சிலர் கூறுவர். இலங்கை இனப்பிரச்சினையையும் நாம் இந்த அடிப்படையில் நோக்கலாம்.

கடந்த வியாழக்கிழமை ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியினுடைய முதலாவது வரவு செலவுத்திட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இதில் தமிழருக்கு எந்த நன்மையுமில்லையென சில நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பேசியுள்ளனர். வரவு செலவுத்திட்டம் என்பது உண்மையில் என்ன? ஒரு நாட்டின் திரட்டிய தேசிய செல்வத்தை எதற்கு எவ்வாறு செலவிடுவது எனத் தீர்மானிப்பதே வரவு செலவுத்திட்டம் எனப்படுகிறது.

இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் இலங்கைத் தீவின் அனைத்து மக்களிடமிருந்தும் வரியாகவும் தீர்வைகளாகவும் இன்ன பிற வழிகளிலும் திரட்டப்படும் தேசிய செல்வத்தை எவ்வாறு செலவு செய்வது எதற்கு ஒதுக்கீடு செய்வது என்ற ஏகபோக உரிமை சிறிலங்கா அரசியல் யாப்பின் 148ஆவது பிரிவின் கீழ் நாடாளுமன்றத்துக்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது. யார்தான் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் சிறிலங்கா நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையாக இருக்கப்போவது சிங்கள அரசியலாளரே.

இதன் அர்த்தம் என்ன? சிங்கள மக்களுடைய மேம்பாட்டை நோக்கியே இலங்கையின் திரட்டிய தேசிய செல்வத்தை அவர்கள் செலவிட முனைவர் என்பதே யதார்த்தம். இலங்கையின் தேசிய செல்வம் என்பது தமிழராலும் உருவாக்கப்படுவதாகும். ஆனால் அதை எவ்வாறு தமது சமூக நன்மைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் செலவிடுவதென்ற உரிமை அவர்களுக்கில்லை. இலங்கைத் தீவிலிருந்து பிரித்தானியர் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தமிழ்ச் சமூகம் எதிர்கொண்டுவரும் பல சிக்கல்களுக்கு இதுவே காரணமாகும்.

தமிழ் சிங்கள மேட்டுக்குடிகள் ஒன்றிணைந்து ஆட்சியமைப்பார்கள். அவர்கள் இனபேதமின்றி இலங்கையின் தேசிய செல்வத்தை கையாள்வர் என இலங்கைக்கு ஒற்றையாட்சியை வழங்கிச் சென்றபோது பிரித்தானியர் எதிர்பார்த்தனர். அந்நேரத்தில் சில தமிழ்த் தலைவர்களும் இதே கருத்தைக் கொண்டிருந்தமையால் தேசியசெல்வத்தின் மீது நாடாளுமன்றத்திற்கிருந்த ஏகபோகத்தை, தனியுரிமையை எதிர்க்கத் தவறிவிட்டார்கள். சிங்களப் பெரும்பான்மை நாட்டில் அதன் நாடாளுமன்றத்தை சிங்கள அரசியலாளரே கட்டுப்படுத்துவார்கள் எனவும் அதனால் இலங்கையின் தேசிய செல்வமும் அவர்களின் தனியுரிமையாகிவிடும் எனவும் சில தமிழ் அரசியலாளரும் அறிஞர்களும் அன்று எழுப்பிய குரல் எடுபடாமல் போயிற்று.

அது மட்டுமன்றி ஒரு நாட்டின் தேசிய செல்வத்தின் மீதான ஏகபோக உரிமையை அனுபவிப்பவர்கள் தமது ஏனைய அரசியல் ஏகபோகங்களையும் இலகுவில் விட்டுக்கொடுக்கமாட்டார்கள் என்பது உலக அரசியல் வரலாறு தரும் பாடமாகும். அதாவது இலங்கையின் திரட்டிய தேசிய செல்வத்தை விகிதாசாரப்படி தமிழருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதற்கும் அதையவர்கள் எவ்வாறு செலவிடுவது என்பதற்கான அரசியல் நிருவாக ஒழுங்கை ஏற்படுத்துவதற்கும் பிரித்தானியர் ஆவனசெய்திருந்தால் இன முரண்பாடு இந்தளவிற்கு வளர்ந்திருக்காது எனச் சிலர் கூறுவர். பழையதைப் பேசிப் பயனில்லை.

இந்தவகையில் தமிழருக்கேற்பட்ட பெரும்பாலான இன்னல்களையும் அவர்களுக்கும் முஸ்லிம் மக்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளையும் இலங்கையின் வளங்கள் மீது சிங்கள தேசம் கொண்டுள்ள ஏகபோக உரிமையின் அடிப்படையில் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இலங்கையின் தேசிய செல்வத்தின் பெரும்பகுதி சிங்கள தேசத்தை விருத்திசெய்யச் செலவிடப்பட்டதாலும் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களினுடைய பல வாழ்வாதாரப் பிரதேசங்கள் சிங்கள மக்களின் ஏற்றம் கருதி உருவாக்கப்பட்ட பெருநீர்ப்பாசனத் திட்டங்களால் கையகப்படுத்தப்பட்டதாலும் தமிழர் தாயகத்திற்குள்ளேயே போட்டிகளும் பிரதேச முரண்பாடுகளும் ஏற்படலாயின.
அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட ஆண்டில் இலங்கையின் திரட்டிய தேசிய செல்வம் ஆயிரம் ரூபா என வைத்துக்கொள்வோம். அதில் தமிழருக்குச் சேரவேண்டியது குறைந்தபட்சம் நூற்றியிருபது ரூபாயாகும். ஆனால் இந்த நூற்றியிருபது ரூபாயில் பெரும் பகுதி நாடாளுமன்றத்திற்கூடாக சிங்கள மக்களின் நன்மைக்கு செலவிடப்படுமாயின் தமிழ் மக்களிடையே எஞ்சுகின்ற ஒருசில ரூபாய்களுக்கான போட்டியும் முரண்பாடும் அதிகரிக்கும். இவ்வாறு வரையறுக்கப்படும் வளங்கள் காரணமாக தமிழருக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையில் முரண்பாடேற்படுவதும் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

வடக்கு கிழக்கின் எட்டு மாவட்டங்களில் கணிசமான சிங்களவர்கள் இருக்கின்ற அம்பாறை, திருமலை மாவட்டங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளுக்கு சிறிலங்கா அரசு கடந்த பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளாக குறிப்பிடத்தக்க எந்த நிதி ஒதுக்கீடும் செய்யவில்லை. இதைத்தான் யாழ். மாவட்ட அபிவிருத்திக்கு சிறிலங்கா அரசு ஒரு சதமேனும் தரவில்லையென யாழ் அரச அதிபர் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார். வட கிழக்கின் பெரும்பான்மையான மாவட்டங்களிலுள்ள நகர அபிவிருத்தி அதிகாரசபை, நீர்வழங்கல் மற்றும் வடிகாலமைப்பு சபை போன்றவையும் சிறிலங்கா அரசின் வரவு செலவுத் திட்ட ஒதுக்கீடுகளில் எதுவும் பெறாமல் அலுவலகங்களை மட்டும் பெயருக்கு நீண்டகாலம் பேணிவந்தன.

சிறிய மற்றும் நடுத்தர கைத்தொழில்கள் தொடங்குவதற்கான நிதியொதுக்கீடுகளோ கடன்களோ வட கிழக்கில் மூன்று வருட அமைதிக்குப் பின்னர்கூட கொடுக்கப்படுவதில்லை. வெளிநாட்டு முதலீடுகள் மற்றும் பெருங்கைத்தொழில்கள் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. இப்படி அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

இவற்றின் ஒட்டுமொத்த விளைவாக தமிழர் தாயகத்தில் இன்று வறுமையும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் பெருகிச் செல்கின்றன. இவற்றை தமிழ் அரசியலாளர் கேள்வி கேட்காமலிருப்பதற்கு பரவலாக்கப்பட்ட வரவு செலவுத்திட்ட ஒதுக்கீடு என்ற பெயரில் ஆளுக்கு ஐம்பது லட்சம் என்று சிறு எலும்புத் துண்டுகள் போடப்படுகின்றன.

அதையெப்படி கோயில்களுக்கும் விளையாட்டுக் கழகங்களுக்கும் வழங்கி தமது அரசியல் ஆதரவுகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்வது என்பதிலேயே நமது தமிழ் அரசியலாளர் கவனங்கொண்டு திரிவர். ஆனால் உண்மை என்ன□. இலங்கையிலேயே வங்கிகளில் அதிக பணத்தைச் சேமிப்பவர்கள் தமிழர்கள். மிகவும் நெருக்கடியான போர்க்காலத்திலேயே இவர்களுடைய சேமிப்பு எப்படி கணிசமாக இருந்தது என தேசிய சேமிப்பு வங்கிப் பணிப்பாளரே ஒரு முறை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வங்கிச் சேமிப்புகளே தென்னிலங்கையில் பெருங் கைத்தொழில்கள் தொடங்குவதற்கும் அபிவிருத்திகள் செய்வதற்கும் பல்வேறு வகைக் கடன்களாக வழங்கப்படுகின்றன. வரவு செலவுத் திட்ட துண்டு விழும் தொகையை ஈடுசெய்வதற்கும் சிறிலங்கா அரசு இந்தச் சேமிப்புக்களை நம்பியே வங்கிகளிடம் கடன்வாங்குகின்றது. இந்தவகையில் தமிழரின் சேமிப்புகளும் அவர்களிடமிருந்து அறவிடப்பட்ட பல்வேறு வரிகளும் அவர்கள் மீதே போர்தொடுக்க பயன்படுத்தப்பட்டன என்ற உண்மையை நாங்கள் கவனிக்க வேண்டும். சிங்கள மேலாண்மையாளரால் நாம் எந்தளவிற்கு முட்டாளாக்கப்பட்டோம், இன்னும் ஆக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க இன்று பலருக்கு நேரமில்லை.

56 ஆண்டுகளாக இலங்கையின் தேசிய செல்வத்தின் மீது சிங்கள தேசம் கொண்டிருந்த ஏகபோக உரிமையின் காரணமாக ஏற்பட்ட அழிவுகளையும் தீமைகளையும் கருத்தில் கொண்டுதான் தமிழர் தாயகத்தின் புனரமைப்பு, மீள் கட்டுமானம் என்பவற்றைச் செய்வதற்கு ஒரு தனிக் கட்டமைப்பினையும் அதற்கான நிதியையும் புலிகள் கோரினர். அதாவது இலங்கையின் தேசிய செல்வத்தில் தமிழருக்கு நியாயமாக உரிய பங்கில் ஒரு பகுதியைத் தானும் எவ்வாறு செலவிடுவதென தமிழரே தீர்மானிப்பதற்கான ஒரு கட்டமைப்பைப் பற்றியே புலிகள் பேசினர்.

ஆனால் இது சிறிலங்கா அரசியல் யாப்பின் 148ஆவது பிரிவின் கீழ் இலங்கையின் தேசிய செல்வத்தின் மீது நாடாளுமன்றத்திற்குள்ள ஏகபோக உரிமைக்கு முரணானதால் சட்டவிரோதமானதென சிங்கள அரசியலாளர் தட்டிக்கழித்து விட்டனர். அதாவது தமிழ் மக்கள் உருவாக்கும் செல்வத்தை எவ்வாறு, எதற்கு பயன்படுத்துவதென்ற தனியுரிமையை சிறு துளிகூட விட்டுக்கொடுக்க சிங்கள மேலாண்மையாளர் தயாரில்லை என்பதையே இது மீண்டும் நிறுவியது.

வரதராஜபெருமாள் மாகாணசபை மூலமாக செயற்பட முற்பட்டபோது அதற்கும் இது போன்றதொரு தடையைப் போட்டனர் சிங்கள மேலாண்மையாளர். மாகாண சபைகளுக்கு திரட்டிய தேசிய செல்வத்தின் ஒரு பங்கைக் கொடுப்பதற்கு நிதி ஆணைக்குழு ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டுமென 13ஆவது திருத்தச்சட்டத்தில் கூறப்பட்டது. இந்த ஆணைக்குழுவை நடைமுறைப்படுத்தி அதன் மூலம் தேசிய செல்வத்தில் தமிழருக்குரிய ஒரு பங்கையாவது சிங்கள தேசத்திடமிருந்து பெற்றுவிடலாமென எதிர்பார்த்தார் பெருமாள். கடைசிவரை முடியவில்லை. எனவே தமிழீழந்தான் ஒரே வழியெனப் பிரகடனப்படுத்தி அவர் இந்தியாவிற்கு ஓடிவிட்டார்.

மாகாணசபைகள் இயங்கத் தொடங்கி பதினாறு வருடங்களாகியும் இன்று வரை இந்த நிதி ஆணைக்குழு பற்றிய பேச்சையே எடுக்காமலிருக்கிறார்கள் சிங்கள மேலாண்மையாளர். ஒழுங்கான மாநில சுயாட்சியென்பது ஒரு நாட்டின் தேசிய செல்வத்தை நீதியான முறையில் பங்கிடுவதற்கான அரசியல் நிருவாகக் கட்டமைப்பைக் கொண்டதாகும்.

உள்நாட்டுப் போர் நடைபெற்ற, பெற்றுவரும் பலநாடுகளில் தேசிய செல்வத்தையும் வளங்களையும் எவ்வாறு பங்கிடுவதென்பது ஒரு மிக முக்கியமான அம்சமாகக் காணப்படுகின்றது. சூடானில் 1983ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடைபெற்றுவரும் உள்நாட்டுப்போரை முடிவிற்குக் கொண்டு வருவதற்கு கடந்த பல ஆண்டுகளாக நடந்துவந்த பேச்சுக்களில் அந்நாட்டின் எண்ணெய் மற்றும் அரபிப் பசை என்பவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயை எவ்வாறு சமனாகப் பங்கிடுவது என்ற விடயம் மிக அடிப்படையாயிருந்தது.

எண்ணெய் வளம் நிரம்பிய நைஜீரியா நாட்டில் பல இனங்கள் காணப்படுகின்றன. 1960, 1963 இல் இந்த இனங்கள் இணைந்து உருவாக்கிய சமஷ்டி அரசியல் யாப்பில் நைஜீரியாவின் தேசிய செல்வத்தை எவ்வாறு நீதியாகப் பங்கிடுவதென்பது மிக முக்கியமான அம்சமாக வரையப்பட்டுள்ளது.

தமிழர் தாயகத்தின் ஒரு மிக முக்கிய இயற்கை வளமான இல்மனைட் மண்ணை விற்று கோடிக்கணக்கில் சம்பாதித்தது சிங்கள தேசம். அதிலொரு சிறுபங்கைக் கேட்டாலும் சட்டப் புத்தகத்தைக் காட்டுகிறார்கள்.

இந்தியாவின் தேசிய செல்வத்தை அதன் மாநிலங்களுக்கு உரிய முறையில் பங்கிட்டுக்கொடுப்பதற்கென அந்நாட்டின் அரசியல் யாப்பின் கீழ் நிதி ஆணைக்குழு ஒன்று இயங்குகிறது. நீண்ட காலமாக இந்தியாவின் தேசிய செல்வத்தை இந்தி மொழி பேசும் வட மாநிலங்களே ஆண்டனுபவிக்கின்றன என தமிழ்நாடு போன்ற தென் மாநிலங்கள் குறைபட்டு வந்தன. இந்தியாவில் முழுமையான சமஷ்டியாட்சி முறை இல்லாமையே இதற்குக் காரணமாகும். எனினும் தேசிய செல்வத்தை நீதியான முறையில் பிரித்திட வேண்டுமென்பது கொள்கையளவிலாவது அங்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் இது பற்றிய பேச்சையெடுக்கவே மறுக்கிறது சிங்கள தேசம். இத் தீவின் அனைத்து பாகங்களிலுமுள்ள வளங்கள் மீதும் அங்கு உருவாக்கப்படும் செல்வத்தின் மீதும் தனக்கே ஏகபோக உரிமையுண்டு என்பதில் சிங்கள தேசம் மிகமிக உறுதியாகவுள்ளது. இதை மாற்றலாமென்று யாரும் கனவு காண வேண்டாம்.

இராணுவச் சமநிலையைப் பேணுவதாயின்
அரசியல்மயமாக்கல் தேவை

டி. சிவராம் (தராக்கி)

எமது விடுதலைப் போரட்டத்தில் முழுநேரமாக இன்று இணைந்துகொள்பவர்களின் தொகை தற்போது மிகவும் குறைந்துவருகிறது எனவும் இதற்கு முக்கியமான காரணம் புலிகள் ஒரு கெரில்லா இயக்கமென்ற நிலையிலிருந்து மாறி மரபுவழிப் படையாக இன்று மாறியுள்ளமையே
எனவும் சில ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். மக்களோடு தொடர்பற்ற மரபுவழி படையாக புலிகள் மாறிவருவதாலேயே ஒரு கெரில்லா இயக்கத்தின் மீது இயல்பாக ஏற்படக் கூடிய ஈர்ப்பு இன்றைய தமிழ்த் தலைமுறையினரிடையே அருகி வருகிறது என்பது அவர்களுடைய கருத்து.

1984 86 காலப்பகுதியில் யாழ் மாவட்டத்தில் முழுநேர விடுதலைப் போராளியாக செயல்பட்ட அன்பர் ஒருவர் அண்மையில் மேற்படி கருத்தை இன்னொரு கோணத்தில் முன்வைத்தார்.

அதாவது ஒரு கெரில்லா போராளியிடமிருக்கக்கூடிய அர்ப்பணிப்பு, சூழலுக்கேற்ப செயற்படும்திறன், பொது மக்களை அரவணைத்துச் செல்லும்பாங்கு, அரசியல் தெளிவு, மனிதநேயம் என்பன ஒரு இராணுவப்பயிற்சி முகாமின் நான்கு வேலிகளுக்குள் உருவாக்கப்படும் மரபுவழி படையாளிடமோ அல்லது அதிகாரியிடமோ காணப்படுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.

இதனால் தற்போது நிலவும் அமைதி நீண்டு செல்லச்செல்ல விடுதலைப் புலிகளின் படைகளிலிருந்து விலகிச் செல்பவர்களின் தொகை அதிகரிக்கப் போகிறது என அந்த முன்னாள் போராளி கூறினார். இதுமட்டுமன்றி மரபு வழிப்படை என்பது மக்களோடு தொடர்பின்றி சமூகத்திற்கு வெளியில் முகாமிடப்பட்டு தனித்து வைக்கப்படுவதாகும்.

இதனால் விடுதலைப் போர் விழுமியங்களும் உணர்வுகளும் மக்களிடையே பரப்பப்படுவதற்கான வாய்ப்பு இல்லாது போய்விடும் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். இது விடயத்தில் எமது போராட்டம் ஒரு முக்கியமான இரு தலையை எதிர்கொள்ள
வேண்டியுள்ளது.

கெரில்லாப் போர் என்ற மட்டத்திலேயே நாம் தேக்கமடைந்திருந்தால் எமது போராட்டம் காலவரையறையின்றி இழுபட்டுக்கொண்டே சென்றிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. தென் அமெரிக்காவில் பல மக்கள் போராட்டங்கள் முப்பது நாற்பது வருடங்களாக கெரில்லா போர் நிலை யிலேயே முன்னேற்றமின்றி கிடப்பதை நாம் காண்கிறோம். அதேவேளை ஒரு மரபுவழிப்படையை உருவாக்கி அதை போரற்ற ஒரு சூழலில் நீண்டகாலம் பேண முற்படுகையில் அது கெரில்லாக்களால் முன்னெடுக்கப்படும் விடுதலைப் போருக்குரிய குணாம்சங்களையும் பற்றுறுதியையும் இழந்து இயந்திரத்தனம் மிக்கதொன்றாக மாறுவது மாறக்கூடிய வாய்பு ஏற்படுகிறது.

மரபு வழிப்படையொன்றை சம்பளங்கள், கேளிக்கை, படைத்துறை முகாமைத்துவம் என்பவற்றின் ஊடாகவே அரசுகள் நீண்டகாலம் பேணுகின்றன. ஆனால் தமிழருக்கென்று இதுவரை ஒரு அரசில்லை. ஆகவே நாம் எமது உரிமையை முழுமையாக வென்றெடுக்கும்வரை
கெரில்லா போராளிகளுக்குரிய அரசியல் பற்றுறுதியையும் அர்ப்பணிப்பையும் கைவிட முடியாது. எனவே ஒரு கெரில்லா இயக்கத்திற்குரிய குணாம்சத்தைக் கொண்ட மரபுவழிப் படையொன்றை போர் தயார் நிலையில் எவ்வாறு நீண்டகாலம் பேணுவது என்பதே எம்முன் இன்றுள்ள கேள்வியாகும்.

புலிகளின் மரபு வழி படைவலு சிறிலங்கா இராணுவத்திற்கு சமனாக இருப்பதாலேயே இலங்கையில் அமைதி நிலவுகின்றது என்பது இன்று சர்வதேச ரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயமாகும். இதனடிப்படையிலேயே இந்தியாவுடன் சிறிலங்கா ஒரு படைத்துறை கூட்டுறவு ஒப்பந்தத்தை கைச்சாத்திட்டால் அது மேற்படி சமநிலையை பாதிக்குமெனவும் அதனால் இலங்கையில் இன்று நிலவும் அமைதி குழம்பக்கூடிய சூழல் ஏற்படலாம் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

இந்திய சிறிலங்கா இராணுவக் கூட்டுறவு ஒப்பந்தத்தின் கீழ் புலிகளுக்கும் சிறிலங்கா அரசிற்கும் இடையில் மீண்டும் போர் தொடங்கும் பட்சத்தில் இந்தியப் படைகள் இங்கு அனுப்பப்படுவதற்கான எந்த நிர்ப்பந்தமும் இல்லை என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இந்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டால் இந்தியாவின் படைப் பலம் தமக்கு பக்கப் பலமாக நிற்கும் என்ற நம்பிக்கை சிங்கள மேலாண்மையாளருக்கு ஏற்படும். அப்படி யான நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டால் சிறிலங்கா அரசு மீண்டும் போர் மூலம் தமிழர் பிரச்சினையை அணுகுவதிலேயே பேரவா கொள்ளும் என்ற நியாயத்தின் அடிப்படையிலேயே தமிழர் தரப்பு இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து வந்துள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

இந்தியத் தலைநகரில் பாதுகாப்பு கூட்டுறவு ஒப்பந்தத்தை கைச்சாத்திட்டு சிங்கள தேசத்திடம் பாராட்டுப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையில் டெல்லி சென்ற ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. இலங்கையின் இராணுவச் சமநிலையில் குறிப்பிடத்தக்க எந்தவொரு தளம்பல் ஏற்பட்டாலும் அது இத் தீவில் மீண்டும் போர் வெடிப்பதற்கே வழிவகுக்கும் என்ற எண்ணம் இந்திய கொள்கை வகுப்பாளரிடமும் இன்று காணப்படுகின்றது.

புலிகளிடம் மரபுவழி படைவலு உருவாகியிருக்காவிட்டால் இலங்கையில் ஒரு இராணுவச் சமநிலை என்ற பேச்சுக்கே இடமிருந்திருக்காது. கெரில்லா போராக மாத்திரமே நடைபெறும் ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் ஒரு அரசுடன் இராணுவச் சமநிலையை எட்டுவது சாத்தியமில்லை. ஒரு கெரில்லா இயக்கம் அது எதிர்த்து போராடும் ஒடுக்குமுறை அரசினுடைய மரபுவழிப் படைகளின் எண்ணிக்கையை விட கூடிய போராளிகளைக் கொண்டதாக இருப்பினும் அது தனது எதிரியோடு இராணுவச் சமநிலையை ஏற்படுத்தி விட்டதாக யாரும்
கொள்ளப் போவதில்லை.

உதாரணமாக 1983-1986 காலப்பகுதியில் தமிழீழ விடுதலைக்காக ஆயுதமேந்திய அனைத்து இயக்கங்களிலுமிருந்த போராளிகளின் எண்ணிக்கை அப்போதிருந்த சிறிலங்கா இராணுவத்தின் மொத்தத் தொகையை விட குறைந்த பட்சம் மூன்று மடங்காவது கூடுதலாக காணப்பட்டது.

1983 ஆம் ஆண்டிலே சிறிலங்கா இராணுவத்தில் பன்னிரண்டாயிரம் நிரந்தரப் படைகளே இருந்தன. ஆனால் அவ்வாண்டில் நடைபெற்ற தமிழினப் படுகொலைக்குப் பின்னர் தமிழர் தாயகத்தின் மூலை முடுக்குகளிலிருந்தெல்லாம் நாற்பதாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட இளைஞர்கள் ஆயுதம் ஏந்திய ஈழவிடுதலை இயக்கங்களில் தேடிச் சென்று இணைந்தார்கள். அனைவரும் கெரில்லா போர்முறையில் ஏதோ ஒரு வகையில் பல்வேறு பயிற்சிகளையும் அனுபவங்களையும் பெற்றார்கள். ஆனால், அப்போதிருந்த சிறிலங்கா இராணுவத்தின் எண்ணிக்கையை விட மூன்று மடங்கிற்கு மேல் அதிக போராளிகளை எமது விடுதலை இயக்கங்கள் கொண்டிருந்தபோதும் இலங்கையில் ஒரு இராணுவச் சமநிலை அன்று நிலவியதாக யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சிறிலங்கா அரசு கூட எமது விடுதலை இயக்கங்களின் ஆட்தொகையை ஒரு பொருட்டாகவே எடுக்கவில்லை. அக்கால கட்டத்தில் அனைத்து விடுதலை இயக்கங்களுடைய ஆட்பலமும் ஒரு குடையின் கீழ் தமிழருக்கான மரபு வழிப் படைவலுவாக மாற்றப்பட்டிருந்தால் இன்று வரலாறு வேறு பாதையில் சென்றிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த விடயத்தில் இந்தியா அப்போது மிகக் கவனமாக நடந்துகொண்டதாகத்தான் சொல்லவேண்டும். தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்கள் தனியாகவோ அல்லது கூட்டாகவோ மரபுவழி படைவலுவை உருவாக்குவதற்கு எந்தவொரு வழியையும் ஏற்படுத்தி விடக்கூடாது என்பதில் இந்தியா மிகக்கவனமாக நடந்துகொண்டது. அதாவது அந்நேரத்தில் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்த இளைய சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினரையாவது ஐக்கியப்படுத்தி ஒரு மரபுவழிப் படையை நாம் உருவாக்கியிருந்தால் இந்திய இராணுவத் தலையீடுகூட கேள்விக்குறியாகியிருக்கும்.

எமது ஆட்பலம் ஓகோவென்றிருந்த ஒருகாலத்தில் அது மரபுவழிப் படைபலமாக மாறிவிடக்கூடாது என்பதில் இந்தியாவும் சிறிலங்காவும் மிகக்கவனமாக இருந்தன. அதில் அவை 1990 ஆம் ஆண்டுவரை வெற்றியும் கண்டன. சிறிலங்கா இராணுவத்தின் படை எண்ணிக்கையைவிட எமது இயக்கங்களில் அதிக போராளிகள் இருந்த அப்பொன்னான சந்தர்ப்பம் வீணாகிப்போனதற்கு எம்மிடையே இருந்த அரசியல் கற்றுக் குட்டித்தனங்களும் போரியல் பேதமையுமே காரணமாயின.

கெரில்லா இயக்கமென்ற நிலையிலிருந்து மரபு வழிப் போரை நோக்கி வளர்ச்சியடையாத விடுதலைப் போராட்டங்கள் வெற்றியடைந்த வரலாறு மிக மிக அரிதென்றே கூறலாம். விடுதலைப் போர்களை கெரில்லா நிலையில் அமுக்கி வைத்திருப்பதற்கே அரசுகளும் ஏகாதிபத்தியங்களும் விரும்புகின்றன. ஏனெனில் கெரில்லா இயக்கங்களை காலப்போக்கில் பிரித்தாள்வதும் மக்களோடு முரண்பட வைப்பதும் இலகுவாகும். அது மட்டுமன்றி பல நாடுகளில் போலி கெரில்லா இயக்கங்கள் அரசியல் குழப்பங்களை ஏற்படுத்துவதற்கெனவே அரசுகளால் உருவாக்கப்பட்டு போராடும் மக்களிடையே உலவ விடப்படுகின்றன. அவை அப் போராட்டத்தின் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டையும் போரியல் நோக்கத்தையும் சிதைக்கின்றன. அத்துடன் ஒரு கெரில்லாப் போர் நீடித்துச் செல்லும்போது அது உருவாகிய சமூகம் சின்னாபின்னப்பட்டு போவதும் தவிர்க்க முடியாதது. ஒரு சமூகத்தை சீர்படுத்தி வளம்பெறச் செய்வதென்றால் அதனுடைய விடுதலைக்காக போராடுபவர்கள் அதிலிருந்து விலகி வேறாக முகாமிட்டிருக்க வேண்டும். சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நீதியின்கையில் விட்டுவிடவேண்டும். கெரில்லா இயக்கங்கள் பல்கிப் பெருகியுள்ள ஒரு சமூகத்தில் இது சாத்தியமில்லை. முதலாம், இரண்டாம் ஈழப்போர்களின் போது கிழக்கில் இதுவே நடந்தது. இதனாலேயே விடுதலைப்போராட்டம் ஆரோக்கியமானதாக இருக்க வேண்டுமாயின் அது விரைவாக மரபுவழி இராணுவக் கட்டமைப்புகளை நோக்கி நகர வேண்டும்.

எனவே எவ்வளவு துரிதமாக ஒரு விடுதலை இயக்கம் மரபுவழி இராணுவமாக மாறுகின்றதோ அந்தளவிற்கு அது தனது சமூகத்தையும் அதன் அரசியல் குறிக்கோளையும் காப்பாற்றுவதற்கும் விடுதலையை நோக்கி முன்னேறுவதற்கும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கிறது. எனவேதான் ஒடுக்குமுறை அரசுகளும் ஏகாதிபத்தியங்களும் ஒரு விடுதலைப்போர் கெரில்லா நிலையிலிருந்து மரபு வழிப்படையாக வளர்ச்சியடைவதை தடுப்பதற்கு ஆவன செய்வதில் குறியாக இருக்கின்றன. இந்தியாவும் சிறிலங்காவும் 1993 ஆம் ஆண்டிலிருந்து எமது போராட்டத்தை அணுகிய முறையை நோக்கினால் அதன் அடிப்படையும் இதுவாகவே இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டால் புலிகள் மரபுவழிப் படையாக இயங்குவதற்கான வளங்கள் அனைத்தும் இல்லாது போய்விடும் என அவை நம்பின. பின்னர் ஏ-9 பாதையைக் கைப்பற்றி வன்னியை இரண்டாக பிரித்துவிட்டால் புலிகள் மீண்டும் கெரில்லா போரில் ஈடுபட வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்படுவர் என இந்தியாவும் சிறிலங்காவும் எண்ணின.

இன்று எமது உரிமைப் போராட்டத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு முதலாம், இரண்டாம் ஈழப்போர்களின் காலத்திலிருந்த நம்பிக்கை அற்றுப்போய்விட்டது எனவும் நீண்டகாலம் போரின் அனர்த்தங்களால் சோர்ந்துபோய்கிடக்கும் அவர்கள் தமது பிள்ளைகள் நன்றாக வாழ்ந்தால் போதும் என்றே எண்ணுகின்றார்கள் எனவும் இதன் காரணமாக இன்று காணப்படும் அமைதிச்சூழல் இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்குத் தொடருமானால் புலிகள் தமது மரபுவழிப் படைபலத்தை பேணமுடியாது போய்விடும் எனவும் பல வெளிநாடுகளும் சிறிலங்கா படைத்துறைத் திட்டமிடலாளர்களும் நம்புகின்றனர். நான் குறிப்பிட்ட முன்னாள் போராளி இதை மனதிற் கொண்டே புலிகளின் மரபுவழிப் படையாட்கள் கெரில்லாக்களாக, அரசியற் பற்றுறுதிகொண்டவர்களாக மாற்றப்பட வேண்டும் என குறிப்பிட்டார். ஆனால் எந்தக் கணத்தில் புலிகள் தமது மரபுவழிப் படை நிலைப்பாட்டிலிருந்து சற்றேனும் சறுக்குகின்றார்களோ அப்போதே சிங்கள தேசத்தோடு எமக்கிருக்கின்ற பேரம் பேசும் வலு இல்லாதொழியும்.

சீரான இராணுவ முகாமைத்துவமும் மரபுவழி இராணுவமொன்றை பேணுவதற்கான வளங்களை திரட்டக்கூடிய கட்டமைப்பும் இருந்தால் எத்தனை ஆண்டுகள் போனாலும் புலிகள் தமது மரபுவழி படைபலத்தை சிதைவின்றி பேணலாமென சிலர் கூறுவர். கடந்த 25 வருடங்களாக சீனா எந்தப் போரிலும் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் இன்றும் அதனுடைய படைகள் உலகம் கண்டு அஞ்சுமளவிற்கு போரிடும் ஆற்றலோடு இருக்கின்றன என்பது போன்ற உதாரணங்களையும் அவர்கள் காட்டுவர். இது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. ஏனெனில் நாம் இன்னும் முழுமையான சுதந்திரமடைந்த தனிநாடாகவில்லை. அதை நோக்கிய பாதையில் சென்றுகொண்டிருப்பவர்கள். ஒட்டுமொத்தமான எமது மக்களின் அரசியல் ஈடுபாடும் தெளிவும் ஆழமாக்கப்படுகையிலேயே எமது மரபுவழி படைபலத்தின் தேவை நடைமுறையில் உணரப்படும்.

எனவே நீண்டுசெல்லும் அமைதிச் சூழலில் புலிகள் தமது மரபுவழிப்படைபலத்தை சிதைவின்றி பேணுவதற்கு தமிழ் சமூகத்தை எந்தளவிற்கு அரசியல் மயப்படுத்த தயாராயிருக்கின்றார்கள் என்ற கேள்வியே இலங்கையின் இராணுவச் சமநிலையை எமக்குச் சாதகமாக வைத்திருப்பதற்கு முக்கியமானதாகிறது. ■

சிங்கள பௌத்தத்தைப் புரிந்துகொள்வது பேச்சுவார்த்தைக்கு அவசியம்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

கடந்தமுறை எழுதிய கட்டுரையில் தென்னிலங்கையில் தமிழர் உரிமைக்காக ஒரு காலத்தில் குரல்கொடுத்த-தோடு மட்டுமல்லாமல் எமது சுயநிர்ணய உரிமைக்கான ஆயுதப் போராட்டத்திலும் ஈடுபாடு காட்டிய பலர் (ஜனாதிபதி சந்திரிகா உட்பட) எங்ஙனம் இன்று சிங்கள மேலாண்மையாளர்களாக மாறியுள்ளனர் என்பதுபற்றி எனது அனுபவங்களை எழுதியிருந்தேன். இவர்கள் அனைவரும் ஏன் இப்படி மாறினார்கள் என்ற கேள்வியை மட்டும் அக்கட்டுரை எழுப்பியதேயொழிய விளக்கம் எதனையும் முன்வைக்கவில்லை. அதைப் படித்தவர்களிட-மிருந்து இரு கருத்துக்கள் வந்தன. முதலாவது, நான் குறிப்பிட்ட அனைவரும் தத்தமது சுயநலம் மற்றும் சந்தர்ப்பவாதம் காரணமாகவே சிங்கள மேலாண்மையாளர்களாக மாறினார்கள் என்பது. இரண்டாவது, சிங்கள தேசியவாதத்தின் உள்ளார்ந்த தன்மை காரணமாகவே இந்த மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன என்ற கருத்தாகும்.

தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நியாயமான தீர்வை வழங்குவதற்கு சிங்கள தேசியம் மற்றும் கலாசாரம் என்பவற்றின் அடிப்படைத் தன்மை இடமளிக்காது என்பதே ஆரம்பத்திலிருந்து இந்தக் கட்டுரைத் தொடரின் உட்கிடையாகும். சுயநலம் காரணமாகவே தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகள் சிங்கள மேலாண்மையாளராக மாறுகின்றனர் என நம்புகின்றவர்கள் ஒன்றை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அதாவது இந்த அரசியல்வாதிகளுடைய சுயநலம் அவர்களை எப்போதுமே இறுதியில் ஏன் சிங்கள மேலாண்மைக் கருத்தியலுக்குள் தள்ளவேண்டும்? அவர்களுடைய சிங்கள அடையாளத்தின் அடிப்படைத் தன்மையே அவர்களை இவ்வாறு செய்யத் தூண்டுகின்றது என்பது எனது கருத்து. தமிழர் பற்றிய சாதகமற்ற வரலாற்று பார்வைகளும் 'சிங்களமாய் இருத்தல்' என்ற உளநிலைக்கு இன்றியமையாத அத்திவாரமாக இருக்கின்றன என்பதை நாம் நோக்க வேண்டும்.

சிங்கள தேசியவாதத்தால் நாம் கடந்த 56 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பெரும் பாதிப்புகளுக்குள்ளாகி வந்துள்ளோம். ஆகவே அதன் வரலாறுபற்றி, உளவியல்பற்றி, கலாசாரம்பற்றி தமிழில் தொடர்ச்சியான ஆய்வுகள் செய்யவேண்டிய கடமை, கட்டாயம் எம்முன் உள்ளது. காலத்துக்குக் காலம் பேச்சுவார்த்தை, போச்சுவார்த்தை எனக் கத்துகிறோம். எல்லாம் பிழைத்த பின்னர் ஏமாந்த வரலாறுகளைப்பற்றி பேசுகிறோம். சிங்கள தேசியத்தைப் பற்றிச் சரியாக புரிந்துகொண்டால் நாம் இவ்வாறான குழப்பங்களுக்கு ஆளாகி காலத்துக்குக் காலம் அல்லல் படுவதை ஓரளவேனும் தவிர்த்துக்கொள்ளலாம் என நினைக்கின்றேன்.

சிங்கள தேசியத்தின் பிரிக்கமுடியாத அம்சம் பௌத்த மதமாகும். சிங்கள அடையாளத்தின் வடிவம், வரலாறு, சமூக உளவியல் என அனைத்துமே ஏதோவொருவகையில் இலங்கையின் தேரவாத பௌத்தத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. இதுபோலவே பௌத்த குருமாரும் அவர்களுடைய பீடங்களும் இல்லாத ஒரு சிங்கள சமூகத்தை நாம் கற்பனைசெய்வது கடினம். ஏனெனில் சிங்கள அடையாளமும் உணர்வும் இலங்கையின் பௌத்த மத பாரம்பரியங்களில் வேரூன்றி இருப்பதற்கு பௌத்த பீடங்கள் சிங்கள சமூகத்தில் இன்றியமையாதனவாகும்.

முதலில் எழுதப்பட்ட தீபவம்சம், அதையொட்டிப் பின்வந்த மஹாவம்சம், சூளவம்சம், ராஜவாளிய என சிங்கள அடையாளத்தின் ஊற்றுமூலங்களாக உள்ள அனைத்தும் பௌத்த பிக்குகளால் இலங்கைத் தீவில் தேரவாத பௌத்தத்தின் அரசியல் மேலாண்மை கருதி உருவாக்கப்பட்டவையாகும். இவையின்றி சிங்கள தேசியமில்லை. ஏன்? சிங்களம் என்ற இனப்பெயரின் தோற்றுவாயான விஜயன் கதையே இல்லை. சிங்கள கிறிஸ்தவர்கள் கூட தங்களுடைய இன அடையாளத்தின் அடித்தளமாக மேற்படி பௌத்த அரசியல் மேலாண்மையை நிறுவும் நூல்களின் கருத்தியலையே கொள்கின்றனர். எனவேதான் சிங்கள தேசியத்தையும் இலங்கையின் தேரவாத பௌத்த பீடங்களின் அரசியல் மேலாண்மைக் கலாசாரத்தையும் பிரித்துப் பார்த்திட முடியாது என நான் கருதுகிறேன். மதத்தைத் தூக்கி ஒருபக்கம் போட்டாலும் தமிழ் அடையாளம் மாறுபடாது. மதமே இல்லாத தமிழ்த்தேசியம் சாத்தியமானது. 'கடவுள் இல்லை. கடவுள் இல்லவே இல்லை. கடவுளை உருவாக்கியவன் ஒரு முட்டாள். கடவுளை வணங்குபவன் ஒரு காட்டுமிராண்டி' என தன் இறுதிநாள்வரை அயராது கூறிவந்த பெரியாரை நாம் இன்றுவரை தமிழ்த் தேசியத்தின் தந்தையாக போற்றுகின்றோம். மறுபுறம் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அடிக்கடி கூறுவதுபோல உலகின் பெருமதங்கள் அனைத்தும் (கிறிஸ்தவம், இந்துமதம், இஸ்லாம், பௌத்தம், சமணம்) தமிழில் தம்மை சிறப்புற வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இதுமட்டுமன்றி மத நம்பிக்கையை அறவே மறுத்த ஆசீவகமும் உலோகாயதமும் தமிழில் தமது கோட்பாடுகளை பரப்பியுள்ளன. மதமில்லாமலோ அல்லது அனைத்து மதங்களுடாகவோ தமிழ்தேசியமென்பது சாத்தியமாகும். ஆனால் பௌத்தமின்றி சிங்கள தேசியத்தைப்பற்றி நாம் பேசமுடியாது. அதுவே அதன் பிரிக்கமுடியாத அடித்தளமாகும்.

இலங்கை பௌத்தத்தின் முக்கிய அம்சங்களாக இரண்டு விடயங்கள் வரலாற்றில் தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுகின்றன. ஒன்று, பௌத்த தர்மத்தைக் காப்பாற்றிப் பேணுவதற்கான விசேட இடமாக இலங்கைத்தீவு புத்தபகவானால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது என்ற நம்பிக்கை. இரண்டு, பௌத்த அரசியல் மேலாண்மைக்கும் சிங்கள தேசத்தின் இருப்பிற்கும் தமிழரே பெரும் அச்சுறுத்தல் என்ற எண்ணம்.

ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்ட தீபவம்சத்திலிருந்து பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட ராஜவாளியவரை இவ்விரு கருத்துகளுமே ஊடுபாவாக காணப்படுகின்றன. இக்கருத்துக்களின் மேலாதிக்கம் காரணமாக இலங்கையில் பௌத்தத்தை வளர்ப்பதில் தமிழர்களின் பங்கோ அம்மதத்தை பர்மா தொடக்கம் சீனாவரை தமிழர்கள் பரப்பியகதையோ எடுபடாமல் போயிற்று. புத்தர் வானில் பறந்துவந்து இலங்கைத்தீவின் நான்கு திசைகளை ஆசீர்வதித்தார் என்றும், இதன் காரணமாக இந்நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளும் சிங்கள, பௌத்த மக்களுக்கே உரித்துடையவை என்ற நம்பிக்கை சிங்கள அடையாளத்தின் அடிநாதமாக அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இருந்துவருகிறது.

கடந்த 56 வருடங்களாக இலங்கை ஒரு சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சி நாடு என்ற கருத்தும் தமிழர் மீதான சந்தேகம், வெறுப்பு என்பனவும் இன முரண்பாட்டிற்கு ஒரு நியாயமான தீர்வை உருவாக்குவதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்துவருகின்றன. அன்று பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக குரலெழுப்பிய ஜே.ஆர். ஜயவர்தன கூறியதும் இன்று புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபை வரைபை தூக்கி எறியவேண்டும் என்று கோரி பத்து லட்சம் கையெழுத்துக்களை சேகரிக்கக் கிளம்பியுள்ள ஜாதிக ஹெல உறுமய கூறுவதும் ஒன்றே. எந்த மாற்றமும் இல்லை.

இலங்கை சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சிக்கு உட்பட்ட நாடு என்பது தீபவம்சத்திலிருந்து இன்றுவரை நிலவி வரும் நம்பிக்கையாகும். துட்டகைமுனு தமிழரை முறியடித்து இலங்கையின் அனைத்துப் பாகங்களையும் சிங்கள பௌத்த ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்தான் என்ற கதை அன்றிலிருந்து இன்றுவரை சிங்கள தேசத்தில் கொண்டாடப்படுவதின் அடிப்படையில்தான் இலங்கையின் ஒற்றையாட்சியை மாற்றி எமக்கொரு நியாயமான தீர்வைப் பெற்றுக்கொள்வதில் நாம் காலம் காலமாக எதிர்கொண்டுவரும் முட்டுக்கட்டைகளை நோக்க வேண்டும். இதில் நான் அடிக்கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புவது என்னவெனில் சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சி என்பதும் சிங்கள அடையாளம் - தேசியம் என்பதும் வேறாக்கிட முடியாத ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் என்ற உண்மையாகும்.

சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் சமஷ்டி பற்றி இடையிடையே பேசினாலும் அவர்கள் இலங்கையின் ஒற்றையாட்சியை பல்வேறு வழிகளில் பேணவும் பலப்படுத்தவுமே முயற்சி செய்தனர்.·.செய்கின்றனர். இது விடயத்தில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா, ரணில் விக்கிரமசிங்க, ஜே.வி.பி. தலைவர் சோமவன்ச அமரசிங்க, ஹெல உறுமய தலைவர் எல்லாவல மேதானந்த தேரர் ஆகியோரிடையே எந்த வேற்றுமையும் இல்லை. இதை உணராமல் எம்மிடையே காலத்துக்குக் காலம் தோன்றும் சில வெங்காயக் கூட்டங்கள் ஒவ்வொரு சிங்களத் தலைவரைப் பற்றியும் எம் மக்களிடையே போலி நம்பிக்கைகளையூட்டிடும் வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றன.

சிங்கள தேசியத்தின் இந்த அம்சங்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிங்கள அதிகார வர்க்கங்களால் இலங்கைத் தீவின்மீது தமது பிடியை வலுப்படுத்தும் நோக்கோடு உருவாக்கப்பட்ட மேலாண்மைக் கருத்தியலின் கூறுகள் என பல அறிஞர்கள் கூறிவந்துள்ளனர். அதாவது நாம் இன்று காணும் சிங்கள தேசியம் என்பது நவீன சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தால் தயார்செய்யப்பட்டு பரப்பப்பட்ட ஒருவகை கற்பிதம் என்ற கருத்தே இந்த அறிஞர்களிடம் காணப்பட்டது. இந்த அடிப்படையில் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் முறியடிக்கப்பட்டால் சிங்கள தேசியமும் அதன் மேலாண்மைக் கருத்தியலும் தாமாகவே இல்லாதொழிந்துவிடும் என இடதுசாரிகளும் பின்நவீனத்துவ கல்வியாளர்களும் நம்புகின்றனர். தமிழரின் நியாயமான அரசியல் அவாவுதல்கள், இன்னல்கள் பற்றி சிங்கள மக்களிடையே நாம் இடையறாது பரப்புரைகளைச் செய்தால் அவர்கள் தமது ஆட்சியாளரின் சிங்கள பௌத்த தேசியம் என்ற கற்பித்ததிலிருந்துவிடுபட்டு சரியான தீர்வொன்று ஏற்படுவதற்கு உறுதுணை செய்வார்கள் என்ற எண்ணம் இந்த நம்பிக்கையிலிருந்துதான் பிறக்கிறது.

ஆனால் சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சி என்பதும் தமிழர் பற்றிய சாதகமற்ற பார்வைகளும் சிங்கள அடையாளத்தின் இன்றியமையாத கூறுகள் என்ற நோக்கில் நாம் சிங்கள தேசியத்தை அணுகுவோமேயானால் இரண்டு விடயங்களை ஆராயவேண்டும். ஒன்று சிங்கள தேசியமும் அதன் அடிப்படைகளும் நவீன சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தால் தன்னுடைய நலன்களை முன்னெடுப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டவையல்ல, ஆனால் அவை சிங்கள மக்களிடையேயும் அவருடைய கலாசாரத்திலும் வேரூன்றியுள்ள விடயங்கள் என்பது. இரண்டு, அவை 20 ஆம் நூற்றாண்டில் சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தாலும் அநகாரிக தர்மபால போன்ற அதன் நவீன கருத்தியலாளர்களாலும் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு அரசியற் கருத்தியல் அல்ல என்பது.

சிங்கள தேசியக் கருத்தியல் என்பது இருபதாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சி, தமிழ்விரோதம் என்ற அடிப்படைகளைக் கொண்ட கருத்தியலாக எவ்வாறு நிலவியது என்பதையும் அது வெறுமனே ஆளும் வர்க்கத்திற்குரியதாக அல்லாமல் சிங்கள பொது மக்களிடையே நிலவிய வேரூன்றி காணப்பட்டது என்பதையும் பின்வரும் உதாரணங்களில் காணலாம்.

கடைசிக் கண்டி மன்னன் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது நீங்கள் அறிந்ததே. இவனை வீழ்த்துவதற்கு எஹெலப்பொல என்ற சிங்கள அதிகாரி செய்த சதிமுயற்சிகளுக்கு ஆதரவாக இரு நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. ஒன்று கிரில சந்தேசய (ஆட்காட்டியின் தூது). இக்கவிதை நூல் கித்தாலகம தேவமித்த என்ற பௌத்த பிக்குவால் எழுதப்பட்டது. மற்றது எஹெலப்பொல வர்ணனாவ. இது வலிகால கவிசுந்தர முதலி என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இவையிரண்டும் தமிழரை முறியடித்து இலங்கைத் தீவு முழுவதும் சிங்கள பௌத்த ஆட்சியை நிறுவிய நாயகனாக எஹெலப்பொலவை போற்றுகின்றன. 'ஐயாயிரம் ஆண்டுகள் இலங்கைத் தீவில் நிலைபெற்று விளங்க வேண்டிய (பௌத்த) சாசனத்தை அழித்த களவாணித் தமிழ்க்கூட்டங்களை லங்காவிலிருந்து (எஹெலப்பொல) துரத்தியடித்தான்' என கிரில சந்தேசய கூறுகிறது. 'கண்டியின் கடைசி மன்னனை 'கெட்ட தமிழன்', 'களவாணித் தமிழன்' (தெமல சொரா), 'தமிழ் அலி' போன்ற பல இனக்குரோத சொற்பதங்களால் கிரில சந்தேசயவும் எஹெலப்பொல வர்ணனாவவும் தூற்றுகின்றன. தமிழர்களையும் இவை கடுமையாக தாக்குகின்றன. 'பெருத்த நீற்றுப்பூசணி போல் உடல்பருத்த சாம்பல் பூசிய தமிழர்கள் பன்றிகளைப்போல் மோரை உறிஞ்சிக் குடிப்பர்' என எஹெலப்பொல வர்ணனாவ கூறுகிறது.

'கேடுகெட்ட தமிழர்களை அழிப்பதற்கு துட்ட கைமுனு படைதிரட்டியதைப் போல' எஹெலப்பொலவும் படைதிரட்டியதாகவும் 'சிங்களவரின் நாட்டை அழித்த குற்றத்திற்காக தமிழ் மன்னனுக்கு (எஹெலப்பொல) அடித்த அடியில் அவனுடைய பற்களெல்லாம் வீழ்ந்தன' எனவும் கிரில சந்தேசய கூறுகிறது. இதிலெல்லாம் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால் மகாவம்சம், சூளவம்சம், பூஜாவளிய, தூபவம்சம், ராஜவளிய ஆகிய முக்கிய சிங்கள பௌத்த நூல்களிலெல்லாம் மேற்படி இலங்கைத் தீவு பௌத்த ஒற்றையாட்சி நாடு என்பதும் தமிழ்விரோத கருத்துக்களும் தொடர்ச்சியாகவே காணப்படுகின்றன என்ற உண்மையாகும். இவ்விரண்டு விடயங்களும் பல்வேறு வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பங்களில் சிங்கள வெகுஜனங்களிடையே மேலோங்கியதை கிரில சந்லதேசயவும் எஹெலப்பொல வர்ணனாவவும் காட்டுகின்றன. கண்டியின் சிங்களப் பிரதானிகள் பிரித்தானியரோடு சேர்ந்து மலைநாட்டுக்குப் படையெடுத்த போது 'கண்டி மக்களை மூன்று தலைமுறையாக அடக்கியாண்ட தமிழர் ஆட்சியிலிருந்து மீட்பதற்காக' அது செய்யப்பட்டதாகக் கூறினர்.

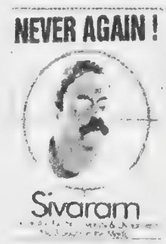
கண்டி இராச்சியம் கைப்பற்றப்பட்டபோது வெளியிடப்பட்ட பிரகடனத்தில் 'தமிழினம் சிங்கள மக்களுடைய நாட்டை ஆளுவதற்கான உரிமை இத்தால் முற்றாக ஒழிக்கப்படுகிறது' என்ற முக்கிய சரத்து காணப்படுகிறது. (பேராசிரியர் கே.என்.ஓ. தர்மதாச இவை பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார்.)

மகாவம்சம் தொடக்கம் கிரில சந்தேசவரை காணப்படும் இலங்கை தனிச்சிங்கள பௌத்த நாடு என்ற கருத்தும் தமிழர் விரோதிகள் என்ற எண்ணமும் சிங்கள வெகுஜனங்களிடையே நிலவவில்லை, ஆனால் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சியந்திரத்தின் வருகையோடுதான் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் தன்னுடைய சுயநல நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக சிங்களப் பொதுமக்களிடையே இவ்விடயங்களை பரப்பியது என்றும் இடதுசாரிகளும் பல்வேறு சிங்கள தமிழ் அறிஞர்களும் கூறிவந்துள்ளனர். அண்மைக்காலத்தில் சாதாரண சிங்கள மக்களிடையேயும் மேற்படி கருத்துக்கள் பரவலாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டன எனவும் இவை சிங்கள வெகுஜனங்களிடையே நாட்டார் கதைகள், பாடல்கள், கவிகள், ஆலய ஓவியங்கள் போன்ற ஊடகங்களுடாக பல நூற்றாண்டுகளாக வேரூன்றி வந்துள்ளன எனவும் சில அறிஞர்கள் நிறுவி எழுதி வருகின்றனர்.

இதில் முக்கியமானது பேராசிரியர் மைக்கல் ரொபர்ட்ஸ் எழுதியுள்ள 'Sinhala Consciousness in the Kandyan Period 1590s-1815' என்ற ஆய்வு நூலாகும். இதில் இலங்கை சிங்களவருக்கே உரிய நாடு, தமிழர் விரோதிகள் ஆகிய மகாவம்ச காலம் தொடக்கம் கூறப்பட்டுவரும் கருத்துக்கள் 1590-1815 காலப்பகுதியில் சாதாரண சிங்கள மக்களிடையே எங்கனம் பரவிக் காணப்பட்டன என்பது விளக்கப்படுகிறது. தேசியவாதம் பற்றி அண்மையில் நடைபெற்றுவரும் மறுபரிசீலனைகளும் இதற்கு வலுவூட்டும் என நினைக்கிறேன். இலங்கை முழுவதையும் உள்ளடக்கும் சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சியும் தமிழர் பற்றிய சாதகமற்ற பார்வைகளும் ஆளும் வர்க்கம், உழைக்கும் வர்க்கம் என்ற வேறுபாடின்றி சிங்கள அடையாளத்திற்கு இன்றியமையாதனவாக நீண்டகாலமாக இருந்து வந்துள்ளன என்பதையே மேற்படி உதாரணங்களும் ஆய்வுகளும் காட்டுகின்றன.

ஸ்ரீலங்காவின் சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சியை மாற்றி எமக்கொரு நியாயமான தீர்வை பெறுவதற்கு சிங்கள மக்கள் மத்தியில் எமது இன்னல்களைப் பற்றி பிரச்சாரம் செய்வது பலனளிக்கும் என்ற கருத்தை இவற்றின் அடிப்படையில்தான் இக்கட்டுரைத்தொடர் கேள்விக்குள்ளாக்கியிருக்கிறது.

■

விடிந்த பின் இராமர் சீதைக்கு என்ன முறை? எனக்கேட்கும் சிங்கள தேசம்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

சிங்கள தேசத்திடம் எமது சிக்கலைப்பற்றி விளங்கப்படுத்துவதால் எந்தப் பயனும் இல்லை என போனகிழமை நான் எழுதியதைப்பற்றி நெதர்லாந்திலிருந்து சந்திரநாதன் ஒரு கருத்தை எழுதி அனுப்பியிருக்கின்றார். சிங்கள மக்களை அவர்களுடைய தலைவர்களும் கருத்தியலாளர்களும் இனச்சிக்கல் விடயத்தில் ஒரு மாயைக்குள் வைத்திருக்கிறார்கள் எனவும் அதனால் நாம் சிங்கள தேசத்திலுள்ள ஒரு சிலரையாவது எமது கருத்துக்களை புரிந்து கொள்ள வைப்பதற்கு இடையறாது முயற்சிக்க வேண்டும் என எனது வீரகேசரி கட்டுரைகளை மறுபிரசுரம் செய்யும் தமிழ்நாதம் இணையத்தளத்தூடாக சந்திரநாதன் மின்னஞ்சல் அனுப்பியுள்ளார்.

அவரது கருத்தை நான் மறுக்கவில்லை. சிங்கள மக்களிடத்தில் எமது தரப்பு நியாயங்களை நாம் தொடர்ந்து கொண்டுசெல்ல வேண்டுமென்பதில் இரண்டாம் பேச்சுக்கு இடமில்லை. ஆனால் அவ்வாறு செய்வதனால் எம்முடைய உரிமைகளைப் பெற்றுவிடலாம் என்ற மாயைக்குள் யாரும் வீழ்ந்துவிடக் கூடாது என்பதே எனது அக்கறையாகும். சிங்கள மேலாண்மையால் அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக பெரும் அழிவுகளைச் சந்தித்துவரும் நாம், இன்றுவரை அதை விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆராய்ந்து புரிந்துகொள்வதற்கு எந்தளவு முயற்சி எடுத்திருக்கின்றோம்? “சரிநிகர்” ஏட்டில் வெளியாகிய ஒருசில ஆய்வுகளைத் தவிர தமிழ் அறிவுலகப் பரப்பில் சிங்கள பௌத்த மேலாண்மைக் கருத்தியலையும் அதன் வரலாற்று மற்றும் சமூகப் பரிமாணங்களையும் ஆராய்வதற்கோ புரிந்துகொள்வதற்கோ எடுக்கப்பட்ட எந்த முயற்சியையும் யான் கண்டிலன். (அப்படி ஏதாவது உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் தயவு செய்து எனக்கு அறியத்தரவும்).

அண்மையில் தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த சில பேராசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள், கருத்தியலாளர்கள் போன்றோர் கலந்துகொண்ட இரு நாள் கருத்தரங்கொன்றிற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு என்னை தமிழ் மக்களின் அரசியல் அவாவுதல்களைப்பற்றி விளக்குமாறு அதை ஒழுங்கு செய்தவர்கள் கேட்டனர். தமிழ் மக்களும் அவர்களுடைய ஆங்கிலம் மற்றும் சிங்களம் பேசத் தெரிந்த தலைவர்களும், செய்தியாளர்களும், அறிஞர்களும் 56 வருடங்களுக்கு மேலாக இடையறாது எமது அரசியல் கோரிக்கைகள் என்ன என்பதைப்பற்றி எல்லாவகையிலும் பேசியும் எழுதியும் வந்துள்ளார்கள்.

அதுமட்டுமன்றி இந்த அரசியல் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து அவர்கள் சிங்கள அரசுகளுக்கெதிராக 28 ஆண்டுகளாக (1948-1976) அமைதி வழியிலும் அதன் பின் 28 ஆண்டுகளாக (1976-2004) பெரும் ஆயுதக் கிளர்ச்சி மூலமாகவும் போராடி வந்துள்ளனர். அவர்களது கோரிக்கைகள் நிறை வேறாமையாலேயே சிங்கள மக்கள் மத்தியில் குண்டுகள் வெடித்தன என்பது அப்பட்டமான விடயம். எந்த மந்த புத்தியுள்ள பேர்வழியும் தன்னைச்சுற்றி ஏன் குண்டுகள் வெடிக்கின்றன, தனது நாட்டின் பன்னாட்டு வான்தளத்தை ஏன் சிலர் தகர்த்துச் செல்கிறார்கள் என கேள்வியெழுப்புவது நிச்சயம்.

ஆனால், இவ்வளவுக்குப் பின்னரும் தமிழரின் அரசியல் அவாவுதல்கள், கோரிக்கைகள் என்ன என்று கேட்கும் போக்குத்தான் சிங்கள தேசத்தில் இன்னும் காணப்படுகின்றது. “அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக தமிழ் மக்கள் தமது அரசியல் கோரிக்கைகளைப் பற்றி வடக்கு கிழக்கிலும் சிறிலங்கா நாடாளுமன்றத்திலும் அதற்கு வெளியிலும் பன்னாட்டு அரங்கு களிலும் வாய்கிழிய விளக்கிய பின்னரும் நீங்கள் அவை என்ன என்று கேட்பது மகா அபத்தம். ஆகவே நான் இந்த விடயம் பற்றிப் பேசமுடியாது” என அவர்களிடம் கூறிவிட்டேன்.

இதில் சுவையான விடயம் என்னவென்றால் தமிழருடைய அரசியல் கோரிக்கைகள் என்ன வென்பதுபற்றி அங்கு வந்திருந்த பெரும்பான்மையானவர்களுக்கு உண்மையிலேயே தெரிந்திருக்கவில்லை என்பதாகும். 56 வருடங்களாக இவ்வளவு நடந்தும் எமது கோரிக்கைகளை புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் இனி எப்படிப் புரிந்து கொள்ளப் போகின்றார்கள் என எனக்குத் தெரியவில்லை.

எம்முடைய கோரிக்கைகளைப் பொறுத்த வரையில் விடிய விடிய இராமர் கதை, விடிந்த பின்னர் இராமர் சீதைக்கு என்னமுறை என்ற பாணியில்தான் சிங்கள தேசம் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

சிங்கள மக்களுக்கு எங்களுடைய அரசியல் கோரிக்கைகளை புரியவைக்க வேண்டும் என்று கூறிவருபவர்கள் ஒன்றை ஆராய வேண்டும். அதாவது 56 வருடங்களாக எமது கோரிக்கைகளை முன்வைத்து எத்தனையோ தடவைகள் பேசிய பின்னரும் போராடிய பின்னரும் சிங்கள தேசம் இன்னும் ஏன் எங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கின்றது என்பதை நீங்கள் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக புரிந்துகொள்ள மறுத்தவர்களை அல்லது புரிந்துகொள்வதில் அக்கறையில்லாமல் இருந்தவர்களை இனி நாம் எப்படி மாற்ற முடியும்?

இதில் இன்னொன்றையும் நாம் முக்கியமாக நோக்க வேண்டும். 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து இன்றுவரை தமிழ் மக்களுடைய சிக்கலையும் நியாமான அரசியல் கோரிக்கைகளையும் புரிந்துகொண்ட சிங்கள அரசியலாளர்கள், கருத்தியலாளர்கள்கூட காலவோட்டத்தில் தலைகீழாக மாறியிருக்கின்றார்கள் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

இங்கிலாந்தில் கல்விகற்றுத் திரும்பியவுடன் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் தந்தை எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா இலங்கை ஒரு சமஷ்டி ஆட்சியாக மாற்றப்பட வேண்டும், அதில் கண்டி, கரையோரச் சிங்களப் பகுதிகள், தமிழர் தாயகம் என மூன்று மாநிலங்கள் அமையவேண்டும் எனவும் கூறிவந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர் பின்னர் என்ன செய்தார்?

இதேபோல இலங்கை கமியூனிஸ்ட் கட்சி 1944இல் நடைபெற்ற தன்னுடைய தேசிய மாநாட்டில் தமிழருக்கு சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமென வற்புறுத்தி தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. இதே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியே 1972ஆம் ஆண்டில் இலங்கையை ஒரு சிங்கள பௌத்த நாடென சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் சேர்ந்து பிரகடனப்படுத்தியது.

“ஒரு மொழியெனில் இரு நாடுகள். இரு மொழிகளெனில் ஒருநாடு” என தனிச்சிங்களச் சட்டத்தைப் பற்றி தீர்க்கதரிசனத்தோடு கூறிய இலங்கையின் மூத்த இடதுசாரித் தலைவர்களில் ஒருவரும் சமசமாஜக் கட்சியின் தூணுமாயிருந்த கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா என்ன செய்தார்? 1972ஆம் ஆண்டிலே சிறிலங்காவின் சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சி அரசியல் யாப்பை முன்னின்று வடிவமைத்தவர்களுள் இவரே முதன்மையானவராயினார்.

இவையெல்லாம் நீங்கள் அறிந்த பழைய கதைகள். எமது உரிமைப் போராட்டம் ஆயுதமேந்திய காலகட்டத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். 1970களின் பிற்பகுதியிலிருந்து தமிழருடைய சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டு மென்ற கோரிக்கைகளை ஜே.வி.பி. வலியுறுத்தி வந்தது.

இந்த அடிப்படையில் மட்டக்களப்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் எத்தனையோ தமிழ் இளைஞர்கள் அதில் இணைந்து செயலாற்றினார்கள். பின்னர் என்ன நடந்தது? 1986ஆம் ஆண்டில் ஜே.வி.பியின் தலைவர் ரோஹண விஜேவீர, அதன் மத்திய குழுவுக்காற்றிய மிக நீண்ட உரையில் தமிழ் மக்களுடைய உரிமைப் போராட்டம் முறியடிக்கப்பட வேண்டிய ஓர் ஏகாதிபத்திய சதி என நிறுவி அறுதியிட்டு உரைத்தார். அந்தப் பேச்சு நூல் வடிவில் பின்னர் வெளிவந்து இன்றுவரை ஜே.வி.பியின் அரசியல் வேதமாக திகழ்கிறது.

1973ஆம் ஆண்டளவில் ஜே.வி.பி. அல்லாத சில படித்த சிங்கள இடதுசாரி இளைஞர்கள் இணைந்து “ஸ்டாலினிஸ கல்வி வட்டம்” என்றொரு அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். இவ்வமைப்பு தமிழ் மக்களுடைய சுயநிர்ணய உரிமையை முன்னிலைப்படுத்தி எழுதியும் பேசியும் வந்தது. தமிழ் போராட்டக் குழுக்களோடும் இந்த அமைப்பு அந்த நேரத்தில் சில தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. (வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் இப்போது எழுதிவரும் பெ.முத்துலிங்கம் அப்போது இந்த அமைப்போடு சம்பந்தப்பட்டிருந்தார்.)

ஸ்டாலினிஸ கல்வி வட்டத்தில் தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றியும் எமது ஆயுதப் போராட்டத்தின் நியாயத்தைப் பற்றியும் அப்போது முன்னின்று பேசி வந்தவர் தயான் ஜயதிலக்க. அதுமட்டுமன்றி, 1982இலே அவரும் அவரது சகாக்களும் “விகல்ப கண்டாயம” என்ற ஆயுதப் போராட்ட அமைப்பை நிறுவினர். இடதுசாரிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்து வந்த சில இயக்கங்களோடு இணைந்து தமிழரின் சுய நிர்ணய உரிமைக்காக அவர்கள் செயற்பட்டனர். கண்டியிலும் கொழும்பிலும் இவர்களை சந்தித்து அக்காலத்தில் நான் உரையாடித் திரிந்ததுண்டு. (மூன்றாம் உலக நாடுகளில் நடைபெற்றுவந்த விடுதலைப் போராட்டங்களைப் பற்றியும் ஏகாதிபத்தியத்தின் உலகளாவிய அடக்குமுறைகளைப் பற்றியும் தயான் ஜயதிலக அன்று முன்வைத்த கூர்மையான விளக்கங்களும் ஆய்வுகளும் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை யாரும் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது.)

விகல்ப கண்டாயம அமைப்பு அரசைக் கவிழ்க்க சதி செய்ததாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு 1986ஆம் ஆண்டு தடைசெய்யப்பட்டது. தயான் ஜயதிலக்க தலைமறைவாகினார். அவரை சிறிலங்கா காவல்துறையினரும் படையினரும் சல்லடைபோட்டுத் தேடின 1987இல் அவர் பிடிபட இருந்த வேளையில் என்னுடன் தொடர்புகொண்டார்.

கொழும்பில் தயான் ஜயதிலக்க இருந்த மறைவிடத்திலிருந்து அவரை பாதுகாப்பான வேறு இடத்திற்கு கொண்டுசெல்ல அப்போது அவருக்குத் தெரிந்த பல சிங்கள நண்பர்கள் கூட எனக்கு உதவ மறுத்தனர். இறுதியில் நடுநிசியில் அவரை இரகசியமாக அழைத்துச் சென்று மறைந்த நடிகரும் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் கணவருமான விஜயகுமாரதுங்கவிடம் பேசி அவருடைய உதவியுடன் கொழும்பிற்கு வெளியில் ஒரு மறைவிடத்தில் தங்கவைத்தோம். (இது விடயத்தில் தனது மனைவி உட்பட யாரிடமும் ஆலோசனை கேட்காது எனக்கு உடனடியாகவே உதவிய விஜய குமாரதுங்க ஒரு வித்தியாசமான மனிதர்) தயான் ஜயதிலக்க பின்னர் இந்தியாவிற்கு தப்பிச் சென்றார். பின்னர் பொதுமன்னிப்புப் பெற்று திரும்ப வந்து மாகாணசபையில் அமைச்சரானார்.

இந்தளவிற்கு தமிழர் விடுதலை இயக்கங்களோடு நெருங்கிப் பழகிய தயான் ஜயதிலக இன்று என்ன செய்கிறார்? தமிழருடைய போராட்டம் எப்படியெல்லாம் முறியடிக்கப்பட வேண்டும் என இடையறாது எழுதி வருகிறார். ஒரு காலத்தில் கடும் அமெரிக்க ஏகாபத்திய எதிர்ப்பாளராக இருந்த அவர் இன்று தமிழரின் படைபலத்தை இல்லாதொழிப்பதற்கு அமெரிக்காவுடன் சிறிலங்கா கூட்டுச்சேர வேண்டுமென வலியுறுத்தி கிழமைக்குக் கிழமை எழுதி வருகிறார்.

ஒரு காலத்தில் தமிழர், சிங்களவர் என்ற பேதத்திற்கப்பால் ஏகாதிபத்திய அடக்குமுறைக்கு எதிராகவும் வர்க்க விடுதலைக்காகவும் எழுதியும் பேசியும் வந்த எனது இனிய நண்பன் தயான் ஜயதிலக்க இன்று "நாம்" அதாவது சிங்களவர்களாகிய நாம் தமிழ் மக்களின் படைபலத்தை முறியடிக்க அமெரிக்காவின் உதவியை சிங்கள தேசம் கட்டாயம் நாட வேண்டும் என "ஐலன்ட்" செய்தித் தாளில் எழுதுகிறார். இவருக்கு என்ன நடந்தது?

இது மட்டுமா? 1984-86 காலப்பகுதியில் தென்னிலங்கையில் எமது போராட்டத்திற்குச் சார்பான சிங்கள இயங்கங்களோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி ஐக்கிய இலங்கையில் பரந்துபட்ட புரட்சியொன்றை உருவாக்கும் வேலையில் நான் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் சார்பில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அப்போது கொழும்பில் எனக்கு ஒரு முக்கிய தொடர்பாக இருந்தவர் கணிதத்துறைக் கலாநிதி நளின் டி சில்வா.

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்த அவருடைய அலுவலகத்தில் எமது போராட்டத்திற்கு நேரடியாக உதவி வந்த அவருடைய இரு சிங்கள இடதுசாரி இளைஞர்களை சந்திக்கச் செல்வேன். அவ்வேளைகளில் கலாநிதி சில்வா என்னோடு மிக அன்பாக நடந்துகொள்வார். ஒருநாள் கூட அவர் என்னிடம் பழகப் பயந்தது கிடையாது. எனது கைத்துப்பாக்கியைக் கண்டுகூட அவர் திடுக்கிடவில்லை. இன்று அவர் என்ன செய்கிறார்? சிங்கள பௌத்த மேலாண்மை அடிப்படைக் கருத்தியலான ஜாதிக சிந்தனய என்பதின் தலைமைக் கருத்தியலாளராக அவர் இன்று திகழ்கிறார்.

அவருக்கு என்ன நடந்தது?

என்னை இப்போது கண்டாலும் அன்பாக நடந்துகொள்கிறார். ஆனால் இலங்கை சிங்கள பௌத்தத்தின் உறைவிடம் என்பதை அவர் இடையறாது வலியுறுத்தியே வருகின்றார்.

தென்னிலங்கையில் இடதுசாரிக் குழுக்களோடு மட்டும் நாம் தொடர்புபட்டுப்பயனில்லை. பரந்துபட்ட சிங்கள மக்களிடம் எமது போராட்டத்தின் நியாயப்பாடுகளைக் கொண்டு செல்வதானால் நாம் அவர்களிடையே பரந்து கிளைபரப்பியுள்ள சிறிலங்கா சுந்திரக்கட்சியிடமும் பேசவேண்டும் என நான் முன்வைத்த கருத்தை தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் ஏற்றுக்கொண்டது. அதன் அடிப்படையில் அப்போது அக்கட்சியின் ஒரு முக்கிய கருத்தியலாளராக இருந்த மங்கள முனசிங்க அவர்களை தொடர்புகொண்டேன். அவர் எனக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்தவர்.

ஆனால் அவர் என்னை தனது கட்சியின் எதிர்கால தலைமை வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் என ஒருவரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவர்தான் திலக் கருணாரட்ன. அவருக்கும் எமது இயக்கத்துக்குமான உறவு மிகக் குறுகிய காலத்தில் இறுக்கமடைந்தது.

எமது போராளிகள் கொழும்பில் அவருடைய வீட்டிலும் அவருடைய தொகுதியான பண்டாரகமையிலும் தங்கலாயினர். அவருக்காக பல வேலைகளைச் செய்தனர். (எமது துப்பாக்கி ரவைகள் சில அவருடைய காரில் பிடிபட்டு அவருக்கெதிரான வழக்கு நீண்டகாலம் தொடர்ந்தது) சிறிலங்கா அரசை ஆயுதப் புரட்சியூடாக ஒரேயடியாக கவிழ்ப்பதற்கான வெளிநாட்டு உதவியொன்றைப் பெறுவதற்கு அவர் நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் செய்த முயற்சி சிங்கள தமிழ் அரசியல் உறவு வரலாற்றில் முக்கியமானது. அவரும் அவரது குடும்பத்தினரும் என்னோடும் எனது தோழர்களோடும் எப்போதும் மறக்க முடியாத மிக அன்புடனே பழகினர்.

இப்படியான திலக் கருணாரட்னவுக்கு என்ன நடந்தது? சிஹல உறுமய என்ற சிங்கள பௌத்த கடும் போக்குக் கட்சியை அவர் ஏன் உருவாக்கினார்?

இது மட்டுமா?

தமிழ் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை வழங்குவதன் மூலம் மட்டுமே இலங்கையின் இனச்சிக்கலைத் தீர்க்கலாம் என ஆணித்தரமாகக் கூறிவந்தவர் ஜனாதிபதி சந்திரிகா. கொழும்பில் என்னையும் எனது சில தோழர்களையும் தன்னுடைய வீட்டில் தங்கி, தென்னிலங்கையில் வேலை செய்வதற்கு அவரும் அவரது கணவரும் எமக்கு உதவி செய்தனர். அக்காலக்கட்டத்தில் "தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்காதவர்களிடம் பேச்சு வைத்துக்கொள்ளாதே" என அவர் என்னிடம் கூறியதுண்டு. (அவரது கணவர் நடிகர் விஜய குமாரதுங்க எமது மக்கள் மீதும் எமது போராட்டத்தின் மீதும் அன்பும் ஆதரவுமுள்ளவராக இருந்தவர். ஆனால் ஜே.வி.பி.யால் கொலைசெய்யப்பட்டு விட்டார்).

இப்படியாகவிருந்த ஜனாதிபதி சந்திரிகாவுக்கு என்ன நடந்தது? "சமாதானத்துக்கான போர்" என்ற கொடூரத்தை தமிழ் மக்கள் மீது அவர் ஏன் ஏவி விட்டார்?

இவற்றுக்கெல்லாம் விளக்கம் அறிய வேண்டும் என்றால் நாம் சிங்கள தேசத்தின் உளவியலை மிக ஆழமாக ஆராயவேண்டும். இதனடிப்படையில்தான் சிங்கள தேசத்தை நோக்கிய எமது அணுகுமுறை அமைய வேண்டும்.

■

தமிழர் பிரச்சனையை சிங்கள தேசத்திற்கு விளக்க முனைவது பயனற்ற செயல்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

கடந்த திங்கட்கிழமை கொழும்பில் ஒரு புத்தக வெளியீட்டுக்குச் சென்றேன். சிங்கள கடும் போக்காளர் எஸ். எல். குணசேகர புலிகளின் இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகார சபை வரைவை கடுமையாகத் தாக்கி எழுதியுள்ள அந்நூலின் அறிமுக விழாவிற்கு சிங்கள தேசத்தின் ஆங்கிலம் பேசும் மேலாண்மையாளர்களில் பெரும்பாலானோர் வந்திருந்தனர். கூட்டம் முடிந்ததும் இவர்களுள் எனக்குத் தெரிந்த ஒருசிலருடன் நாட்டு நடப்புகளைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் அங்கு மிகவும் உறுதியாக ஒரு கருத்தை என்னிடம் தெரிவித்தனர். ‘கருணா சிறிலங்கா படையினரோடு இணைந்திருக்கும் வரை விடுதலைப் புலிகள் கடைசிவரை போருக்கு வரமாட்டார்கள்’ என அந்த சிங்கள பௌத்த மேலாண்மையாளர் அறுதியிட்டுக் கூறினார். இதன் காரணமாகவே சிறிலங்கா ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும் அமைதிப் பேச்சுக்களை தொடங்காமல் இழுத்தடித்து வருகிறார் எனவும் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

இந்த விடயத்தை அடுத்தடுத்த நாட்களில் கொழும்பிலுள்ள அரசுக்கு நெருக்கமான சில விடயமறிந்தவர்களிடம் விசாரித்துப் பார்த்தேன். மட்டக்களப்பில் குழப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தால் அல்லது அங்கு ஒரு குழப்பமான சூழ்நிலை நிலவுவது போன்ற ஒரு மாயையை ஏற்படுத்தினால் புலிகளுடைய கவனம் எல்லாம் கிழக்கை சரிப்படுத்துவதிலேயே திசை திருப்பப்படும் எனவும், இதன் காரணமாக அவர்கள் மீண்டும் போரில் ஈடுபடுவதற்கான அரசியல் மற்றும் படைத் தயாரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபடுவது கடினமாக இருக்கும் எனவும் அரச தரப்பில் சிலர் இன்னும் நம்புகின்றனர் என்பது தெரியவந்தது. அதுமட்டுமன்றி மேற்படி சிங்கள மேலாண்மையாளர் என்னிடம் கூறிய கருத்தும் சந்திரிகா தரப்பில் உண்மையாகவே நிலவுகின்றது என்பதையும் அறியக்கூடியதாயிற்று.

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் தமிழ் மக்களுக்கு நியாயமான ஓர் அரசியல் தீர்வை வழங்கி இனமுரண்பாட்டை தீர்ப்பது தவிர்ந்த ஏனைய வழிமுறைகளையே சிங்கள தேசத்திலுள்ள பெரும்பான்மையானவர்கள் இன்னும் நாடுகின்றனர் என்பதையே மேற்படி விடயங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. நீதியான அரசியல் தீர்வொன்றைக் கொடுத்தால் தமிழ் மக்களுடைய சிக்கலுக்கும் போருக்கும் முடிவு காணலாம் என்பதை விடுத்து காலத்துக்குக் காலம் எமது உரிமைப் போராட்டத்தை ஒரேயடியாக முறியடிப்பதற்கான வழிவகைகளையே சிறிலங்கா ஆட்சியாளர்களும் சிங்கள மேலாண்மையாளரும் தேடி வந்துள்ளனர்.

கடந்த 15 வருடங்களாக சிங்கள ஊடகத்துறையோடும் தென்னிலங்கையின் கருத்தியலாளர் பலரோடும் பழகியதிலிருந்து இன்னொரு விடயத்தையும் நான் புரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். தமிழர் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில் சிங்கள தேசம் தான் விரும்பியதையே கேட்க தயாராய் இருக்கின்றது என்பதே அந்த உண்மை. எனவேதான் ‘புலிகளைத் தமிழ் மக்கள் ஒட்டு மொத்தமாக வெறுக்கிறார்கள்’, ‘உட்பிரச்சினை காரணமாக புலிகளுக்கு அழிவு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது’, ‘புலிகளுக்கு வெளிநாட்டுத் தமிழர்களிடம் கடும் எதிர்ப்பு இருக்கிறது’, ‘புலிகள் தம்மைச் சுட்டுவிடுவார்கள் என்று அஞ்சியே தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர்கள் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக எழுதுகிறார்கள்’ போன்ற கருத்துக்களையே சிங்கள மேலாண்மையாளர் - ஏன்? சிங்களப் பொதுமக்கள் கூட - கேட்க விரும்புகின்றார்கள். இதுபோன்ற கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்ற, விரித்து விளக்குகின்ற தமிழ் எழுத்தாளர்களையே அவர்கள் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடுகின்றார்கள்.

தமிழ் மக்களுடைய நியாயமான அரசியல் உரிமையை வழங்காமையாலேயே விடுதலைப் போர் நடைபெறுகிறது, எனவே அதை நிரந்தரமாக முடிவுக்குக் கொண்டுவர நியாயமான அரசியல் தீர்வொன்றை வழங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என எழும் தமிழ் குரல்களை கேட்கச் சிங்கள தேசம் இன்றுவரை தயாராக இல்லை. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இந்த உண்மையை காண மறுத்து எமது உரிமைப் போரை நசுக்க அரசியல் தீர்வு தவிர்ந்த வேறு வழிவகைகளை கண்டுபிடிப்பதிலும் அவற்றில் பெருமுதலீடு செய்வதிலுமே சிங்கள தேசம் நாட்டம் காட்டி வருகின்றது. தென்னிலங்கையில் காணப்படும் இந்த அடிப்படை உளவியல் பாங்கை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இல்லையெனில் சிங்கள தேசத்திற்கு எமது பிரச்சினையை நன்றாகப் புரிய வைப்பதற்கான முயற்சிகளை எடுத்தால் எல்லாம் சரிவந்துவிடும் என்ற மாயையை நம்பி நாம் மீண்டும் மீண்டும் மோசம் போய்க் கொண்டிருப்போம்.

சிங்கள தேசத்திற்கு எமது பிரச்சினையை விளக்க வேண்டும் என்ற ஒரு திட்டத்தில் புலிகள் இப்போது இறங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நோக்கம் நல்லது. ஆனால் சரிவராது. எமது பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில் சிங்கள தேசம் தான் விரும்பியதை மட்டுமே கேட்கும். இதுவே உண்மை.

எமது போராட்டத்தை நசுக்க சிங்கள தேசம் காலத்துக்குக் காலம் நம்பிய அரசியல் தீர்வு அல்லாத மற்ற வழிவகைகள் சிலவற்றை முதலில் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம். அதனடிப்படையில் இப்போது சிங்கள மேலாண்மையாளர் எமது பிரச்சினையை அணுகுவதற்கு கையாளும் அரசியல் தீர்வு தவிர்ந்த ஏனைய வழிவகைகளை புரிந்துகொள்வது முக்கியமானதாகும்.

எண்பதுகளில் தமிழர் தாயகத்தின் ஒருமைப்பாட்டை திட்டமிடப்பட்ட இராணுவக் குடியேற்றங்கள் மூலமாக படிப்படியாகச் சிதைத்து விட்டால் எமது உரிமைப் போராட்டத்தை நசுக்கி விடலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு சிங்கள மேலாண்மையாளர் பல வேலைத் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தினர். மணலாறு, மூதூர் தெற்கு, மட்டக்களப்பில் வடமுனை என சிறிலங்கா அரசும் படைகளுமாக இணைந்து பல சிங்களக் குடியேற்றங்களையும் அவற்றை ஒட்டிய இராணுவ நிலைகளையும் ஏற்படுத்தலாயினர். இந்தத் திட்டங்கள் பற்றிய பல முக்கியமான விபரங்களை கடும் சிங்களப் போக்காளரான மாலிங்க குணரட்ன For a Sovereign State என்ற நூலில் எழுதியுள்ளார்.

இதற்கடுத்ததாக தமிழகத்தில் எமது விடுதலை இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளை வலுவிழக்கச் செய்துவிட்டால் அல்லது இல்லாதொழித்துவிட்டால் எமது உரிமைப் போராட்டத்துக்கு சாவு மணி அடித்துவிடலாம் என சிங்கள மேலாண்மையாளர்கள் திடமாக நம்பினர். இதுபற்றி கொழும்பிலிருந்து வரும் சிங்கள, ஆங்கில செய்தித்தாள்களில் அந்நேரத்தில் தொடர்ச்சியாக கட்டுரைகளும், ஆசிரியர் தலையங்கங்களும், கேலிச் சித்திரங்களும் வெளிவந்தவண்ணமிருந்தன. தமிழகத்தில் எமது உரிமைப் போராட்ட நடவடிக்கைகளை

சீர்குலைப்பதற்காக சிறிலங்கா அரசு அப்போது பல திட்டங்களைத் தீட்டியது. இதற்கு அடித்தளமாக ஜேர்மனியில் சிறிலங்காவின் தூதுவராக இருந்த திஸ்ஸ ஜயக்கொடி சென்னைக்குக் அனுப்பப்பட்டார். இந்தியாவிற்குத் தூதுவராகவேண்டிய தகமையிலுள்ள ஒரு மூத்த வெளிநாட்டலுவல்கள் அதிகாரி ஏன் சென்னையிலுள்ள துணைத் தூதரகத்திற்கு பொறுப்பாக அனுப்பப்படுகின்றார் என்ற கேள்வி அன்று பலருக்கும் தோன்றிற்று. திஸ்ஸ ஜயக்கொடியின் புலனாய்வுப் பின்னணி பலருக்கும் அந்நேரத்தில் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை.

தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்களோடு இரகசியத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் இந்தியப் புலனாய்வுத் துறையினருக்கும் தமிழ்ப் போராளிகளுக்குமிடையில் சந்தேகத்தையும் முரண்பாட்டையும் தூண்டிவிடுவதே ஜெயக்கொடியின் நோக்கமாக இருந்தது. இதுவிடயத்தில் அவர் ஓரிரு வெற்றிகளைக் கண்டார். அது மட்டுமன்றி அப்போது சென்னையில் தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்களினுடைய செயற்பாடுகளை கண்காணிப்பதற்கு பொறுப்பாகவும் இந்தியாவின் வெளிநாட்டுப் புலனாய்வுத்துறையான 'றோ'வின் தென்பிராந்திய செயற்பாடுகளுக்கு தலைமை அதிகாரியாகவும் இருந்த உன்னிகிருஷ்ணனை கையாளும் வேலைக்காகவும் திஸ்ஸ ஜெயக்கொடி சென்னைக்கு அனுப்பப்பட்டார் என நம்பப்படுகிறது. (உன்னிகிருஷ்ணன் அப்போது அமெரிக்க புலனாய்வு நிறுவனமான CIA இற்கு வேலை செய்து வந்ததும், 1985இல் அவர் கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டதும் பலரும் அறிந்த செய்தி.)

திஸ்ஸ ஜெயக்கொடி சென்னைவந்து தாஜ் கொரமண்டல் ஹோட்டலில் முகாமடித்து (இவர் தனது அதிகாரபூர்வ வாசஸ்தலத்தில் தங்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.)

வேலை தொடங்கிய அதே காலப்பகுதியில் சிறிலங்கா தேசியப் புலனாய்வுத் துறை தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்களுக்கு எதிராக தமிழக மக்கள், தமிழகக் காவல் துறையினர் ஆகியோரை திசைதிருப்பும் நோக்கில் ஒரு திட்டத்தை வகுத்தது. சென்னையில் சில முக்கியமான பகுதிகளில் குண்டுகளை வெடிக்கச் செய்து பழியை தமிழ் இயக்கங்களில் தலையில் போடுவதே அந்தத் திட்டமாகும். இதன் மூலம் தமிழ்நாட்டு மக்களும் காவல் துறையினரும் தமிழ் இயக்கங்களை வெறுத்து அவற்றை தமிழக மண்ணிலிருந்து துரத்திவிடுவார்கள். தமிழகத்தில் பின்தளம் இல்லாவிட்டால் எமது விடுதலை இயக்கங்களை சிறிலங்கா இராணுவம் மிகச் சுலபமாக நசுக்கி ஒழித்துவிடுமென அப்போதிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சித் தலைமையும் சிங்கள மேலாண்மையாளரும் திடமாக நம்பினர். இத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த சிறிலங்கா தேசியப் புலனாய்வு அமைப்பில் அப்போது வேலை செய்துகொண்டிருந்த தமிழர் ஒருவர் சென்னைக்கு அனுப்பப்பட்டார். தமிழகத்தின் தலைநகரில் அவரது முயற்சியில் ஒருசில குண்டுகள் வெடித்தன. ஆனால் தமிழகக் காவல்துறையினர் அவரை கண்டுபிடித்து சிறையில் அடைத்துவிட்டனர். இந்த நபர் சிறைமீண்ட பின்னர் மலையக அரசியலில் இறங்கி தன் சுயமுன்னேற்றத்திற்கு தற்போது 'ஆவன' செய்துவருகிறார்.

இப்படியாக எமது உரிமைப் போராட்டத்தின் பின்தளத்தை தமிழகத்தில் சிதைப்பதற்கு சிங்கள அரசியல் தலைமைகள் எடுத்த முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. எனினும் அவர்கள் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் பின்னர் தமிழகத்திலிருந்து இயக்கங்களை முற்றாக வெளியேற்றுமாறு நேரடியாகவே டெல்லியை அழுத்தி வந்தனர். இரண்டாம் ஈழப்போர் 1990ஆம் ஆண்டு தொடங்கியபோது தமிழ் நாட்டில் புலிகள் இயங்க முடியாவிட்டால் அவர்களால் ஓரிரு மாதங்களுக்கு மேல் போரிட முடியாது என சிறிலங்கா படைத்தளபதிகளும் பல சிங்கள மேலாண்மைக் கோட்பாட்டாளர்களும் திட்டவட்டமாக நம்பினர். இந்த அடிப்படையிலேயே டெல்லிக்கு அப்போது கொழும்பிலிருந்து பல கோரிக்கைகள் விடுக்கப்பட்டன. ரஜீவ் காந்தியினுடைய கொலையின் பின்னர் புலிகள் தமிழகத்திலோ இந்தியாவிலோ இனிக் கால் பதிக்கவே முடியாது என்ற நிலை தோன்றிய போது தமிழரின் உரிமைப்போரை நசுக்கி முற்றாக வென்றுவிட்டதைப் போன்ற உணர்வில் சிங்கள மேலாண்மையாளர்களும் சிறிலங்காப் படை அதிகாரிகளும் அன்று பேசியவற்றையும் எழுதியவற்றையும் பலர் மறந்துவிட்டார்கள். ஆனால் தமிழகத்திலிருந்து முற்றாக வெளியேறிய பின்னரே புலிகள் மரபுவழிப் படைவலுவைப் பெற்றனர் என்ற உண்மையை எதிர்கொள்ள வேண்டி வந்தபோது தமிழருடைய உரிமைப் போரை நசுக்குவதற்கு சிங்கள மேலாண்மையாளர் நம்பியிருந்த இரண்டாவது வழியும் அர்த்தமற்றுப் போனது.

இந்தவேளையில் சோர்ந்திருந்தவர்களுக்கு மாத்தையாவின் வடிவில் ஒரு புதுவழி திறந்தது. 1993ஆம் ஆண்டு இந்தப் பிரச்சினை தென்னிலங்கையில் பெரிதாக அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது எனக்குத் தெரிந்த ஒரு முக்கியமான சிறிலங்கா அரச திட்டமிடலாளர் ஒருவர் ஆணித்தரமாக ஒரு கருத்தை என்னிடம் தெரிவித்தார். "புலிகளில் இரண்டாவது தலைமைப் பதவியை வகிப்பவர் மாத்தையா. இந்தியா செல்லாமல் நீண்டகாலம் களத்திலே நின்று வேலை செய்தவர். இவருடைய பிரச்சினை காரணமாக புலிகள் இயக்கம் விரைவில் சிதைந்து போவது எந்தவகையிலும் தவிர்க்கமுடியாதது" என்பதே அவரது கூற்று. இதுபற்றி நான் தெரிவித்த மாற்றுக் கருத்துக்களை அவர் செவிமடுக்கவில்லை. மாறாக தனது கூற்றையே வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். "இதில் நான் உங்களோடு வாதிடவில்லை. இன்னும் ஒருசில மாதங்களில் புலிகளின் மாவீரர் நாள் வருகிறது. அதையொட்டி அவர்கள் ஏதாவது தாக்குதலில் ஈடுபடுவார்கள். அது சிறியளவில் இருந்தாலோ அல்லது நடக்காவிட்டாலோ நீங்கள் கூறுவது சரி என நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் பெரியளவில் ஏதாவது நடந்துவிட்டால் நான் கூறுவது சரி என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்" என நான் அவரிடம் கூறிச் சென்றேன். புலிகளின் பூநகரித் தாக்குதலின் பின்னர் அவரை ஓரிரு முறை நான் சந்தித்தபோதும் அவர் மாத்தையா என்ற பேச்சை எடுக்கவேயில்லை. சிங்கள ஊடகங்களும் சிங்கள மேலாண்மையாளர்களும் அவருடைய கருத்தையே அன்று கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை நான் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

இதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தை சிறிலங்காப் படைகள் கைப்பற்றியபோது தமிழரின் உரிமைப் போராட்டத்தை இனி ஒரேயடியாக நசுக்கிவிடலாம் என சிங்கள தேசத்தில் சீன வெடி கொளுத்திக் கொண்டாடினார்கள். "எதிரியின் படைகளையும் படைத் தளபாடங்களையும் குறிப்பிடத்தக்களவில் அழிப்பதையே வெற்றியென போரியலாளர் வரைவிலக்கணப்படுத்துகின்றனர் எனவும் அந்த அளவுகோலின்படி பார்க்கையில் யாழ்ப்பாணத்தை-பிடித்தது புலிகளை வெற்றிகொண்டதற்குச் சமனாகாது. ஏனெனில் அவர்கள் தமது படைகளையும் போர்த் தளபாடங்களையும் அதிக சேதமில்லாமல் வன்னிக்குக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள்" என அந்தவேளையில் Sunday Times பத்திரிகையில் விரிவாக எழுதியிருந்தேன். சிங்கள தேசம் அதைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. புலிகளின் அழிவைப் பற்றியே தெற்கில் எல்லோரும் அப்போது பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் முல்லைத்தீவு படைத்தளத்திற்கு விழுந்த அடியோடு அவர்களுடைய நம்பிக்கையில் மீண்டும் மண் விழுந்தது. 1999வரை ஜெயசிக்குரு நடவடிக்கையின் வெற்றியை மலையென நம்பியிருந்தது சிங்கள தேசம். அந்த நம்பிக்கையும் ஆனையிறவின் வீழ்ச்சியோடு வீணாகியது.

பின்னர் கருணாவைப் பிடித்தார்கள் கொண்டாடினார்கள். இப்போது வெளிநாட்டுப் படை ஏதாவது வருமென்று கனவு காண்கிறார்கள். எமக்கு ஓர் நியாயமான அரசியல் தீர்வை வழங்குவதைப் பற்றி மட்டும் நினைக்கவே அவர்கள் மறுக்கிறார்கள், மறுத்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். ■

இராணுவத் தீர்வின் மீது மீண்டும் ஆசைகொள்ளும் சிங்களதேசம்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

சிங்கள அரசியல்வாதிகள், கருத்தியலாளர்கள் பத்தி எழுத்தாளர்கள் எனப் பலரும் தற்போது 'உலகின் அரசியல் இராணுவச் சூழல் புலிகளுக்கு எதிரானதாகவே காணப்படுகிறது. எனவே அவர்கள் (புலிகள்) கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும்' என பரவலாக எழுதியும் பேசியும் வருகிறார்கள். அண்மைக் காலங்களில் எந்தவொரு கிழமையிலும் சிங்கள, ஆங்கில செய்தித்தாள்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால் புலிகள் மீது சிறிலங்கா அரசு கடும்போக்கைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் எனவும், கருணா குழுவின் செயற்பாடுகளால் புலிகள் பலவீனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எனவும், எந்த போரியல் நகர்வையும் மேற்கொள்ள முடியாதபடி புலிகள் சர்வதேச ரீதியாக முடக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பன போன்ற பல கருத்துக்கள் மாறிமாறி வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெவ்வேறு ஆதாரங்களுடன் கட்டுரைகளாகவும், ஆய்வுகளாகவும், ஆசிரியர் தலையங்கங்களாகவும் வெளிவந்த வண்ணமிருப்பதைக் காணலாம்.

இவற்றிலிருந்து மிகத் தெளிவாக ஒன்றை நாம் கண்டுகொள்ளலாம். அதாவது இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டை தீர்ப்பதற்கு அரசியல் தீர்வைத் தவிர்ந்த ஏனைய வழிமுறைகளிலேயே சிங்கள தேசம் கூடிய நாட்டமும் பற்றும் காட்டி வருகின்றது என்பதே அந்த உண்மையாகும். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அரசியல் தீர்வு தவிர்ந்த ஏனைய வழிமுறைகளின் மூலம் புலிகளை நிரந்தரமாக முடக்கிப் போட்டு காலப்போக்கில் அவர்களை வலுவிழக்கச் செய்யலாம் என்ற எண்ணம் சிங்கள தேசத்தில் மிக மேலோங்கி வருகிறது. நியாயமான அரசியல் தீர்வொன்றை தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கி அதன் மூலம் இலங்கையின் ஒட்டுமொத்த சமூகத்தையும் பீடித்து அழித்துவருகின்ற இனப்பிரச்சினையை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதைவிட கருணாவிற்கு ஆதரவு வழங்கி அதன் மூலம் புலிகளைப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் சிங்கள தேசம் பேரார்வம் காட்டிவருவதையே நீங்கள் காண்கிறீர்கள்.

இன்று சிறிலங்கா அரச தரப்பிலும் சரி, சிங்கள எதிர்க்கட்சிகளைப் பொறுத்தவரையிலும் சரி, பேச்சுவார்த்தையில் சாட்டுப் போக்கிற்காகவே நாட்டங்காட்டப் படுகின்றது என்பது வெள்ளிடை மலை. தமிழ் மக்களுக்கு நியாயமான தீர்வொன்றைக் கொடுக்காமல் காலவரையறையின்றி தாம் இழுத்தடித்துக் கொண்டுபோனாலும், தம்மீது வெளிநாடுகள் எந்த அழுத்தத்தையும் கொடுக்கமாட்டா என சிங்கள மேலாண்மையாளர் இன்று திடமாக நம்புகின்றனர். அவர்களுடைய நம்பிக்கைக்கு அடிப்படை இல்லாமலில்லை. டோக்கியோ பிரகடனத்துக்கு எதிராக இலங்கை விடயத்தில் அண்மைக் காலமாக அமெரிக்கா செயற்பட்டு வருவதாகவும், இது சிறிலங்கா அரசுக்கு தவறான சமிக்ஞைகளை கொடுக்கின்றது எனவும் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் ஐரோப்பாவில் நான் சந்தித்த வெளிநாட்டலுவல்கள் அதிகாரிகள் தெரிவித்தனர். இலங்கையில் புலிகளையும் சிறிலங்கா அரசையும் அமைதிப் பேச்சுக்களை நோக்கி நகர்த்துவதற்கு சர்வதேச நிதியுதவியை ஓர் அழுத்தக் கருவியாகப் பயன்படுத்துவது என டோக்கியோ மாநாட்டில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதாவது நிதி நெருக்கடியில் இருக்கின்ற சிறிலங்கா அரசு அமைதிப் பேச்சுக்களை காத்திரமாக முன்னெடுக்கும் பட்சத்திலேயே 450 கோடி அமெரிக்க டொலர்கள் பேச்சின் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்து படிப்படியாக வழங்கப்படும் என்பதே டோக்கியோ பிரகடனத்தின் உட்கிடையாகும். நிதித்தேவை என்ற அழுத்தத்திற்கு சிங்கள தேசம் ஆட்பட்டு பேச்சுகள் மூலம் இனப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வுகாணும் பாதையில் பயணிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படும் என டோக்கியோ மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகள் - குறிப்பாக ஐரோப்பிய ஒன்றியம் - எதிர்பார்த்தன.

ஆனால் தனது மிலேனியம் கணக்கில் பங்குபெற தகுதிவாய்ந்த உலகின் சில நாடுகளில் ஒன்றாக சிறிலங்காவை பிரகடனப்படுத்தியதன் மூலம் அமெரிக்கா டோக்கியோ பிரகடனத்தின் அடிப்படை நோக்கத்திற்கு எதிராக செயற்பட்டது என்பதே மேற்குறிப்பிட்ட ஐரோப்பிய ஒன்றிய அதிகாரிகள் சிலர் என்னிடம் தெரிவித்த கருத்தாகும். இதன் விளக்கம் என்ன? அமைதிப் பேச்சுக்களை முன்னெடுத்தாலென்ன, முன்னெடுக்காவிட்டாலென்ன நமக்கு எங்கிருந்தோ நமது நாட்டைக்கொண்டு நடத்துவதற்கு உதவி கிடைக்கும் என்ற உளப்பாங்கை சிங்கள மேலாண்மையாளரிடம் அமெரிக்கா ஏற்படுத்தியுள்ளது. புலிகளுடன் பேசி காத்திரமான ஓர் அரசியல் தீர்வை தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கிட வேண்டும் என்ற அழுத்தத்தை சிங்கள மேலாண்மையாளரிடம் ஏற்படுத்தும் நோக்கில் வரையப்பட்ட டோக்கியோ பிரகடனம் அமெரிக்காவின் செயலால் அர்த்தமற்றுப் போகிறது என ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் அமெரிக்கச் சார்பற்ற சில நாடுகள் வெளிப்படையாகவே விசனப்படுவதை கேட்கமுடிகிறது. இதுவிடயத்தில் அமெரிக்கா ஒரு குறிப்பிட்ட சுயநல நோக்கில் இங்கு செயற்படுகின்றது என்பதை இவ்வாரம் ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி சிறிலங்காவிற்கு 570 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர் வழங்குவதாக செய்த அறிவிப்பிலிருந்து தெளிவாக அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் தமிழ் மக்களுக்கு அரசியல் தீர்வை வழங்க வேண்டும் என சிறிலங்கா அரசையும், சிங்கள மேலாண்மையாளர்களையும் நெருக்குவதற்கு போடப்பட்ட ஒரேயொரு சர்வதேச அழுத்தமும் இன்று அமெரிக்காவின் செயலால் நீக்கப்பட்டுவிட்டது. எனவேதான் சிங்கள தேசம் இன்று முன்னரைவிட முனைப்புடன் அரசியல் தீர்வு தவிர்ந்த ஏனைய வழிமுறைகள் மூலம் எமது நியாயமான உரிமைகளை வழங்காமல் சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சியினுள் எம்மை மீண்டும் மடக்கி ஒடுக்கிவைக்க ஆவன செய்துவருகிறது.

இந்த நிலையில் சிங்கள தேசத்தை நியாயமான அரசியல் தீர்வை நோக்கி நகர வைத்திட நாம் கொடுக்கக்கூடிய அழுத்தம் என்ன என்ற கேள்வி தவிர்க்கமுடியாதபடி எழுகிறது. பிரித்தானியர் இலங்கைத் தீவை விட்டகன்று 35 வருடங்கள்வரை (1948 - 1983) அகிம்சை வழியில் நாம் எத்தனையோ அழுத்தங்களைக் கொடுத்துப் பார்த்துவிட்டோம். சில சந்தர்ப்பங்களில் எம்மவர்கள் அழுத்தங்கொடுப்பதற்குப் பதிலாக சிங்கள அரசுகளோடு கூடிக் குலாவியும் பார்த்தனர். கண்டபயன் ஒன்றுமில்லை.

மீண்டும் போரில் இறங்குவதற்கு புலிகளை சர்வதேச சமூகம் அனுமதிக்காது என்ற திடமான நம்பிக்கை ஒருபுறமும், அரசியல் தீர்வை கொடுப்பதற்கு தம்மீது டோக்கியோப் பிரகடனத்தின் மூலம் போடப்பட்ட அழுத்தத்தை அமெரிக்கா நீக்கிவிட்டது என்ற உற்சாகம் மறுபுறமுமாக சிங்கள தேசத்தை மீண்டும் படிப்படியாக இராணுவத் தீர்வு என்ற பாதையை நோக்கி துரிதமாக தள்ளிவருகின்றன.

சர்வகட்சி ஆலோசனைக் குழுவொன்றையும் பேச்சுக்கான நாடாளுமன்ற தெரிவுக் குழுவொன்றையும் அமைத்து மீண்டும் புலிகளுடன் பேசப்போகிறேன் என சிறிலங்கா ஜனாதிபதி கூறியிருப்பது சுத்த அபத்தமானது. அரசுகள் சிக்கலான ஒரு விடயத்தை நைசாக குப்பைத் தொட்டியில் போடுவதற்கு காலங்காலமாக பயன்படுத்தி வரும் முறைதான் ஆணைக்குழு, சர்வகட்சிக் குழு, தெரிவுக்குழு போன்றவற்றை அமைத்தலாகும். சன்சோனி

ஆணைக்குழுவிலிருந்து மங்கள முனசிங்க நாடாளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவரை நடந்த பம்மாத்துகளை அறிந்தவர்கள் சமாதானத்துக்கும் நல்லிணக்கத்திற்குமான தேசிய ஆலோசனைச் சபை எதற்காக சிறிலங்கா ஜனாதிபதியால் நிறுவப்படப்போகின்றது என்பதை மிகத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வார்கள்.

இங்கு கடந்தவாரம் கூறியதை மீண்டும் ஒருமுறை வலியுறுத்த வேண்டியுள்ளது. தமிழருக்கு நியாயமான அரசியல் தீர்வை வழங்கியே ஆகவேண்டும் என்ற சர்வதேச அழுத்தங்கள் இல்லாமல் போய்விட்ட நிலையில், சிங்கள தேசம் எம்மை மீண்டும் போருக்கு இழுத்து வெளிநாட்டு இராணுவத் தலையீட்டை இங்கு ஏற்படுத்தி எமது உரிமைகளையும் அந்த உரிமைகளைக் கேட்டுப் போராடுவதற்குத் தேவையான எமது படைவலுவையும் ஒரேயடியாக நசுக்கிவிடுவதற்கு தருணம் பார்த்திருக்கிறது. அரசியல் தீர்வை இழுத்தடித்துக் கொண்டு தமிழர் தரப்பை பல்வேறு வழிகளில் சீண்டி வந்தால் புலிகள் தாமாகவே போரை தொடங்க வேண்டி நிர்ப்பந்திக்கப்படுவர். இப்படியான நிர்பந்தத்திற்கு அவர்கள் ஆளாகும்போது நேரடி வெளிநாட்டுப் படையுதவி கிடைப்பதற்கு முயற்சிசெய்து அந்த முயற்சியில் வெற்றியும் காணலாம் என சிங்கள மேலாண்மையாளர் இன்று நம்பத் தலைப்பட்டுள்ளனர். சிங்கள தேசத்தின்மீது எமக்கு ஓர் அரசியல் தீர்வை தருவதற்கான சர்வதேச அரசியல் அழுத்தங்கள் அற்றுப்போன நிலையில் மீண்டும் நாமே அந்த அழுத்தத்தை ஏற்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் விரைவில் தோன்றும். இது தவிர்க்க முடியாதது. ஆகவேதான் நாம் வெளிநாட்டு இராணுவத் தலையீட்டின் சாத்தியப்பாடுகளையும் அதை முன்தடுக்கும் வழிவகைகளையும் ஆராயவேண்டியுள்ளது.

இதில் முதலாவதாக நாம் இந்தியாவைப் பார்ப்போம். யாழ்ப்பாணம் 2000ஆம் ஆண்டு புலிகளால் கைப்பற்றப்படவிருந்த வேளையில், இந்தியா தமது உதவிக்கு வரவில்லை என்ற ஆதங்கமும் அதன் காரணமாக வருங்காலத்திலும் இந்தியா புலிகளுக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு நேரடியாக உதவாமல் விடலாம் என்ற சந்தேகமும் சிங்கள மேலாண்மையாளரிடம் உண்டு. ஆயினும் நாம் இந்திய இராணுவத் தலையீடு இனி இருக்காது என்று வாளாவிருப்பதைவிட அதன் சாத்தியப்பாட்டை ஆராய்வது அவசியமாகும். 1987ஆம் ஆண்டில் இந்தியா தனது படையை இங்கு அனுப்பியபோது பின்வரும் விடயங்கள் தனக்கு சாதகமாக இருக்கின்றனவா என்பதை கருத்திற்கொண்டே அதைச் செய்தது. முதலாவது - தமிழ் மக்கள் ஓரளவாயினும் திருப்திப்படக்கூடிய சுயாட்சி. இரண்டாவது - பெரும்பான்மையான தமிழ் இயக்கங்கள், அரசியல் கட்சிகள் என்பவற்றின் ஆதரவு. மூன்றாவது - தமிழர் தாயகத்தில் புலனாய்வு ஆதிக்கம்.

இந்தியப் படைகளை இங்கு வழிநடத்திய அனைத்துத் தளபதிகளும் தமது அனுபவங்களையும் தாம் கற்ற பாடங்களையும், நூல்களாகவும், ஆய்வுரைகளாகவும், கட்டுரைகளாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர். இவை எல்லாவற்றிலும் அவர்கள் ஒன்றை முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதாவது தமிழ் மக்களுக்கு முறையான சுயாட்சி கொடுக்கப்படாமையால் அவர்களை புலிகளிடமிருந்து அந்நியப்படுத்துமளவிற்கு திருப்திப்படுத்த முடியவில்லை. இதனால் எதிர்கெரில்லா போரியலின் (Counter Insurgency) அடித்தளமான மக்களை வென்றெடுக்கும் மூலோபாயம் முழுமையாக வெற்றிபெறவில்லை எனவும், இதன் காரணமாக மக்கள் ஆதரவுடன் புலிகள் தொடர்ந்து இந்தியப் படைகளுக்கெதிராக போராடக் கூடியதாக இருந்தது எனவும் அவர்கள் கூறுகின்றனர். மக்களைத் திருப்திப்படுத்தாமலும் அந்த மக்களுக்குள்ளிருந்து உள்ளூர் படைகளை உருவாக்காமலும் ஓர் எதிர் கெரில்லாப் போரை வெற்றிகரமாக கொண்டுநடத்த முடியாது என்பது அனைத்து போரியல் அறிஞர்களதும் ஒருமித்த கருத்தாகும். இதனாலேயே ஈராக்கிலும் ஆப்கானிஸ்தானிலும் பொம்மை அரசுகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின்மூலம் உள்ளூர்ப் படைகளை உருவாக்கி அவற்றின் துணையோடு அவ்விரு நாடுகளிலும் தனக்கெதிராக நடைபெறும் கெரில்லாப் போரை முறியடிக்க அமெரிக்கா முயல்வதை நாம் காண்கின்றோம். இதேபோல் பல உதாரணங்களை நாம் காட்டலாம். ராஜீவ் காந்தி கொலை விசாரணையைப் பற்றி அவ்விசாரணையை நடத்திய தலைமை அதிகாரி கார்த்திகேயன் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். அதன் பின்னுரையாக ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். 1989ஆம் ஆண்டு இந்திய அமைச்சரவையின் தலைமைச் செயலாளர் தன்னைத் திடீரென அழைத்து இலங்கை சென்று, அங்கு இந்தியப் படைகள் புலிகளுக்கு எதிரான போரில் ஏன் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் அதோடு தொடர்புபட்ட வேறு விடயங்களையும் ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு இங்கு அனுப்பிவைத்ததாகவும் கூறுகிறார். தான் வடகிழக்கிற்குச் சென்று சாதாரண இந்தியப் படைவீரர்கள் தொடக்கம் கட்டளைத் தளபதிகள் வரை நூற்றுக்கணக்கானவர்களுடன் பேசியதிலிருந்தும் EPRLF, ENDLF, TELO, கூட்டணி, தமிழ்ப் பொதுமக்கள் போன்றோரிடமிருந்து அறிந்துகொண்டவற்றிலிருந்தும் மிகத் தெளிவாக ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டதாகக் கார்த்திகேயன் கூறுகிறார். அதாவது தமிழருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சுயாட்சி அரைகுறையாக இருந்ததெனவும், அதைக்கூட சிங்களப் பேரினவாத அரச அதிகாரிகள் பல்வேறு வழிகளில் கொடுக்க விடாமல் தடுத்து வந்தனரெனவும் கூறுகின்றார்.

இதன் காரணமாக வடகிழக்கு மாகாணசபையாலும் அதைக் கொண்டுநடத்திய இயக்கங்களாலும் புலிகளுக்கு மாற்றீடான ஒரு பாதையை தமிழ் மக்களுக்கு காட்டமுடியாதுள்ளது எனவும், இதனால் புலிகளின் அரசியல் செல்வாக்கு வீழ்ச்சியடையாமல் இருந்தது எனவும் எழுதுகின்றார். இந்தியப் படைகளால் அவர்களை ஓரங்கட்டமுடியாமல் இருப்பதற்கும் போர் முடிவின்றி இழுபட்டு வருவதற்கும் இதுவே அடிப்படைக் காரணம் என்று இந்திய அரசுக்கு தான் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்ததாக கார்த்திகேயன் தனது நூலில் கூறுகின்றார்.

இந்தவகையில் இந்தியா மீண்டும் தனது படைகளை புலிகளுக்கு எதிராக வருங்காலத்தில் அனுப்புவதாயின் அதற்குத் தேவையான மேற்படி முக்கியமான அடிப்படை இன்று அறவே இல்லை. அடுத்தது சிங்களப் பேரினவாதிகளின் சார்பில் புலிகளுக்கு எதிராக தனது படைகளை அனுப்பி இந்தியா இங்கு சாதிக்கப்போவதென்ன? ஒன்றுமில்லை. இலங்கையில் தனக்கு எது தேவையோ அதை 1987ஆம் ஆண்டு கைச்சாத்திட்ட ஒப்பந்தத்தின் ஊடாக இந்தியா பெற்றுக் கொண்டது. அடுத்தது 1987இலே புலிகளுக்கு எதிராக இந்தியா படை நடவடிக்கை எடுக்க முற்பட்டபோது, இயக்கத்தில் இருந்தவர்கள் 2000 இற்கு உட்பட்டவர்களே. அப்போது புலிகளிடமிருந்த மிகப்பெரிய ஆயுதம் 50 கலிபர் பார இயந்திரத் துப்பாக்கியாகும். அன்று EPRLF, ENDLF, TELO, PLOTE ஆகிய புலி எதிர்ப்பு இயக்கங்களில் ஆயிரக்கணக்கான உறுப்பினர்கள் இருந்தார்கள். இந்திய வெளிநாட்டு உளவுத்துறைக்கு இயக்கங்களுடன் நேரடிப் பழக்கம் இருந்தது. அநேகமான புலிகளின் தலைவர்களை அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. இவை எதுவுமே இன்று இல்லை. இப்படியான சூழலில் இந்தியப் படைகள் தமிழர் தாயகத்தினுள் கால் வைப்பதென்பது முடிவற்ற பயங்கரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதைக்கூற இந்திய இராணுவத் தளபதிகள் தேவையில்லை.

இதுமட்டுமன்றி புலிகளுடன் நேரடியாக தான் சண்டையில் இறங்கினால் அதைப்பயன்படுத்தி தனக்குப் பெரும் சேதத்தையும் களங்கத்தையும் ஏற்படுத்தும் நோக்கில் தனக்கு எதிரான சர்வதேசச் சக்திகள் இங்கு புகுந்து விளையாடும் என்பதை இந்தியா நன்குணரும். இங்கு இன்னொன்றையும் நாம் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். கடந்த 10 ஆண்டுகளாக சீனாவின் பாதையைப் பின்பற்றி அமைதியான வழியில் உலக வல்லரசாக-

உயர்வதற்கேதுவாக பொருளாதார வளர்ச்சியில் குறியாக இந்தியா செயற்பட்டுவருகிறது. சீனாவைப்போல் உலகப் பெரு மூலதனத்தை தன்பால் ஈர்ப்பதற்கு தனது எல்லைகளுக்குள்ளும் சுற்றுப் பிராந்தியத்திலும் அமைதி கட்டாயம் வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தனது நீண்டகால எதிரியான பாகிஸ்தானுடன் நல்லுறவை வளர்த்து முரண்நிலையைத் தவிர்ப்பதற்கு அண்மைக் காலத்தில் கடும் முயற்சி செய்துவருகிறது.

அதேபோல நீண்டகாலமாக தான் முரண்பட்டுவந்த சீனா, மியன்மார் ஆகிய நாடுகளுடனும் இந்தியா புத்துறவை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதேவேளையில் நாகலாந்து, காஷ்லர் ஆகிய உள்நாட்டுப் போர்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான அரசியல் வேலைகளை துரிதப்படுத்தியுள்ளது. நாகலாந்தில் 97இலிருந்து ஒரு போர்நிறுத்தம் நிலவி வருவதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதாவது தென்னாசியப் பிராந்தியத்தை எந்தளவிற்கு அமைதிப்படுத்த முடியுமோ அந்தளவிற்கு அமைதிப்படுத்தி உலக மூலதனம் பெருமளவில் நாடிடக் கூடிய ஒரு நாடாக தன்னை மாற்றிக் கொள்வதையே தனது முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டு இந்தியா இன்று செயற்பட்டு வருகின்றது. இந்தியாவினுடைய பெரும்பான்மையான வெளியுறவுக் கொள்கை முடிவுகள் இந்த அடிப்படையிலேயே எடுக்கப்படுகின்றன.

இப்படியாக முரண்தணிப்பு, முரண்பாட்டுச் சூழல்களிலிருந்து விலகல் (Disengagement) மோதல் தவிர்ப்பு என இன்று செயற்படும் இந்தியா புலிகளுக்கு எதிரான இராணுவ நடவடிக்கை என்று இறங்குவதற்கான சாத்தியங்கள் மிக அரிதாகவே உள்ளன.

இந்தப் பின்னணியில்தான் புலிகளை மீண்டும் போருக்குத் தள்ளக்கூடிய சூழ்நிலைகள் இலங்கையில் தோன்றக் கூடாது என்பதில் இந்தியா கவனம் காட்டுகிறது. இந்திய பாதுகாப்புக் கூட்டுறவு ஒப்பந்தத்தை சிங்கள தேசத்துடன் செய்து கொண்டால் இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலை தம்பக்கம் திரும்பிவிட்டதாக சிங்கள மேலாண்மையாளர் கருதி, இன முரண்பாட்டை மீண்டும் கிளர்ந்துவிட்டெரியச் செய்வர் என்ற ஓர் எண்ணமும் டெல்லியில் காணப்படுகின்றது. இந்த பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் இழுபட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கு இதுவுமொரு காரணம் என கொள்ள இடமுண்டு.

அடுத்ததாக வரையறுக்கப்பட்ட இரகசிய படை நடவடிக்கைகளை புலிகளுக்கு எதிராக மேற்கொள்ள இந்தியா தமக்கு உதவவேண்டும் என ஒரு கட்டத்தில் சில சிங்கள பேரினவாதிகளும் அவர்களை அண்டிப் பிழைக்கின்ற சில தமிழ்க் கோஷ்டிகளும் முயற்சிசெய்து பார்த்தனர். அதாவது தமிழகத்தில் இருக்கின்ற அகதி முகாம்களில் சேர்க்கப்பட்ட இளைஞர்களும் இங்கிருந்து கொண்டு செல்லப்படும் மாற்றியக்கத்தவர்களுக்கும் இந்தியா இராணுவப் பயிற்சியும் ஆயுதங்களும் கொடுக்கவேண்டும் எனவும், அவர்கள் பின்னர் தமிழகத்திலிருந்து வடபகுதிக்குள் ஊடுருவி புலிகளைப் பலவீனப்படுத்தும் போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவார்கள் எனவும், இதற்கு சிறிலங்கா இராணுவமும் உதவி வழங்கும் எனவும் ஒரு திட்டத்தை அவர்கள் இந்தியாவின் ஒரு சில மட்டங்களில் பேசிப் பார்த்தனர். அது எடுபடவில்லை.

என்ன காரணம்? புலிகளை இராணுவ ரீதியாக உடைப்பதென்பது இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் குளவிக் கூட்டின் மீது கல்லெறிவதைப் போன்றதாகும். புலிகள் இயக்கம் சிதறிப் போகின்றது என வைத்துக் கொள்வோம் என்ன நடக்கும்? பல்லாயிரக்கணக்கான ஆயுதங்கள் யாருடைய கட்டுப்பாடுமின்றி வடகிழக்கில் உலவுகின்ற ஒருசூழல் ஏற்படும்.

தன்னுடைய எல்லையிலிருந்து 22 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் இப்படியான ஒரு நிலை காணப்படுவது மிக ஆபத்தானது என இந்தியா கருதுகிறது. அதுமட்டுமன்றி புலிகள் இயக்கம் உடைந்தால் பயிற்சிபெற்ற பல்லாயிரக்கணக்கான போராளிகள் கட்டுப்பாடின்றித் திரிவர். தனக்கெதிரான வெளிநாட்டுச் சக்திகள் தென்னிந்தியாவில் குழப்பங்களை ஏற்படுத்துவதற்கும் அங்குள்ள தனது அணு மற்றும் ஏவுகணை ஆய்வு மையங்களை தாக்குவதற்கும் அவர்களைப் பயன்படுத்தலாம் எனவும் இந்தியா கவனம் கொள்கிறது.

பாகிஸ்தானின் ஊடுருவலுக்கு அஞ்சியே இந்தியா தனது முக்கிய ஏவுகணை மற்றும் அணுவாயுத ஆய்வு அபிவிருத்தி தளங்களை தென்னிந்தியாவில் நிறுவியது. ஆனால் அண்மைக்காலங்களில் இலங்கையையும் மாலைதீவையும் தளமாகப் பயன்படுத்தி பாகிஸ்தானின் புலனாய்வு நிறுவனங்கள் தமிழ்நாடு, கேரளா ஆகிய மாநிலங்களை ஊடுருவுகின்றன என்பதை அறிந்து, இந்தியா பல மாற்று நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறது. இதனாலேயே இந்தியப் பிரஜைகள் இலங்கைக்கு வருவதானால் விசா தேவையில்லை என்ற ஒழுங்கிருக்கின்ற அதேவேளை இலங்கையர்கள் இந்தியா செல்வதானால் விசா கட்டாயம் எடுத்தே ஆகவேண்டும் என்ற நடைமுறை உள்ளது. விசா இல்லாவிட்டால் பாகிஸ்தான் புலனாய்வுத் துறையினர் இலங்கையிலிருந்து இலகுவாக தென்னிந்தியாவுக்குள் ஊடுருவி விடுவார்கள் என்பதையே மேற்படி விசா நடைமுறைக்கான காரணமாக இந்தியா சொல்கிறது.

இது மட்டுமன்றி 2002ஆம் ஆண்டு மே, ஜூன் மாதங்களில் பாகிஸ்தான் புலனாய்வுத் துறைக் குழுவொன்று யாழ். குடாநாட்டில் இந்தியர் என்ற போர்வையில் நடமாடித் திரிந்து சில கேந்திர ஆய்வுகளை செய்தவிடயம் தெரியவந்த பின்னர் இது விடயத்தில் இந்தியா மேலும் அவதானமாகவே உள்ளது. தனது தென்பகுதியை ஊடுருவுவதற்கு பாகிஸ்தான் இவ்வாறான கடும் முயற்சிகளை எடுத்துவரும் ஒரு சூழலில் புலிகள் இயக்கம் உடைவது தனக்குப் பெரும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும் என இந்தியா நினைக்கிறது.

அடுத்ததாக புலிகளை உடைத்து ஒரேயடியாகப் பலவீனப்படுத்திவிட்டால் சிங்கள தேசத்தை தன்பக்கம் சாய்த்து வைத்துக் கொள்வதற்கு எந்த அழுத்தமும் இல்லாமல் போய்விடும் எனவும் புலிகளின் படைவலு என்ற அழுத்தமும் அச்சுறுத்தலும் இல்லாவிடின் சீனாவுடனும் அமெரிக்காவுடனும் சிங்கள தேசம் தனது உறவை நன்றாகப் பிணைத்துக் கொண்டு இந்தியாவை ஓரங்கட்டிவிடும் என்பதையும் டெல்லியிலுள்ள வெளியுறவு திட்டமிடலாளர்கள் உணர்கின்றனர். (புலிகளை ஊடுருவி உடைப்பது கடினமான விடயம் என்பதை இந்திய வெளிநாட்டுப் புலனாய்வுத் துறை 1993ஆம் ஆண்டு நன்குணர்ந்துகொண்டது என்பது வேறுவிடயம்.)

மேற்கூறிய அனைத்தையும் கருத்திற் கொண்டு பார்க்கும்போது, சிங்கள தேசம் எந்த முயற்சி எடுத்தாலும் இந்தியாவைப் புலிகளுக்கு எதிரான நேரடி இராணுவ நடவடிக்கையில் இறக்குவது மிகக் கடினம் என்ற முடிவு பெறப்படும். இது சிங்கள மேலாண்மையாளருக்கும் புரிகிறது. அதனாலேயே அவர்கள் தற்போது அமெரிக்காவை நாடத் தலைப்பட்டுள்ளனர்.

■

அந்நிய இராணுவ தலையீட்டை விரும்பும் சிங்கள தேசம்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலை பற்றி கடந்த வாரம் பார்த்ததில் ஒரு முக்கியமான கேள்வி தோன்றுகிறது. அதாவது புலிகள் எவ்வளவுதான் தமது படைவலுவை சிறிலங்கா இராணுவத்திற்கு சமனானதாக பேணிவந்தாலும் எமக்குச் சார்பற்ற எந்தவொரு சிறு வெளிநாட்டுப் போர்த் தலையீடும் அதை இலகுவாக மாற்றிவிட வாய்ப்பிருக்கிறதே என்ற கேள்வி போனகிழமைக் கட்டுரையை கவனமாகப் படித்த எவருக்கும் கட்டாயம் தோன்றியிருக்கும். இந்தச் சிக்கல் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் பலமுறை சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

இலங்கையில் தற்போது நிலவும் அமைதிச் சூழலுக்கு அடிப்படையாக புலிகளுக்கும் சிறிலங்கா அரசுக்குமிடையிலான போர்நிறுத்த ஒப்பந்தமே அமைந்துள்ளது. இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு அத்திவாரமாக இருதரப்பிற்குமிடையிலான போர்வலுச் சமநிலையே இருக்கின்றது. எனவே இச்சமநிலை பாதிக்கப்பட்டால் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தம் நிலைப்பது கடினமாகிவிடும். இந்தவகையில் சிறிலங்கா அரசு புலிகளுடன் பேசி ஒரு நிரந்தரத் தீர்வை காண்பதற்கு முன்னர் வெளிநாடுகளோடு அது செய்துகொள்ளக்கூடிய எந்தவொரு நேரடிப் படைத்துறை ஒப்பந்தமும் (Defence Treaty) இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலையை பாதிக்கும்.

இதனாலேயே புலிகளோடு ஒருபுறம் அமைதிப் பேச்சுக்களை நடத்திக்கொண்டு மறுபுறம் அமெரிக்காவோடும் இந்தியாவோடும் படைத்துறை ஒப்பந்தங்களைச் செய்துகொள்ள ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மேற்கொண்ட கடும் பிரயத்தனங்கள் இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலையையும் அதன் காரணமாக போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தையும் பாதிக்குமென அந்நேரத்தில் புலிகள் கடும் ஆட்சேபனை தெரிவித்தனர்.

புலிகளுக்கும் தனக்குமிடையில் படைவலுச் சமநிலை காணப்படுவதாலேயே சிறிலங்கா அரசு தமிழ் மக்கள் மீது ஒரு இராணுவத் தீர்வை திணிக்கலாம் என்ற தனது பாரம்பரிய எண்ணத்தை கைவிட்டு அரசியல் தீர்வில் நாட்டங்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆட்படுகின்றது என்ற கருத்து இந்தியா உட்பட பல நாடுகளைச் சேர்ந்த இலங்கை அவதானிகளிடம் காணப்படுகிறது. இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலை தமக்குச் சார்பாக இருக்கின்றது என சிறிலங்கா அரசும் அதன் பின்னிற்கும் சிங்கள பௌத்த மேலாண்மையாளரும் திடமாக நம்புவார்களேயானால் அவர்கள் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு அரசியல் தீர்வை காண பின்னடிப்பார்கள் என்ற உண்மையையும் சில நாடுகள் உணரத் தவறவில்லை.

அமெரிக்காவோடு Access and Cross Servicing Agreement என்ற பாரதூரமான படைத்துறை ஒப்பந்தத்தை செய்துகொள்ள ஐக்கிய தேசியக் கட்சி காட்டிய அவசரமும் வேகமும் அதேகாலத்தில் பேச்சுவார்த்தையில் காட்டவில்லை என்ற உண்மையை நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதேபோலத்தான் ரணில் விக்ரமசிங்கவின் அரசு இந்தியாவுடன் படைத்துறை கூட்டுறவு ஒப்பந்தத்தைச் செய்ய பெருமுனைப்புடன் செயற்பட்டது. மேற்படி முயற்சிகளை சந்திரிகா அரசும் தொடர்வதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

இத்தீவின் படைவலுச் சமநிலையை தமது சொந்த முயற்சியில் உள்நாட்டிலேயே தனக்குச் சாதகமாக திருப்பமுடியாது என்பதை தீச்சுவாலை நடவடிக்கையின் தோல்வியோடு நன்றாக உணர்ந்துகொண்ட சிங்களதேசம். வெளிநாட்டுத் தலையீடு மட்டுமே இனி புலிகளின் படைவலுவை குறைக்க உதவும் என திடமாக நம்பிச் செயற்படுகின்றனர். அதாவது வெளிநாடுகளோடு செய்கின்ற படைத்துறை ஒப்பந்தங்கள் மூலம் தமக்குச் சாதகமாக இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலையை மாற்றவேண்டும் என்பதில் சிங்களத் தலைமைகளுக்கு உள்ள ஆர்வம், அரசியல் தீர்வை நோக்கி செயற்படுவதில் இல்லை என்ற உண்மைபற்றி தமிழருக்கு எவ்விதமான மயக்கமும் இருத்தலாகாது.

வெளிநாட்டு இராணுவத் தலையீடு மட்டுமே தமது கையை மீண்டும் மேலோங்க வைக்கும் என சிங்கள தேசம் நம்புவதால் இவ்வாறானதொரு சிக்கல் எதிர்காலத்தில் தோன்ற வாய்ப்புண்டா என்பதையும் அவ்வாறு ஏற்படக்கூடிய ஒரு தலையீட்டை நாம் முன்தடுக்க முடியுமா என்பதையும் ஆராய்ந்தறிய வேண்டிய கட்டாயம் எமது சமூகத்திற்கு இன்றுண்டு.

இவ்விடத்தில் நாம் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். பிரித்தானியர் இத்தீவை விட்டகன்ற பின்னர் இன்றுவரையிலான 56 ஆண்டுகளில் சிறிலங்கா அரசியல் யாப்பின் 13ஆவது திருத்தச் சட்டமே தமிழ் மக்களுக்கு அரைகுறைச் சுயாட்சியை வழங்கவேணும் சிங்கள அரசியற் தலைமையால் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரேயொரு சட்டமாகும். இதுவொரு உப்புச் சப்பற்ற பம்மாத்துச் சுயாட்சியையே தந்ததாயினும் இதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குக் கூட தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்களின் போரியல் அழுத்தங்களுக்கு மேலாக இந்தியாவின் நேரடி வான்படை அச்சுறுத்தலும் தேவைப்பட்டன என்ற வரலாற்று உண்மையை நாம் ஆராய்வோமேயானால் படைவலுச் சமநிலையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்துகொள்ளலாம். மேலும் பாடசாலைகள், வைத்தியசாலைகள், ஆலயங்கள், தனியார் வீடுகள், வயல்கள், தோட்டங்கள் என்பவற்றிலிருந்து கொள்கையளவில் வெளியேறவும் தமிழ் மக்களை கால் நூற்றாண்டு காலமாக சீரழித்த பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தை தற்காலிகமாக இடைநிறுத்தவும் சிறிலங்கா அரசு உடன்பட்டதற்கு ஒரேயொரு காரணம் 2001 ஏப்ரல் மாதம் தோன்றிய படைவலுச் சமநிலையே என்ற விடயத்தை மேற்குறிப்பிட்ட வரலாற்று உண்மையோடு தொகுத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

அங்ஙனம் பார்க்கையில் இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலை தமிழருக்குச் சார்பாக மேலோங்கினால்தான் இனி சிங்கள தேசம் ஒரு நியாயமான தீர்வை எம்முடன் பேசி நடைமுறைப்படுத்த முன்வரக்கூடும் என்ற தரவு பெறப்படுகிறது. அதாவது ஏப்ரல் 2001இலிருந்து தோன்றிய படைவலுச் சமநிலை இராணுவ வழிமுறைகளின்

மூலம் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாணலாம் என்ற சிங்கள தேசத்தின் நம்பிக்கையை சற்று வலுவிழக்கச் செய்துள்ளதே தவிர நியாயமான அரசியல் தீர்வொன்றை தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு வழங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அது சற்றேனும் ஏற்படுத்தவில்லை என்ற மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத உண்மையே போர்நிறுத்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட காலத்திலிருந்து இன்றுவரை வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

எனவே தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்புடைய ஓர் அரசியல் தீர்வை வழங்கியே ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு நிலைப்பாட்டை சிங்களதேசத்தில் ஏற்படுத்துவதானால் இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலையில் தமிழ்த்தரப்பின் கை இன்னும் கணிசமான அளவு மேலோங்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது என்ற விடயம் வருங்காலங்களில் இன்னும் தெளிவாகத் தென்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழர் தரப்புப் படைவலு இனி கணிசமாக - அதாவது சிங்கள தேசத்தை ஓர் அரசியல் தீர்வை நோக்கி அழுத்தக்கூடிய வகையில் - மேலோங்க வேண்டுமாயின் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் தற்போதுள்ள தமிழர் தாயகப் பரப்பு மேலும் விரிவடைய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படலாம்.

அரசியல் தீர்வை நோக்கிய முன்னெடுப்புகளை காலவரையறையின்றி இழுத்தடித்தால் மேற்படி கட்டாயத்திற்கு புலிகள் ஆட்படுவர். அப்படி அவர்கள் ஆட்பட்டால் அதை சாட்டாக வைத்து முழுமையான அல்லது வரையறுக்கப்பட்ட வெளிநாட்டு இராணுவத் தலையீட்டை ஏற்படுத்தி இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலையை நிரந்தரமாக தம்பக்கம் திருப்பிக் கொள்ளலாம் என பல சிங்கள பௌத்த மேலாண்மையாளர் இன்று கணக்குப் போடத் தொடங்கியுள்ளனர்.

இங்கு ஒரு வரலாற்றுத் திருப்புமுனையான கேள்வியை அல்லது இருதலையை (Dilemma) தமிழர் தேசம் எதிர்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. அதாவது சிங்கள தேசத்தை ஒரு நியாயமான அரசியல் தீர்வை நோக்கி அசைப்பதற்கு இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலை எமக்குச் சார்பாக திரும்ப வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்துவதானால் அதையே சிங்கள மேலான்மையாளர் எமக்கெதிரான ஒரு பொறியாகப் பயன்படுத்திவிடுவார்கள் என்பதே நாம் இன்று எதிர்கொள்ளும் இருதலை.

எமக்கு தவிர்க்கமுடியாதபடி ஏற்படக்கூடிய வரலாற்றுக் கட்டாயத்தை பயன்படுத்தி வெளிநாட்டு இராணுவ தலையீடு இங்கு ஏற்படவும் அதன் மூலம் எமது உரிமைப் போராட்டம் பலவருடங்கள் பின்தள்ளப்பட்டு எமது அரசியல் பேரம்பேசும் வலு ஒரேயடியாக முடக்கப்படவும் ஆவன செய்ய சிங்கள மேலாண்மையாளர் தவற மாட்டார்கள் என்பதை நாம் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

தற்போது அமைதிப் பேச்சுவார்த்தையில் ஏற்பட்டுள்ள முட்டுக்கட்டையை சிங்கள தேசம் காலவரையறையின்றி தொடரப்போகின்றது என்பதற்கான அறிகுறிகளே நூற்றுக்கு தொன்னூற்றொன்பது வீதம் காணப்படுகின்றது. இந்த நிலையில் நாம் மேற்கூறிய அரசியல் இராணுவப் பொறியை எவ்வாறு சரியாகப் புரிந்துகொண்டு தகர்க்கப்போகிறோம் என்பது நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆராயவேண்டிய விடயமாகும். ஏனெனில் எதிர்காலத்தில் இது நம் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையையும் நேரடியாகவும் பயங்கரமாகவும் பாதிக்கக்கூடிய விடயம் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

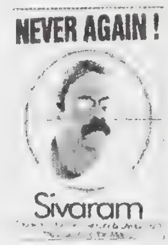
இதுசம்பந்தமாக மூன்று விடயங்களை விரிவாக ஆராயவேண்டியுள்ளது. ஒன்று - தமிழ்த் தரப்பிற்குச் சார்பாக இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலை கணிசமான அளவு திரும்புகின்ற ஒரு நிலை ஏற்படும்போது இந்தியா அதைத் தடுக்க எந்தளவிற்கு இராணுவ ரீதியாகத் தலையிட தயாராகவுள்ளது என்ற விடயம். இரண்டு - மேற்படி நிலை ஏற்படும்போது இந்தியா தலையிடாவிடின் அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டு நாடுகளும் சிறிலங்கா அரசின் சார்பாக தலையிட எந்தளவு வாய்ப்புண்டு என்பது. மூன்று - எந்தவொரு வெளிநாடும் இங்கு இராணுவ ரீதியாகத் தலையிட முற்றாகத் தயங்குமளவிற்கு தமிழர் தரப்பிடம் சமச்சீரற்ற முன்தடுப்பு வலு (Asymmetrical Deterrence Capability) எந்தளவிற்கு உள்ளது என்ற விடயமாகும். இவற்றை வருகின்ற கிழமைகளில் பார்ப்போம்.

■

அந்தரத்தில் தொங்கும்
இலங்கையின் படை வலுச் சமநிலை

டி. சிவராம் (தராக்கி)

கடற்புலிகளை வாகரைக்கு வராமல் ஸ்ரீலங்கா அரசு தடுத்திருந்தால் கருணா மட்டக்களப்பை விட்டு ஓடவேண்டி வந்திருக்காது எனவும் வாகரைப் பகுதியிலிருந்து வாழைச்சேனை, பொலன்னறுவை நெடுஞ்சாலையைக் கடந்து செல்வதற்கு ரமேஷின் கீழ் வந்த படைகளை அனுமதிக்காமல் ஸ்ரீலங்கா படையினர் தடுத்து நிறுத்தியிருந்தால் கருணாவை அசைத்திருக்க முடியாது எனவும் ஒருசிலர் இன்னும் நம்புகின்றனர். ஸ்ரீலங்கா அரசு வெளிப்படையாக கருணா விவகாரத்தில் ஏன் தலையிடத் தயங்கியது என்பதும் அந்த காலகட்டத்தில் ஏன் சில மேற்கு நாட்டுத் தூதுவர்கள் கிளிநொச்சிக்குச் சென்று விடுதலைப் புலிகளுக்குரிய அங்கீகாரத்தை தொடர்ந்து வழங்க முற்பட்டனர் என்பதும் சிலருக்கு இன்னும் கேள்விக்குறியாகவே காணப்படுகிறது. விடுதலைப் புலிகள் ஸ்ரீலங்கா கடற்படையினருக்கு பெரியதொரு இலஞ்சத்தொகையைக் கொடுத்ததாலேயே அவர்களுடைய சண்டைப் படகுகள் வாகரை செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டன என்று வெளிநாட்டுப் புலனாய்வுத் துறையொன்றின் பின்னணியோடு இயங்கும் “ஏசியன் ரிபியோன்” இணையச் சஞ்சிகை குற்றஞ்சாட்டுமளவுக்கு மேற்படி விடயத்தில் புலிகளின் சில தமிழ் எதிரிகளும் சிங்களப் பேரினவாதிகளும் குழம்பிப்போய் இருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் குழம்புவதாலோ கலங்குவதாலோ யாருக்கும் நட்டமில்லை. ஆனால், எமது மக்களிடையே ஆங்காங்கு காணப்படும் சில எருமைகள் இப்படியான கேள்விகளை இன்னும் தொடுத்துவருகின்றன. எனவேதான் கருணாவின் பிரச்சினையின்போது ஏன் ஸ்ரீலங்கா அரசு வெளிப்படையாக தலையிடத் தயங்கியது என்பதை நாம் இங்கு ஆராயவேண்டியுள்ளது.

இதற்கு அடிப்படையாக நாம் படைவலுச் சமநிலை (Miltary Balance) என்ற போரியல் கருத்தை முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இலங்கையின் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தம் மேற்படி படைவலுச் சமநிலையிலேயே தங்கியுள்ளது எனவும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் ஸ்ரீலங்கா அரசுக்குமிடையே 2001ஆம் ஆண்டளவில் படைவலுச் சமநிலை ஒன்று ஏற்பட்டதனாலேயே இருதரப்பும் போர்நிறுத்த உடன்படிக்கைக்கு முன்வந்தன எனவும் ஈழப்போர்களை ஆராய்ந்துவரும் மேலைத்தேய போரியல் அறிஞர் சிலர் கூறுவர். இதையே இலங்கைப் போர்நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவும் தனது அடிப்படை விளக்கக் கோட்பாடாக கொண்டு இயங்கி வருகிறது.

இரு நாடுகளுக்கிடையில் படைவலுச் சமநிலை ஏற்பட்டால் அவை தம்மிடையே போரிடுவதை தவிர்த்துக் கொள்ளும் என நவீன போரியலின் முன்தடுப்புக் கோட்பாடு (Difference Theroy) கூறுகின்றது. மேற்படி கோட்பாடு இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்னர் சோவியத் யூனியனுக்கும் அமெரிக்காவுக்குமிடையில் நிலவிய உலகளாவிய பனிப்போரின் (Cold War) இராணுவப் பரிமாணத்தை விளக்க உருவாக்கப்பட்டதொன்றாகும். சோவியத் யூனியனிடமிருந்த அணுவாயுதங்களின் எண்ணிக்கை காரணமாகவே அமெரிக்கா அதன்மீது போர் தொடுக்காமல் இருந்ததென்றும் அதேபோல அமெரிக்காவின் அணுவாயுதக் களஞ்சியத்தின் காரணமாகவே சோவியத் யூனியன் மூன்றாம் உலகப் போரை தூண்டிவிடாமல் இருந்தது எனவும் முன்தடுப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் கூறினர். இதன் காரணமாகவே அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் ஏட்டிக்குப் போட்டியாகத் தத்தமது அணுவாயுதக் களஞ்சியங்களை பெருக்கி உலக படைவலுச் சமநிலையை தமக்குச் சாதகமாக திருப்ப முயன்றுவந்தன.

படைவலுச் சமநிலை இரு தரப்பினரிடையே காணப்படும்போது அவர்கள் தம்மிடையே போரிடுவதால் ஏற்படும் சமனான அழிவை கருத்திற்கொண்டு நிரந்தரமான அமைதி காக்கவே விரும்புவர் என்ற அடிப்படையில் போரியல் அறிஞர்கள் பல்வேறு நாடுகளுக்கிடையிலான படைவலுச் சமநிலையை காலத்துக்குக் காலம் அளவிட்டு மதிப்பீடு செய்துவருகின்றனர். இங்கிலாந்திலுள்ள சர்வதேச கேந்திரக் கற்கைகளுக்கான நிறுவனம் ஆண்டுதோறும் உலக நாடுகளின் படைவலுச் சமநிலைகளை கணிப்பட்டு இராணுவச் சமநிலை (Miltary Balance) என்கின்ற ஒரு ஆய்வு நூலை வெளியிட்டு வருகின்றது.

இரு நாடுகளுக்கிடையிலான படைவலுச் சமநிலையை நாம் அவற்றிடம் இருக்கும் அணுவாயுத ஏவுகணைகள், பீரங்கிகள், டாங்கிகள், படையணிகள், போர்க் கப்பல்கள், குண்டுவீச்சு விமானங்கள் ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு கணிப்பிடலாம். ஆனால் எந்த அடிப்படையில் நாம் புலிகளுக்கும் ஸ்ரீலங்கா அரசுக்குமிடையில் இராணுவச் சமநிலை உள்ளதெனக் கூறமுடியும்?

ஸ்ரீலங்காவின் படைவலுவை அளவிடலாம். நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட இராணுவச் சமநிலை போரியல் ஆய்வு வெளியீடும் ஜேன்ஸ் (janes) போன்ற வேறு சர்வதேச படைத்துறை வெளியீடுகளும் ஆண்டுதோறும் ஸ்ரீலங்காவின் படைவலுவை மதிப்பிட்டுவருகின்றன. ஆனால், புலிகளின் உண்மையான படைவலு என்ன என்பது யாருக்கும் திட்டவட்டமாகத் தெரியாது. எனவேதான் புலிகளுக்கும் ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கும் இடையில் படைவலுச் சமநிலை உள்ளது என நாம் எந்த அடிப்படையில் கூறமுடியும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதைப்பற்றிப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் நாம் ஸ்ரீலங்கா படைகளின் வலு என்ன என்பதைப் பார்ப்போம்.

மேலைத்தேய படைக் கட்டமைப்பு முறையின் கீழ் ஒரு நாட்டின் படையில் மிகப்பெரிய அலகு ஒரு கோ (Corbs) ஆகும். இதற்கு அடுத்த அளவிலுள்ளது ஒரு டிவிசன் (Division). அதற்கடுத்தது பிரிகேட் (Brigade). இவ்வாறு “செக்ஷன்” வரை அலகுகள் சிறிதாகிச் செல்லும். ஒவ்வொரு அலகின் அளவும் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. (நாடுகளுக்கிடையில் பெரும்போர்கள் நடைபெறும்போது இரண்டு அல்லது மூன்று கோக்களை இணைத்து ஒரு படை அணூட்தூ உருவாக்கப்படுகின்றது. ஒரு அணூட்தூ இற்கு கட்டளைத் தளபதியாக Field Marshal தரத்திலுள்ளவரே நியமிக்கப்படுவார்.) ஸ்ரீலங்காப் படைகளின் மிகப்பெரிய அலகாக டிவிசனே காணப்படுகிறது. இலங்கை பின்பற்றிய பிரித்தானியப் படைக்கட்டமைப்பு முறையின் கீழ் ஒரு டிவிசனில் அண்ணளவாக 8 ஆயிரம் படையாட்கள் இருக்க வேண்டும். ஒரு டிவிசனில் வழமையாக மூன்று பிரிகேட் அணிகள் காணப்படும். ஸ்ரீலங்கா படைகளில் களத்தில் இறக்கப்படக் கூடிய டிவிசன்களாக 21, 22, 23, 51, 52, 53, 54, 55, 56 என்பவை காணப்படுகின்றன.

இருபது ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாகப் போரில் ஈடுபட்டு வந்ததாலும் தொடர்ச்சியாக படைகளிலிருந்து படையாட்கள் ஓடியதாலும் மேற்படி டிவிசன்களின் அளவு சுருங்கியே காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக ஆனையிறவை புலிகள் தாக்கிய பின்னர் அங்கிருந்து தப்பி ஓடிய 54 ஆவது டிவிசன் ஆயிரத்துக்குக் குறைந்த படையாட்களுடனேயே காணப்பட்டது. (இது தற்போது மறுசீரமைக்கப்பட்டு வருகிறது.) இதுபோல விசேட படைகள், கமாண்டோக்கள் ஆகியவற்றாலான 53 டிவிசனும் புலிகளிடம் தொடர்ந்து அடிவாங்கியதாலும் படையாட்கள் ஓடியதாலும் அளவில் மிகச்சுருங்கியே காணப்படுகின்றது.

இருநாடுகளுக்கிடையிலான படைவலுச் சமநிலை என்பது அவற்றின் பீரங்கிகள், படையணிகள் போன்றவற்றின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் மட்டும் நாம் மதிப்பிட முடியாது. அவை எவ்வாறு எதிரியை நோக்கி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் படைவலுச் சமநிலையை ஆராய்வதற்கு முக்கிய அடிப்படையாகிறது.

உதாரணமாக, இந்தியா தனது படைவலுவின் பெரும்பகுதியை தமிழ்நாட்டில் குவித்து வைத்திருக்கின்றது என எடுத்துக்கொள்வோம். இந்த நிலையில் இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்குமிடையில் படைவலுச் சமநிலை உள்ளது என நாம் கூறமுடியாது. ஏன்? பாகிஸ்தானுக்குச் சமனான அல்லது கூடிய படைவலு இந்தியாவிடம் இருந்தபோதும் அது பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், காஷ்மீர் ஆகிய எல்லைப் புறங்களை நோக்கிய நிலையில் இல்லாவிடின் அங்கு பாகிஸ்தானின் கையே சமநிலையில் மேலோங்கிக் காணப்படும். படைகளை உரிய இடத்தில் நகர்த்தி வைத்திராவிட்டால் ஒரு நாட்டிடம் எவ்வளவு படைவலு இருப்பினும் அது தன்னைவிட பலம் குறைந்த ஒரு எதிரியை எதிர்கொள்ளமுடியாது போய்விடும். எனவேதான் இரு நாடுகளுக்கிடையில் காணப்படும் படைவலு மட்டுமல்லாது அப்படைவலு எவ்வாறு எதிரியை நோக்கி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் அவற்றுக்கு இடையிலான படைவலுச் சமநிலையை கணிக்க தேவையாகிறது.

இந்தவகையில், ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கும் புலிகளுக்குமிடையில் படைவலுச் சமநிலை உள்ளது என கூறும்போது முதலில் நாம் ஸ்ரீலங்கா அரசு எவ்வாறு தன் படையணிகளை புலிகளை நோக்கி அணிவகுத்துள்ளது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

வடக்குத் தெற்காக முகமாலை, ஓமந்தை ஆகியவற்றுக்கிடையிலும் கிழக்கு மேற்காக முல்லைத்தீவு, மன்னார் ஆகியவற்றின் கரையோரங்களுக்கிடையிலும் அமைந்துள்ள பெரும் நிலப்பரப்பு புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. இதைச்சுற்றி இதன் வடபாகத்தில் 51, 52, 54 ஆகிய டிவிசன்களும் 55இன் ஒரு பகுதியும் இதன் தென்பாகத்தில் மன்னாரிலிருந்து மணலாறுவரை 21, 56 மற்றும் 22 டிவிசனின் ஒரு பகுதியும் நிலைகொண்டுள்ளன. இவற்றோடு இந்த டிவிசன்களுக்குரிய ஆதரவணிகளாக பீரங்கி, கவசவாகன மற்றும் வழங்கல் போன்ற பல பரிவுகளும் உள்ளன. இவற்றோடு 53 டிவிசனும் வடக்கை நோக்கியதாகவே உள்ளது.

கிழக்கில் மணலாறுக்குத் தெற்காக திருமலையில் 22 டிவிசனின் ஒருபகுதியும் மட்டக்களப்பு வடக்கு அதன் பின்புலமான மின்னேரியா ஆகிய பகுதிகளில் 23 டிவிசனும் அம்மைக்காலத்தில் 55 டிவிசனின் ஒரு பகுதியும் நிலைகொண்டுள்ளன. (நீங்கள் சில இடங்களில் ஸ்ரீலங்கா படைமுகாம்கள் 23 2 அல்லது 51 2 போன்ற இலக்கங்களைக் கண்டிருப்பீர்கள். இதில் முன்பகுதி டிவிசனையும் பின்பகுதி அதன் பிரிகேட் இலக்கத்தையும் குறிப்பிடுகின்றன.)

இதைப் பார்க்கும்போது உங்களுக்கு விளங்குவது என்ன?

அதாவது, வடக்கில் புலிகள் கட்டுப்படுத்தும் பகுதியை நோக்கி ஸ்ரீலங்கா அரசு தனது ஒன்பது களமிறக்கக் கூடிய டிவிசன்களில் ஏழு டிவிசன்களை ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளது என்ற உண்மை அடிப்படைக் கணக்குத் தெரிந்த யாருக்கும் இலகுவாகப் புரியும். இதன் காரணம் என்ன? 2001ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் வடக்கில் தன்னிடமிருந்த படைவலுவின் சாரத்தைத் ஒன்றுதிரட்டி முகமாலையிலிருந்து பளையைநோக்கி ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் தீச்சுவாலை நடவடிக்கையை மேற்கொண்டது. இதை முறியடித்த அதேவேளை வடக்கின் வேறு எந்த முனையிலிருந்தும் ஸ்ரீலங்காப் படையினர் சமகாலத்தில் வேறு தாக்குதலை தொடுக்கமுடியாதபடி தடுக்குமளவிற்கு புலிகளின் படைபலம் காணப்பட்டது. வடக்கில் இருதரப்பிற்குமிடையில் படைவலுச் சமநிலை ஏற்பட்டுவிட்டதையே இது காட்டிற்று. அதாவது ஸ்ரீலங்காப் படைகளின் ஏழரை டிவிசன்களுக்கு (அந்நேரத்தில் 55 டிவிசன் முழுமையாக வடக்கிலேயே இருந்தது) சமனான படைவலு புலிகளிடம் காணப்பட்டதாலேயே மேற்படி நிலை தோன்றிற்று. இன்னொரு வகையில் சொல்லப்போனால் ஸ்ரீலங்காப் படைகளின் 83 சதவீத வலுவிற்குச் சமனான பலம் வன்னியில் புலிகளிடம் உள்ளது என்பதையே தீச்சுவாலை நடவடிக்கையின் தோல்வி மிகத் தெளிவாகக் காட்டிற்று. இதை இந்திய, பிரித்தானிய மற்றும் அமெரிக்க போரியல் அறிஞர்கள் மிகத் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டனர்.

இலங்கையில் இவ்வாறாகத் தோன்றிய படைவலுச் சமநிலை புலிகளின் பக்கம் சரியப்போகிறது என்பது கட்டுநாயக்க வான்படைத்தளத்திற்கு விழுந்த அடியோடு ஸ்ரீலங்கா அரசின் பின்னின்ற நாடுகளுக்கு மிகத் தெளிவாகப் புரிந்தது. இந்தப் படைவலுச் சமநிலையை புலிகளுக்குச் சார்பாக தளம்பவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கும் அதற்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டுவந்த நாடுகளுக்கும் 2001 ஏப்ரலுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்டது. இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலை புலிகளுக்குச் சார்பாக சரிந்தால் இத்தீவின் இராணுவ மேலாண்மை அவர்களின் கைக்குப் போய்விடும் எனவும் அப்படிப்போனால் இங்கு தாம் எண்ணியதை செய்யமுடியாதளவிற்கு ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கு தற்றுணிவு அற்றுப்போகும் எனவும் அந்நாடுகள் எண்ணின.

அதுமட்டுமன்றி, இப்படைவலுச் சமநிலையில் புலிகளின் தரப்பு இராணுவ வளங்களில் சிலவற்றை தம்மால் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதையும் அந்நாடுகள் உணர்ந்தன. புலிகளிடம் எத்தனை பீரங்கிகள் உள்ளன, டிவிசன்கள் உள்ளன, சண்டைப் படகுகள் உள்ளன என்பதுபோன்ற விடயங்கள் சமச்சீரான படைவலு சம்பந்தப்பட்டவையாகும். இவற்றைக் கொண்டு சமநிலையைக் கணிப்படுவது இலகுவாகும். ஆனால், புலிகளிடம் காணப்படும் கரும்புலிப்படையும் கொழும்பைத் தாக்கும் வலுவும் சமச்சீரற்றவையாகவும் (Asymmetrical) அதனால் சரியாக அளவிடப்படமுடியாதவையாகவும் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக ஒரு பீரங்கியால் எத்தனை முறை சுடமுடியும் என்பதை கணக்கிடலாம். ஆனால், ஒரு கரும்புலி அணியின் தாக்கம் எவ்வாறு அமையும் என்பதை அளவிடமுடியாது. ஆகவே, இலங்கையில் ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையில் இன்று நிலவும் படைவலுச் சமநிலையில் கரும்புலிகளும் புலிகளின் கொழும்பைத் தாக்கும் வலுவும் அளவிடமுடியாத அம்சங்களாக இருப்பதும் வெளிநாடுகளுக்கு அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இதனாலேயே புலிகளை பேச்சுவார்த்தை என்ற கூட்டுக்குள் நிரந்தரமாக மடக்கிவைத்திருக்க அவை முயற்சி எடுக்கின்றன.

இனித் தொடங்கிய இடத்துக்கு வருவோம். கருணாமீது மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்காற்று நடவடிக்கையில் ஸ்ரீலங்காப் படையினர் தலையிட்டால் மறுபேச்சுக்கு இடமின்றி அடிவிழும் என்பது சந்திரிகா அரசுக்கு அந்நேரத்தில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தது. சண்டை மீண்டும் ஆரம்பித்தால் வடக்கில் இருதரப்புக்குமிடையிலான படைவலுச் சமநிலையை பேணமுடியாது என்பது சந்திரிகா அரசுக்கும் ஸ்ரீலங்காப் படைத்தளபதிகளுக்கும் நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. வடக்கில் உள்ள ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் ஏழு டிவிசன்களில் பெரும்பாலானவை போர் மூளும்போது பாதிப்புக்குள்ளாகும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். வடக்கில் உள்ள டிவிசன்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சிறிய பாதிப்பும் இலங்கையின் படைவலுச் சமநிலையை புலிகளுக்குச் சார்பாக சரித்துவிடும் என்பது கிழக்கிலுள்ள சில போரியல் பேதைகளுக்கு புரியாவிட்டாலும் ஸ்ரீலங்கா படைத்தளபதிகளுக்கும் வெளிநாட்டு படைத் துறை வல்லுநர்களுக்கும் நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது.

இதைவிட இன்னொரு முக்கிய விடயத்தையும் அவர்கள் கருத்திற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. உங்களை ஒருவர் திடீரெனத் தாக்கவந்தால் நீங்கள் முதலில் உங்கள் உடம்பில் படக்கூடாத இடங்களில் அடிவிழாமல் தடுக்கவே முயற்சிப்பீர்கள். அதுபோலவே ஒருநாட்டின்மீது இன்னொரு நாடு போர்தொடுக்க முற்பட்டால் முதலாவது நாடு தன்னுடைய கேந்திர மற்றும் போரியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களைக் காப்பாற்றும் வகையிலேயே தன்னுடைய படைவளங்களை பிரித்துக் குவிக்க முற்படும். உதாரணமாக, இந்தியா மீது பாகிஸ்தான் போர்தொடுத்தால் இந்தியா தனது படைவளங்களைக் கொண்டு போய் முதலில் தமிழ்நாட்டில் குவிக்காது. அது கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எல்லைப்புற பகுதிகளை நோக்கியே தனது படைகளை நகர்த்தும்.

போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்ட பின்னர் புலிகள் தமது படைகளை வடமுனை, மேற்குமுனை, கிழக்குமுனை, தென்கிழக்குமுனை ஆகிய கட்டளைத் தலைமையகங்களின் கீழ் மறுசீரமைத்திருக்கிறார்கள். புலிகளின் மேற்குமுனைப் படைகள் தள்ளாடி, மன்னார் ஆகியவற்றை நோக்கியபடியும், தென்கிழக்குமுனைப் படைகள் மணலாறு, திருமலை வடக்கு ஆகியவற்றை நோக்கியவாறும் நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. புலிகளின் வடமுனைப் படைகள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்குள் ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் குவித்து வைத்துள்ள பெரும் படைவளங்களை நோக்கியவாறு நிறுத்தப்பட்டுள்ளன.

கிழக்கில் கருணா மீதான புலிகளின் இராணுவ ஒழுக்காற்று நடவடிக்கையில் ஸ்ரீலங்காப் படையினர் நேரடியாகத் தலையிட்டதால் போர்தொடங்கிற்று என வைத்துக்கொள்வோம். ஸ்ரீலங்கா அரசும் அதன் படைத்தளபதிகளும் முதலில் எதைப்பற்றி அக்கறைப்பட்டிருப்பார்கள் என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

புலிகளின் தென்கிழக்குமுனைப் படைகள் மணலாற்றிலுள்ள ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் அரண்களை உடைத்தால் திருமலை வடக்கும் அதன் காரணமாக திருமலைத் துறைமுகத்தின் இருப்பும் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகும். புலிகளின் மேற்குமுனைப் படைகள் தள்ளாடியை உடைத்தால் புத்தளத்திற்கும் மன்னாருக்கும் இடையில் வேறு பெரும் தடைகள் இல்லை. இதனால் புத்தளமும் இலங்கையின் பொருளாதார இயங்குதளமான மேற்குக் கரையும் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகும். புலிகளின் வடமுனைப் படைகள் குடாநாட்டில் எந்தவொரு உடைப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அங்குள்ள ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் பெரும் படைவளங்கள் (பீரங்கிகள், கவசவாகனங்கள், எறிகணைகள், இன்னோரன்ன) அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகும். ஏனெனில் இவை எவற்றையும் அங்கிருந்து வெளியெடுக்க முடியாது.

மேற்படி மூன்று முனைகளில் ஒன்றைப் புலிகள் உடைத்தாலும் அதை காப்பாற்றுவதற்காகவே ஸ்ரீலங்கா அரசு தனது இராணுவ வளங்களை பயன்படுத்தும். இது இயல்பு. இதற்காக போரியல், கேந்திர அல்லது பொருளாதார முக்கியத்துவமற்ற இடங்களிலிருந்து படைகளை வெளியெடுத்து அவற்றை மேற்படி முனைகளை பாதுகாக்க அனுப்பிவைக்கும். இது போரியலின் அடிப்படைப் பாடம்.

போரைத் தொடங்கினால் ஆபத்து வடக்கில் தான் இருக்கின்றது என்பது ஸ்ரீலங்கா படைத் தளபதிகளுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

மேற்படி மூன்று முனைகளில் எதற்கு ஆபத்து ஏற்பட்டாலும் அதை சமாளிக்க படைகளை வெளியெடுக்கக் கூடிய இடம் வடக்குக் கிழக்கில் ஒன்றே ஒன்றுதான். அது மட்டக்களப்பு. ஏனெனில் ஈழப்போரின் இராணுவப் புவியியல் சமநிலையில் மட்டக்களப்பிற்கு கேந்திர, போரியல் மற்றும் பொருளாதார முக்கியத்துவம் எதுவும் கிடையாது. புத்தளத்தைக் காப்பாற்றுவதா? மட்டக்களப்பைக் காப்பாற்றுவதா? அல்லது திருமலைத் துறைமுகத்தைக் காப்பாற்றுவதா மட்டக்களப்பைக் காப்பாற்றுவதா? அல்லது குடாநாட்டில் குவிக்கப்பட்டுள்ள தமது பாரிய இராணுவ வளங்களைக் காப்பாற்றுவதா, மட்டக்களப்பைக் காப்பாற்றுவதா? என்ற கேள்விகள் எழும்போது ஸ்ரீலங்கா அரசு என்ன முடிவு எடுக்கும் என்பதை நான் உங்களுக்கு விரிவாக விளக்குமளவிற்கு நீங்கள் மடையரல்லர்.

மட்டக்களப்பு விவகாரத்தில் தலையிட்டு அந்தரத்தில் இருக்கும் இலங்கைத் தீவின் படைவலுச் சமநிலையை புலிகளின் பக்கம் சாய்க்க இதன் காரணமாகவே யாரும் முன் வரவில்லை.

■

சுயநிர்ணய உரிமை, ஒட்டுப்படைகள்
கிழக்குத் தீமோர் தரும் பாடம்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

இலங்கையில் இன்று நிரந்தர அமைதி ஏற்படுமா, இல்லையா என்பதற்கு புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபைத் திட்டம் ஒரு வரலாற்று உரை கல்லாக அமைந்துள்ளது. இதில் காணப்படும் தமிழர் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய அடிப்படை கருத்தையே சிங்கள தேசம் பெரும் அச்சுறுத்தலாகவும் நசுக்கப்படவேண்டிய சவாலாகவும் கருதி செயல்படுகின்றது.

இலங்கை தீவை விட்டு பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் வெளியேறிய கணத்திலிருந்து இன்றுவரை இத்தீவின் வடக்கு-கிழக்கில் வாழும் தமிழர்கள் தமது சுயநிர்ணய உரிமையை சிங்கள தேசத்திடம் ஒப்புக்கொடுக்கவில்லை என்ற வரலாற்று உண்மையின் அடித்தளத்திலேயே வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானமும் (1976) சுதந்திரத் தமிழீழ அரசை அமைப்பதற்கான சர்வஜன வாக்காக தமிழர் தாயகத்தில் 1977இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலும் 1985ஆம் ஆண்டு கூட்டணியும் அனைத்து ஈழ விடுதலை இயக்கங்களும் ஒருமித்துப் பிரகடனப்படுத்திய திம்புக் கோட்பாடுகளும் புலிகள் இன்று முன்வைத்துள்ள இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபைத் திட்டமும் அமைந்துள்ளன.

எமது சுயநிர்ணய உரிமை சரியாக அங்கீகரிக்கப்படாத எந்த ஒரு அரசியல் தீர்வும் எம்முடைய சமூகத்தின் வேலையில்லாப் பிரச்சினை தொடக்கம் நிலப்பயன்பாட்டுச் சிக்கல்கள் வரை எதையுமே தீர்க்கக்கூடிய நிரந்தர அடிப்படையாக இருக்க முடியாது என்ற உண்மையை பல படித்த தமிழர்கள் கூட புரிந்து கொள்ளாது உளறித் திரிகின்றனர்.

எமது சுயநிர்ணய உரிமை என்பது சிங்கள தேசம் கற்பனை செய்வது போல இலகுவாகத் தூக்கியெறிந்து விடக்கூடிய விடயமல்ல. ஏனெனில், சர்வதேச சமூகம் அண்மைக் காலங்களில் சுய நிர்ணய உரிமையை புறக்கணிக்க முடியாத ஒரு அரசியல் நடைமுறையாக ஏற்கத் தலைப்பட்டுள்ளது. போன கிழமை இது தொடர்பாக நாம் சூடானின் அரசியலைப் பற்றிப் பார்த்தோம்.

இன்று கிழக்குத் தீமோரைப் பற்றிச் சுருக்கமாக நோக்குவோம்.

கிழக்குத் தீமோரின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான வரலாற்றுக் காரணங்களைப்போல எமக்கும் ஆணித்தரமான காரணங்கள் உண்டு என்பதை அரசியல்வாதிகள் எமது மக்களுக்கு தெளிவுபடுத்தக்கூடிய வகையில் களத்தில் இறங்கிச் செயற்பட வேண்டும்.

கிழக்கு தீமோருக்கு அவுஸ்திரேலியாவைப்போல இந்தியா எமக்கு அமைந்துள்ளது. இதில் நாம் கற்கவேண்டிய பாடங்கள் பல எமது அடிப்படை உரிமைகளை நாம் வென்றெடுப்பதைத் தடுக்க பாசிச அரசுகள் எவ்வாறு அமெரிக்கா, பிரித்தானிய ஆகியவற்றின் துணையோடு கைக்கூலிகளையும் ஒட்டுப்படைகளையும் (Para Militaries) எவ்வாறு கட்ட விழ்த்துவிடுகின்றன என்பதையும் கிழக்குத் தீமோர் எமக்குக் கற்றுத் தருகின்றது. மேற்கத்தேய நாடுகள் பேசும் மனித உரிமை, ஜனநாயகம், நல்லாட்சி எல்லாவற்றையும் விட அவற்றிற்கு எண்ணெய் மற்றும் கனி வளங்கள், கடற்பாதைகள் என்பவையே முக்கியமானவை என்ற பாடத்தையும் நாம் கிழக்குத் தீமோரிலிருந்து தெளிவாகக் கற்றுக் கொள்ளலாம்.

இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு மேற்கொண்டு படியுங்கள்.

தீமோர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் இந்தோனேசியாவுக்குமிடையில் அமைந்துள்ள கேந்திரமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு தீவாகும். அவுஸ்திரேலியா தனது பாதுகாப்புக்கு இன்றியமையாத ஒரு இடமாக தீமோரைக் கருதி வருகின்றது. அது மட்டுமின்றி இருநாடுகளுக்குமிடைப்பட்ட கடற்பகுதியில் இருக்கின்ற பெரும் எண்ணெய் வளத்தை தனதாக்கிக் கொள்வதிலும் அவுஸ்திரேலியா குறியாக இருக்கின்றது. கிழக்குத் தீமோரின் விடுதலைப்போராட்டம் அவுஸ்திரேலியாவினுடைய இவ்விரு நலன்களின் அடிப்படையில் பல இன்னல்களை சந்தித்தது. சுதந்திர கிழக்குத் தீமோருடைய இறைமையை இந்த அடிப்படையிலேயே அவுஸ்திரேலியா மட்டுப்படுத்த முனைகின்றது.

13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தீமோரின் வரலாறு பற்றி அறியப்படவில்லை. சீன வர்த்தகர்களும் தமிழரும் பண்டைக்காலத்தில் அங்கு கிடைக்கப்பெறும் சந்தன மரங்கள், தேன், மெழுகு ஆகியவற்றை பெறுவதற்கு தீமோருக்குச் சென்று வந்தனர். தீமோர் தீவில் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் பழங்குடிகள் வாழுகின்றனர். அந்நாட்டில் பெரும் பகுதி மலைப்பாங்கான பிரதேசமாகும்.

பெரும்பான்மையான மக்கள் சேனைப் பயிர்ச் செய்கை விவசாயம் ஆகியவற்றிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். கரையோரப் பகுதியிலுள்ள சிலர் மீன்பிடியிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

பெரும்பான்மையான மக்கள் எழுத்தறிவில்லாதவர்களாகவும் புராதன மதங்களை பின்பற்றுபவர்களாகவும் உள்ளனர். போர்த்துக்கேய வர்த்தகர்கள் தீமோர் தீவில் 1509ஆம் ஆண்டு காலடி வைத்தனர்.

இதன் பின்னர் 1556இல் அவர்கள் அங்கு தமது ஆதிக்கத்தினை நிலைநாட்டினர். இந்தோனேசியாவில் 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஒல்லாந்தர் கால் வைத்த பின்னர் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களான ஆச்சே மற்றும் தீமோர் தொடர்பாக போர்த்துக்கேயர்களுக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் தொடர்ந்து இழுபறி நிலவி வந்தது.

இதன் இறுதியில் 1859ஆம் ஆண்டு இரு நாடுகளும் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் தீமோர் தீவை கிழக்கு மேற்கு என பிரித்து எடுத்துக் கொண்டனர். இதன் பின்னர் 1975ஆம் ஆண்டுவரை கிழக்குத் தீமோர் போர்த்துக்கலின் இறைமைக்கு உட்பட்ட ஒரு பிராந்தியமாக இருந்து வந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் போது ஜப்பானியர் தீமோர் தீவைக் கைப்பற்றினர். அவுஸ்திரேலியாவின் மீது படையெடுத்து அந்நாட்டைக் கைப்பற்றுவதற்கான ஒரு முன்தளமாக அவர்கள் தீமோரில் போர் தயாரிப்புகளைச் செய்யலாயினர். இதை முறியடிக்க அவுஸ்திரேலியா தனது விசேட படையினர் 250 பேரை அனுப்பி அங்கு ஜப்பானியருக்கு எதிரான கெரில்லாப் போரொன்றைத் தொடங்கியது. இதன் மூலம் தமது நாட்டின் மீது ஜப்பான் திட்டமிட்டபடி உரியநேரத்தில் படையெடுக்காது தாமதமடைய வைக்கலாம் என அவுஸ்திரேலியர் எதிர்பார்த்தனர்.

ஜப்பானியருக்கு எதிரான கெரில்லாப் போரில் அவுஸ்திரேலியருக்குத் துணையாக பல்லாயிரக்கணக்கான கிழக்குத்தீமோர் மக்களும் இணைந்து போராடினர். இதில் அறுபதாயிரம் கிழக்குத் தீமோர் மக்கள் உயிரிழந்தனர்.

1974ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கல் நாட்டில் ஒரு இராணுவச்சதிப்புரட்சி நடைபெற்றது. இதன் காரணமாக அந்நாடு அங்கோலா போன்ற தனது காலனிகளில் வைத்திருந்த பிடி தளரத் தொடங்கிற்று. இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி கிழக்குத் தீமோரிலும் அதன் சுயநிர்ணய உரிமையை நிலை நாட்டும் நோக்குடன் படித்த இடதுசாரி இளைஞர்கள் பிரேட்டிலின் என்ற அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கினார்கள்.

அதே காலப்பகுதியில் தீமோர் ஜனநாயக யுனியன் என்ற கட்சியும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் தாம் கிழக்குத் தீமோரை தனிநாடாக பிரகடனப்படுத்தப் போவதாகவும் ஆனால், இந்தோனேசியாவின் பாதுகாப்புக்குக் குந்தகம் இல்லாத வகையிலும் அதன் கேந்திர மற்றும் பொருளாதார நலன்களுக்கு ஏற்ற வகையிலும் தமது நாடு தனது வெளியுறவுக் கொள்கையை வகுத்துக் கொள்ளும் என இந்தோனேசிய அரசுடன் கிழக்குத் தீமோர் விடுதலை இயக்கங்கள் பேச்சுவார்த்தை நடத்திப் பார்த்தன. சரியான பதில் கிடைக்காத நிலையில் பிரேட்டிலின் அமைப்பு தேசங்களின் சுயநிர்ணயக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் கிழக்குத் தீமோரை ஒரு தனிநாடாக 1975ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் பிரகடனப்படுத்திற்று. இதைத்தொடர்ந்து அவ்வமைப்புக்கும் இந்தோனேசிய உளவுத் துறையின் பின்னணியில் இயங்கிய ஒரு குழுவுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட மோதலைச் சாட்டாக வைத்து 1975ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் இந்தோனேசியப்படைகள் கிழக்குத் தீமோர் மீது படையெடுத்தன. 1976ஆம் ஆண்டு ஜுலை மாதத்தில் கிழக்குத் தீமோர் இந்தோனேசியாவின் 27ஆவது மாகாணமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தில் கிழக்குத் தீமோரில் தனக்கு எதிரான சக்திகள் அனைத்தையும் பூண்டோடு அழிக்கும் நோக்கில் இந்தோனேசிய இராணுவம் ஒரு இலட்சம் மக்களுக்கு மேல்கொன்று குவித்தது. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் கொடூரமாகச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். மேலும் பல்லாயிரம் மக்கள் அகதிகளாக வீடு வாசல்களை விட்டு மேற்குத் தீமோரில் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

இந்தோனேசிய படைகளுக்கு எதிராக ஆரம்பத்தில் பிரேட்டிலின் விடுதலை அமைப்பின் படைப்பிரிவான பலின்ரின் வெற்றிகரமான கெரில்லாத் தாக்குதல்களை நடத்தியது. இதற்கு எந்தவித வெளிஉதவிகளும் இருக்கவில்லை. கிழக்குத் தீமோர் விடுதலை இயக்கத்தின் இராணுவப் பிரிவை போர்த்துக்கீச இராணுவத்தில் பணியாற்றி வெளியேறிய பல அதிகாரிகள் இணைந்து உருவாக்கினர். போர்த்துக்கீச இராணுவம் ஆங்காங்கே விட்டுச் சென்ற மற்றும் களவாடப்பட்ட ரைபிள்களை கொண்டே விடுதலை இயக்கத்தின் இராணுவம் ஆரம்பத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. அத்துடன் மரபு வழி இராணுவத்திற்குரிய பயிற்சிகளின் அடிப்படையிலேயே விடுதலைப்போராளிகள் உருவாக்கப்பட்டனர்.

ஆனால் இந்த போராட்டத்தை இந்தோனேசியப் படைகள் அமெரிக்க, பிரித்தானிய மற்றும் அவுஸ்திரேலிய சிறப்புப் படைகளின் ஆலோசனைக்கு இணங்க மிகக் கொடூரமான முறைகளின் மூலம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தன. கிழக்குத் தீமோர் கெரில்லாக்கள் பலமாக இருந்த மலைப்பிராந்தியங்களில் அவர்களை தனிமைப்படுத்தி அழிப்பதற்காக இந்தோனேசிய இராணுவம் உணவு, மருந்து ஆகியவை உட்பட்ட முற்றுமுழுதான பொருளாதாரத் தடையை போட்டது. கால்களின் வேலி என அழைக்கப்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கையில் மலைச் சாரல்களில் இருந்த பல நூற்றுக் கணக்கான கிராமங்களிலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் இந்தோனேசியப் படையினரால் இரவோடிரவாக வெளியேற்றப்பட்டனர். இவர்கள் கம்பியால் அடைக்கப்பட்ட இராணுவ வலயங்களுக்கு உட்பட்ட அகதி முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டனர்.

தேச, வர்க்க விடுதலைக்காக பேராடும் கெரில்லாக்கள் தமது மக்களிடையே கடலில் மீன்கள் வாழ்வதைப் போன்று செயல்படவேண்டும் என சீனப் புரட்சித் தலைவர் மாசேதுங் கூறுகிறார்.

எனவே, தண்ணியை இறைத்துவிட்டால் அதில் வாழும் மீன்கள் இறந்து விடும் என்ற அமெரிக்க, பிரித்தானிய எதிர் கெரில்லா போரியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே இவ்வகையான கொடூரமான நடவடிக்கைகளை இந்தோனேசிய இராணுவம் மேற்கொண்டது.

இந்தோனேசியப் படைகளுக்கு அமெரிக்க, பிரித்தானிய மற்றும் அவுஸ்திரேலிய சிறப்புப் படைகள் நவீன எதிர் கெரில்லா போரியல் முறைகளில் தொடர் பயிற்சி வழங்கின என்பது இங்கு குறிப்படப்பட வேண்டிய விடயம்.

கிழக்குத் தீமோர் மக்களிடையே காணப்பட்ட பல்வேறு வட்டார மற்றும் மொழி, மத பிரிவுகளையும் முரண்பாடுகளையும் இந்தோனேசிய இராணுவம் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி விடுதலைப்போராட்டத்திற்கு எதிரான பல மோசமான ஒட்டுப்படைகளையும் கைக்கூலிகளையும் உருவாக்கியது. இந்த ஒட்டுப்படைகள் தாம் விரும்பயபடி அட்டூழியங்களில் ஈடுபட்டன. கிழக்குத் தீமோர் சமூகத்தில் காணப்பட்ட மேற்படி முரண்பாடுகளை இந்தோனேசிய இராணுவம் மிக நுட்பமாகப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் அந்நாட்டின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய ஒருமித்த கருத்தை பிரேட்டிலின் அமைப்பு அரசியல் ரீதியாக கட்டியெழுப்ப விடாமல் பார்த்துக் கொண்டது. (கிழக்குத் தீமோர் விடுதலைப் போராட்டத்தில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த பலர் முக்கிய பங்காற்றினர் என்பதும் குறிப்படத்தக்கது)

கிழக்குத் தீமோரில் இந்தோனேசிய இராணுவம் 1975ஆம் ஆண்டின்பின் செய்த மிக மோசமான படுகொலைகள், சித்திரவதைகள், பாலியல் வல்லுறவுகள் என்பது போன்ற அப்பட்டமான அடிப்படை மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றி மேலைத்தேய ஊடகங்கள் அந்த நேரத்தில் கண்டு கொள்ளவில்லை.

இதற்குக் காரணம் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் பரவுவதை தடுப்பதற்கு அக்காலகட்டத்தில் அமெரிக்காவிற்கு இருந்தமிக முக்கியமான கூட்டாளி நாடாக இந்தோனேசியா அமைந்திருந்ததே ஆகும். அத்துடன் மாக்சீய இயக்கமான கிழக்குத் தீமோர் விடுதலை இயக்கம் வெற்றி பெற்றால் அவுஸ்திரேலியாவின் பாதுகாப்புக்கு இன்றியமையாததென கருதப்பட்ட ஒரு கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடம் சோவியத் யூனியனின் கைக்குள் போய்விடும். எனவே கிழக்குத் தீமோரை இந்தோனேசியாவின் மிகக் கொடூரமானபடிக்குள் வைத்திருப்பதையே அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டு நாடான-

அவுஸ்திரேலியாவும் விரும்பின. இதன் காரணமாக கிழக்குத் தீமோர் விடுதலைப்போராட்டத்தையும் அந்தப் போராட்டத்தையொட்டி இந்தோனேசிய இராணுவம் அங்கு செய்த பயங்கரமான செயல்களையும் மேற்கத்திய ஊடகங்கள் கண்டுகொள்ளவில்லை.

1985ஆம் ஆண்டளவில் தீமோர் விடுதலை இயக்கம் தனது மாக்சீய நிலைப்பாட்டிலிருந்து விலகி முழுமையான தேசிய விடுதலைக் கோட்பாட்டினைக் கொண்ட ஒரு அமைப்பாகத் தன்னை இனங்காட்டிக்கொண்டது. இதன் மூலம் கிழக்குத் தீமோர் விடுதலை தொடர்பாக அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் அதன் மேற்குலக கூட்டு நாடுகளுக்கும் இருந்த அச்சங்களை அகற்றலாமென அது எண்ணிற்று.

1990ஆம் ஆண்டில் சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சியடைந்ததோடு உலக அரசியல் நிலமைகள் முற்றாக மாறின. சோவியத் யூனியன் தென்கிழக்காசியாவில் காலூன்றுவதைத் தடுத்திடுவதற்கான ஒரு தளமாக இந்தோனேசியா பேணப்படுவதற்கான தேவை அமெரிக்காவிற்கு இல்லாமல் போனது. அத்தோடு இந்தோனேசியாவின் அமெரிக்கச் சார்பு சர்வாதிகாரியான சுகார்த்தோவும் பதவி இறங்க வேண்டியதாயிற்று. இக்காலகட்டத்திலேயே கிழக்குத் தீமோர் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பற்றி மேலைத்தேய ஊடகங்கள் கவனமெடுக்கத் தொடங்கின. 1991ஆம் ஆண்டு அங்கு ஓர் ஆர்ப்பாட்டத்தின்போது இந்தோனேசிய இராணுவம் செய்த படுகொலையொன்று பெரியளவில் மேலைத்தேய ஊடகங்களில் பேசப்பட்டது. இந்நிலையில் 1993ஆம் ஆண்டு கிழக்குத் தீமோர் விடுதலை இயக்கத் தலைவரை இந்தோனேசிய படைகள் கைது செய்து 20வருட சிறைத்தண்டனை வழங்கின.

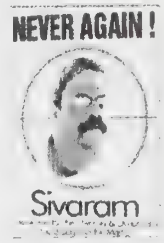
1998ஆம் ஆண்டு சுகார்த்தோவை அடுத்துப் பதவிக்கு வந்த இந்தோனேசிய ஜனாதிபதி கபீப கிழக்குத் தீமோரில் அதன் சுயநிர்ணய உரிமையை தீர்மானிப்பதற்கான ஒரு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படலாம் என அறிவித்தார். இதன் பின்னணியில் அவுஸ்திரேலியா செயற்பட்டதாகக் கருத இடமுண்டு. அதாவது கிழக்குத்தீமோருக்கு வரையறுக்கப்பட்ட சுதந்திரத்தைக் கொடுத்து அந்நாட்டையும் அதன் கடலில் காணப்படும் எண்ணெய் வளங்களையும் நிரந்தரமாகவே தன் கைக்குள் வைத்துக் கொள்ளலாம் என அவுஸ்திரேலியா கருதியதாலேயே அது கிழக்குத் தீமோர் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான வாக்கெடுப்பை நடத்த வேண்டுமென இந்தோனேசிய அரசின் மீது அழுத்தம் கொடுத்தது. அதாவது அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் கைப்பொம்மையாக இருந்த சுகாத்தோவின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பதவிக்கு வந்த அரசுகள் கிழக்குத் தீமோரின் வளங்களை அவுஸ்திரேலியா பயன்படுத்துவதற்கு முட்டுக்கட்டை போடலாம் என அவுஸ்திரேலியா பயந்ததும் இதற்குமுக்கிய காரணமாகும். 1999ஆம் ஆண்டு மே மாதம் கிழக்குத் தீமோரின் சுயநிர்ணய உரிமையை வழங்குவது தொடர்பான ஒரு ஒப்பந்தத்தில் போர்த்துக்கலும் இந்தோனேசியாவும் கைச்சாத்திட்டன. அதன் அடிப்படையில் ஐக்கிய நாடுகள் சபை சர்வஜன வாக்கெடுப்பை நடத்த வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக கிழக்குத் தீமோரில் இந்தோனேசிய இராணுவத்துடன் செயற்பட்டு வந்த ஒட்டுப்படைகள் அனைத்தும் வாக்கெடுப்புக்கு முன்னர் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் எனவும் இணங்கப்பட்டது.

எனினும் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்த ஐக்கிய நாடுகள் சபைமுற்பட்ட வேளையில் இந்தோனேசியப் படைகளின் உதவியோடு ஒட்டுப்படைகள் கிழக்குத் தீமோரில் பயங்கர அழிவு நடவடிக்கைகளில் இறங்கின. இதனிடையிலும் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. அதில் எண்பது சதவீதமான கிழக்குத் தீமோர் மக்கள் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு வாக்களித்தனர். இதைத்தொடர்ந்து மேற்படி ஒட்டுப்படைகள் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, தீவைப்பு நடவடிக்கைகளில் இறங்கியதால் ஒரு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் இவ்வொட்டுப் படைகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். கிழக்குத் தீமோரின் தலைநகரமான டிலி நாசமாக்கப்பட்டது. ஐந்து இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர். இந்த நிலமைகளைக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருவதற்காக 99 செப்டெம்பர் மாதம் அவுஸ்திரேலியாவின் தலைமையில் ஐக்கிய நாடுகள் அமைதி காக்கும்படையொன்று கிழக்குத் தீமோரில் சென்றிங்கியது. இதன் பின்னர் அங்கு ஒழுங்கு ஓரளவு நிலைநாட்டப்பட்டது. ஆனால் கிழக்குத் தீமோர் விடுதலைப் படை நடவடிக்கைகள் மீது கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. அது ஆயுதங்களைக் களையவேண்டும் என்ற நிபந்தனையும் போடப்பட்டது. இதை அதன் சில தளபதிகள் எதிர்த்தபோதும் எதுவும் செய்ய முடியாது இருக்கின்றனர்.

1999ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின்கீழ் கிழக்குத் தீமோருக்கான இடைக்கால நிருவாகமொன்று அமைக்கப்பட்டது. 2002ஆம் ஆண்டு முதலாவது பொதுத் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. அதில் கிழக்குத் தீமோர் விடுதலை இயக்கத்தலைவர் சனானா குஸ்மாவோ ஜனாதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். தற்போது கிழக்குத் தீமோரின் எண்ணெய் வளங்களைதான் பயன்படுத்துவதற்கும் அந்நாட்டின் அரசியலையும் பாதுகாப்பையும் தன்கைக்குள் வைத்திருப்பதற்கும் அவுஸ்திரேலியா முயற்சி செய்து வருகின்றது.

■

சூடான் – தமிழ் ஈழம்
அமெரிக்கா இரட்டை வேடம் போட இயலாது

டி. சிவராம் (தராக்கி)

புலிகள் சமர்ப்பித்துள்ள இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபை திட்டத்திற்கும் நீங்கள் அருந்துகின்ற "பன்ரா" போன்ற மென்பானங்களில் நிறக் கலவை போத்தலடியில் படியாமலிருப்பதற்கும் என்ன தொடர்பு? (இக்கேள்வியைப் பார்த்தவுடன் "ஆஹா! கடைசியாக ஆளுக்கு மூளையில் தட்டிவிட்டது" என எண்ணுவோரை சற்றுப்பொறுமையாக மேற்கொண்டு படிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன்)

புலிகள் பல்வேறு நாடுகளில் ஸ்ரீலங்கா அரசுடன் (ஆறுமுறை) பேசி கிடைத்தபலன் ஒன்றுமில்லை. நீண்டகாலமாக ஸ்ரீலங்கா அரசும் சிங்களத் தேசியவாதிகளும் சர்வதேச சமூகத்திடம் ஒரு குற்றச்சாட்டை முன்வைத்துவந்தனர். "புலிகள் பேச்சுவார்த்தைகளை தமது போரியல் தயாரிப்புகளை செய்வதற்கான ஒரு சுத்துமாத்தாகவே பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஓர் அரசியல் தீர்வில் உண்மையான நாட்டமெதுவும் கிடையாது. அதனாலேயே அவர்கள் தமது சார்பில் எந்தவொரு தீர்வுத் திட்டத்தையும் முன்வைப்பதில்லை. இலங்கையில் அமைதிப் பேச்சுகள் குழம்புவதற்கு இதுவே முக்கிய காரணமாகிறது! - என்பதே சிங்களப் பேரினவாதிகளும் ஸ்ரீலங்கா அரசும் தங்களுடைய அடாவடித்தனங்களை நியாயப்படுத்தவென சர்வதேச சமூகத்திடம் எடுத்தியம்பி வந்த விளக்கமாகும்.

இனப்பிரச்சினை தொடர்பான உண்மைகளை மறைப்பதற்கும் தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை இருட்டடிப்புச் செய்வதற்கும் விடுதலைப் போராட்டத்தை சுத்த இராணுவக் கண்ணோட்டம் கொண்ட பயங்கரவாதமாகக் காட்டுவதற்கும் மேற்படி வாதம் அவர்களுக்கு மிகவும் பயன்பட்டுவந்தது. இதற்கொரு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்காகவே விடுதலைப் புலிகள், தமிழர் கடந்த 50 வருடங்களாக கடந்து வந்த அரசியல் பாதையின் முக்கிய மைல்கற்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபை என சர்வதேச தமிழ் சட்ட வல்லுனர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட தீர்வுத் திட்டத்தை ஸ்ரீலங்கா அரசிடம் கையளித்தனர். இதைக் கண்டதும் சிங்களத் தேசியவாதிகள் போட்ட பெரும் கூச்சலின் அதிர்வலைகள் இன்னும் ஓய்ந்தபாடில்லை.

சிங்களப் பேரினவாதிகளின் அபிமான நாயகனான கதிர்காமர் அமெரிக்கா மற்றும் இந்தியத் தலைநகரங்களுக்குச் சென்று "இது இடைக்காலத் தீர்வல்ல தனித் தமிழீழத்தை அமைப்பதற்கான நகல்திட்டம்" - என்று கொக்கரித்தார்.

சந்திரிகாவும் கதிர்காமரும் ஜே.வி.பி.யும் சிங்களப் பேரினவாதப் புத்திஜீவிகளும் அத்தோடு நடுநிலையாளர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்ளும் சில சிங்கள அறிஞர்களும் அவர்களுக்கு ஒத்து ஊதுகின்ற சில தமிழர்களும் சர்வதேச சமூகம் ஒட்டுமொத்தமாக புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபைத் திட்டத்தை நிராகரித்து விடும் என திட்டவட்டமாக நம்பினர்.

ஏனெனில், அடக்கு முறைக்கு எதிராகவும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராகவும் போராடுகின்ற ஒடுக்கப்பட்ட பல்வேறு சமூகங்களுக்கு தமது அரசியல் நோக்கங்களை அடைவதற்கு புலிகளின் திட்டம் முன்னுதாரணமாக அமைந்துவிடும் எனவும், அதனால் அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம், இந்தியா ஆகிய நாடுகள் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபைத் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டா என்பதும் மேற்படியாரின் நம்பிக்கையாக இருந்தது.

புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபை வரைவை சர்வதேச ஆதரவோடு புறக்கணித்து புலிகளை வழிக்குள் கொணரலாம் என எண்ணிய சந்திரிகாவும் அவரது மதியுரைஞர்களும் "அதைப்பற்றிப் பேசலாம் ஆனால், நாம் முன்வைக்கின்ற மாற்றுத் தீர்வுத்திட்டத்தைப் பற்றியும் பேசினால் என்ன?" - எனப் புலிகளைக் கேட்குமளவிற்கு இன்று நிலைதடுமாறியுள்ளனர்.

இங்கு ஏலவே குறிப்பிடப்பட்டதைப்போல, புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபைத் திட்டத்திற்கு சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவில்லை - என நாடிபிடித்து அறிந்திருந்தால் சந்திரிகாவும் சிங்களப் பேரினவாதிகளும் மேற்குறிப்பிட்ட ஏனையோரும் பேச்சுவார்த்தையைக் குழப்பி தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒரு பயங்கரவாத வன்முறையாக காட்டும் வேலையில் முழு மூச்சாக இறங்கியிருப்பார்கள்.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், புலிகளை வெளிநாட்டுப் பயங்கரவாத இயக்கமெனப் பட்டியலிட்டுள்ள அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டுநாடுகளும் கூட ஏன் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபைத் திட்டத்தை கண்டிக்காமலும் அதைக்கைவிட்டு ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கு ஏற்புடைய வேறொரு அடிப்படையில் பேசுமாறு புலிகளை வற்புறுத்தாமலும் இருக்கின்றன என்பதை சிங்களப் பேரினவாதிகளும் புத்திஜீவிகளும் புரிந்துகொள்ளாமல் இன்று புலம்பி வருகின்றனர்.

அண்மையில், அமெரிக்க இராஜாங்க பிரதி உதவிச் செயலர் டொனால்ட் காம்ப் கொழும்பில் பத்திரிகை ஆசிரியர்களைச் சந்தித்தபோது தொடுக்கப்பட்ட பெரும்பாலான கேள்விகளில் இந்த ஆதங்கத்தைக் காணலாம். உலகின் இரு முக்கிய மூலப்பொருட்களை கையகப்படுத்தும் நோக்குடன் புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரசபை வரைவு போன்றதொரு இடைக்காலத் தீர்வுத் திட்டத்துக்கு அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டு நாடான பிரித்தானியாவும் முழுமையான ஆதரவு வழங்கியுள்ளன என்பது அவர்களுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. எமது விடுதலைப் போராட்டம் பெருமெடுப்பில் ஆயுதக் கிளர்ச்சியாக பரவிய அதே ஆண்டு (1983) சூடான் நாட்டின் தென்பகுதியில் உள்ள கிறிஸ்தவப் பெரும்பான்மை மக்கள் அந்நாட்டின் இஸ்லாமிய அரசுக்கு எதிராக ஆயுதப்போராட்டத்தில் இறங்கினார்கள். சூடான் அரசு தம்மை இஸ்லாமிய மேலாதிக்கத்துக்கும் இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்கும் உட்படுத்தி நசுக்கப் பார்க்கிறது என்பதே தென் சூடான் போராட்டக் குழுக்களின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

மத்திய தரைக்கடல், சுயெஸ் கால்வாய், இந்து மா கடல் என்பவற்றின் ஊடாக அமைந்துள்ள கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கடற்பாதைகளின் பாதுகாப்பிற்கும் அதை ஒட்டிய வேறு அலுவல்களுக்கும் சூடானின் புவியியல் அமைவிடம் இன்றியமையாதது என 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பிரித்தானியா உணர்ந்து கொண்டதாலும் இந்தியாவைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதற்கு மேற்படிக் கடற்பாதைகள் கட்டாயம் தேவை என்பதாலும் சூடானில் பிரித்தானியப் பேரரசு கால்வைத்தது. அதற்குப் போட்டியாக அங்கு வல்லாதிக்கம் செலுத்த பிரான்ஸும் முனைந்தது. நவீன உலகின் இயக்கத்திற்கு இன்றியமையாத ஒரு மூலப்பொருளாக எண்ணெய் தோன்றிய பின்னரும் அது செங்கடலின் ஒரு கரையில் அமைந்துள்ள சவூதி அரேபியாவில் பெருமளவில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பின்னரும் சூடானின் கேந்திர முக்கியத்துவம் மேலும் அதிகரித்தது. இதன் காரணமாக பிரித்தானியப் பேரரசு சூடான் மீது தன் பிடியை மேலும் இறுக்கிக் கொண்டது.

ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக சூடான் மக்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட பல போராட்டங்கள், பல ஆயுதக் கிளர்ச்சிகள் முறியடிக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக, சூடான் மக்களை பிரித்தாளும் நோக்கில் அந்நாட்டின் தென்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களை கிறிஸ்தவத்திற்கு மாற்றுவதற்கு பிரித்தானியப் பேரரசு முயற்சியெடுத்து அதில் வெற்றி கண்டது.

இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்னர் சுயெஸ் கால்வாய் பிரித்தானியாவின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நழுவிப்போனதால் செங்கடல் மீதும் சூடான் மீதும் பிரித்தானியாவுக்கிருந்த அக்கறை அருகிப்போயிற்று. இது 1956ஆம் ஆண்டு சூடான் சுதந்திரமடைவதற்கு வழிவகுத்தது. எனினும், சூடான் அரசு மீது அழுத்தங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு தென்சூடான் மக்களின் பிரச்சினைகளை அமெரிக்காவும் அதன் சார்பு நாடுகளும் காலத்துக்குக் காலம் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை.

எண்ணெய்வளம் நிரம்பிய சவூதி அரேபியாவின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு அமெரிக்கா செங்கடல் பிராந்தியத்தில் பிரித்தானியா விட்டுச் சென்ற ஏகாதிபத்திய இடைவெளியை நிரப்பிற்று.

ஸ்ரீலங்கா அரசு மீது அழுத்தத்தைச் செலுத்தி அதைத் தன் வழிக்கு வரவைப்பதற்காக இந்தியா தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை பயன்படுத்த முயற்சித்த அதே பாணியில் அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டு நாடான பிரித்தானியாவும் தென் சூடான் மக்களின் போராட்டத்தை பயன்படுத்தின.

இதனிடையே, தென் சூடானில் பெரும் எண்ணை வளமிருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அமெரிக்காவிற்கும் அதன் கூட்டு நாடுகளுக்கும் எதிராகத் தன்னை பாதுகாத்துக் கொள்ள எண்ணிய சூடான் அரசு இந்த எண்ணெய் வளத்தை அபிவிருத்தி செய்யும் தனி உரிமையை சீனாவுக்கு வழங்கியது.

தென் சூடானின் எண்ணெய் வளத்தை சீனா முழுமையாகக் கையகப்படுத்திக் கொண்டால், அது தனக்குச் சவால் விடக்கூடிய உலக வல்லரசாக வளர்ந்து வரும் வேகம் மேலும் துரிதப்படும் என்பதை உணர்ந்த அமெரிக்காவம் அதன் கூட்டு நாடுகளும் வேலையில் இயங்கின.

தென் சூடான் போராட்ட இயக்கத்துக்கு அமெரிக்கா கூடிய இரகசிய ஆதரவு வழங்கத் தொடங்கியது. சூடானின் இறைமையைச் சிதைத்து அதன் மீது அழுத்தங்களைப் பிரயோகித்து அதை தம் வழிக்குக் கொண்டுவர அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டு நாடுகளும் எடுத்த முயற்சிக்கு இன்னொரு முக்கிய காரணமும் உண்டு.

நீங்கள் கையில் வைத்திருக்கும் இப்பத்திரிகைக் காகிதத்தின் மீது அச்சடிக்கப்படும் மை பரவி ஊறாமல் சீராக அடிக்கப்படும் வடிவத்திற்கு அமைய, நிற்பதற்கு ஒரு மூலப் பொருள் இன்றியமையாதது ஆகும். அதுதான் அரபிப்பசை (Gum Arabic) இந்த மூலப் பொருள் இல்லாவிட்டால் நீங்கள் அருந்தும் மென்பானங்களின் செயற்கை நிறங்கள் போத்தலின் அடியில் படிந்து விடும். அது மட்டுமன்றி அழகு சாதனப் பொருட்கள், மருந்துப் பொருட்கள், இனிப்பு வகைகள் எனப் பல்வேறு உற்பத்திகளுக்கு அரபிப்பசை முக்கியமான மூலப் பொருள் ஆகும்.

உலகின் மொத்த அரபிப்பசை உற்பத்தியின் 80 சதவீதத்திற்கு மேல் சூடானிலிருந்தே ஏற்றுமதியாகிறது. இந்த ஏற்றுமதியை முழுமையாக கட்டுப்படுத்துகின்ற நிறுவனத்தின் (Gum Arabic Company) உரிமையாளராக இருந்து வந்தவர் ஒஸாமா பின்லேடன் ஆவார்.

1996ஆம் ஆண்டு இஸ்லாமியப் பயங்கரவாதிகளுக்கு சூடான் அரசு தஞ்சமளிக்கிறது எனக் கூறி சூடான் மீது அமெரிக்கா வரையறுக்கப்பட்ட ஏவுகணைத் தாக்குதல் ஒன்றைத் தொடுத்தது. அதேவேளை, சூடானிலிருந்து அரபிப்பசையை இறக்குமதி செய்வதை அமெரிக்கா நிறுத்தியது.

இற்கெதிராக உடனடியாகவே அமெரிக்காவின் பெரும்பலம் படைத்த மென்பான உற்பத்தியாளர் சங்கமும் அமெரிக்க அச்சக உரிமையாளர் சங்கமும் போர்க் கொடி தூக்கின. இவற்றின் அரசியல் மற்றும் பணம் செல்வாக்கை கண்டு பயந்த அமெரிக்க அரசு தடையை நீக்கியது.

ஆனால், சீனாவின் கைக்குள் சூடானின் எண்ணெய் வளம் போகாமல் இருப்பதற்கும், அரபிப்பசை உற்பத்தி மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதற்கும் ஏதுவாக அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டு நாடுகளும் திட்டம் தீட்டிச் செயல்பட்டன.

தென் சூடான் போராட்ட இயக்கம் தன் சொந்தக் காலில் சுதந்திரமாக நின்று செயல்படும் ஓர் அமைப்பு அல்ல. அமெரிக்க, பிரித்தானிய செல்வாக்கிற்கு அமையவே அதன் தலைமை செயல்பட்டு வருகிறது. இதைப்

பயன்படுத்தி சூடான் அரசு மீது படிப்படியாகத் தமது செல்வாக்கை அதிகரிக்கும் நோக்கில் அமெரிக்காவும் பிரித்தானியாவும் தென் சூடான் போராட்ட இயக்கத்தை பேச்சுவார்த்தையில் இறக்கின.

சூடான் அரசுக்கும் தென்சூடான் போராட்ட அமைப்பிற்கும் இடையில் ஆரம்பித்த பேச்சுக்களுக்கு நோர்வே அனுசரணையாளராக நியமிக்கப்பட்டது.

(நோர்வேயை அனுசரணையாளராக கொண்டு வருவதில் அமெரிக்காவே பின்னின்று செயற்பட்டது.)

மேற்படி பேச்சுக்களின் ஊடாக சூடான் அரசு மீது தனது செல்வாக்கைப் பெருக்கி அதன் மூலம் அந்நாட்டின் எண்ணெய் வளம், கனிம வளம், அரபிப்பசை மற்றும் செங்கடல் பாதைகள் ஆகியவற்றை தான் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தலாம் என அமெரிக்கா கருதுகிறது.

நோர்வேயின் அனுசரணையோடு நடைபெற்ற பேச்சுக்களின் விளைவாக சூடான் அரசுக்கும் தென் சூடான் போராட்ட அமைப்பிற்கும் இடையில் 2002ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஒரு இடைக்கால ஒழுங்கு பற்றிய உடன்பாடு காணப்பட்டது.

இந்த இடைக்கால நிர்வாக அமைப்பு பற்றிய உடன்படிக்கை மச்சாக்கோஸ் ப்றொட்டக்கோல் (Machakos Protocol) என அறியப்படுகிறது.

இந்த உடன்பாட்டின் கீழ் தென் சூடான் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை எந்தவித தங்குதடையுமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இந்த உடன்படிக்கையின் கீழ் நிறுவப்படும் இடைக்கால நிர்வாக அமைப்பின் காலமுடிவில் (6 ஆண்டுகள்) தென் சூடான் மக்கள் ஐக்கியப்பட்ட சூடானுக்குள் இருப்பதா அல்லது பிரிந்து தனிநாடாகச் செல்வதா என்பதை தீர்மானிப்பதற்காக சர்வதேச ரீதியாகக் கண்காணிக்கப்பட்ட தேர்தல் ஒன்று நடத்தப்படும் என வரையறுக்கப்பட்டது.

ஈராக்கிற்கு அடுத்ததாக சூடான் பிரச்சினை சர்வதேச கவனத்தை இன்று ஈர்த்து வருகிறது. இதன் காரணமாக, உள்நாட்டுப் போரொன்றின் தீர்வுக்கு ஒரு இடைக்கால நிருவாக கட்டமைப்பு முக்கியமானது என்பதும் ஒரு சமூகத்தின் சுயநிர்ணய உரிமை ஜனநாயக ரீதியாக தீர்மானிக்கப்படலாம் என்பதும் ஒதுக்க முடியாத விடயங்களாக உள்ளன.

ஐக்கிய சூடானுக்குள் தென்சூடான் மக்கள் தொடர்ந்து வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த இடைக்கால ஒழுங்கு பயன்படவேண்டும் என மச்சாகோஸ் உடன்பாடு கூறுகிறது.

அதேபோல ஐக்கிய இலங்கைக்குள் தாம் தொடர்ந்து வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையை தமிழருக்கு ஏற்படுத்த சிறிலங்கா அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு வரலாற்று வாய்ப்பாக இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபை நோக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் சர்வதேச சமூகத்திற்கு எடுத்தியம்பவேண்டும்.

சூடானில் ஒரு கதை இலங்கையில் ஒரு கதை என ஆகவும் பம்மாத்து விட முடியாத நிலையில் அமெரிக்காவும் ஏனைய மேற்கு நாடுகளும் உள்ளன.

இதில் மிக முக்கியமானது என்னவெனில், சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிப்பதற்கான வரலாற்றுக்காரணங்கள் தென் சூடான் மக்களைவிட தமிழீழ மக்களுக்கே மிக அதிகமாகவே உள்ளன.

சூடானின் இடைக்காலத் தீர்வுத்திட்டத்தைப் போலல்லாது புலிகள் முன்வைத்துள்ள இடைக்காலத்தன்னாட்சி அதிகார சபைத்திட்டம் எமது முழுச் சுயநிர்ணய உரிமையை கொள்கையளவில் மட்டுமன்றி நடைமுறையிலும் செயற்படுத்தும் கட்டமைப்புகளைப் பற்றியும் பேசுகிறது.

எமது வளங்கள், எமது நிலம் ஆகியவற்றின் மீதான எமது உரிமையையும் வலியுறுத்துகிறது. ஆனால், சூடானில் இடைக்காலத் தீர்வு அமெரிக்க நலன்களையும் உள்ளடக்குவதால் இவை பற்றித்தெளிவாகப் பேசவில்லை.

எனினும், சூடானின் இடைக்காலத்தீர்வும் அதன் அடிப்படையாக அமைந்துள்ள சுயநிர்ணய உரிமைக்கோட்பாடும் இவற்றிற்கு மேற்கு நாடுகள் வழங்கிய ஆதரவும் எமக்கு சாதகமாகவே உள்ளன. இதனாலேயே, சிங்களப் பேரினவாதிகள் கலங்கிக் குழம்புகின்றனர்.

ஸ்ரீலங்கா நாடாளுமன்றத்தில் முழங்குவது மட்டுமே எமது அரசியல் வேலை என்று சும்மாயிருக்காது தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு அரசியல்வாதிகள் இதுபோன்ற விடயங்களை மேலும் கற்று மக்களிடையே இறங்கி வேலை செய்ய வேண்டும்.

■

கருணா ஓடியது எதற்காக?

டி. சிவராம் (தராக்கி)

கருணா இவ்வளவு துரித கதியில் இழிவுடனும் அவமானத்துடனும் பேரிகழ்வுடனும் வீழ்ச்சி அடைந்ததற்கான காரணம் தான் என்ன? அந்த 40 நீண்ட நாட்களாகப் பரபரப்பாக அரங்கேற்றப்பட்டுவந்த தனது வீர பிரதாபங்கள் அனைத்தையும் முற்றாகக் கைவிட்டு, எந்த வேகத்திலேயே தப்பி ஓடினார் இந்த கொள்கை துறந்த - இயக்கத்தை விட்டோடிய தளபதி அந்த நாட்களில் இவரால் வெளிக்காட்டப்பட்ட வியக்கத்தக்க காட்சிச்சாலை விளக்கமேலாண்மை திறனை ஊக்குவித்து வந்த கொழும்பு சர்வதேச ஊடகவியலாளர்துறைகளைச் சேர்ந்த சிலர், இப்பொழுது ஐயத்துக்கிடமில்லாமல் கடும் ஏமாற்றத்திற்கு ஆளாகியுள்ளனர்.

எதற்காக அவர் வந்த கதியிலேயே அனைத்தையும் கைவிட்டு ஓடினார் என்ற வினாவே பலதரப்பட்ட சிங்களதேசிய இனவாதிகளிலும் தன்னடக்கமுள்ள எழுத்தாளர்களினதும் மூளைகளை எல்லாம் நச்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் வினாவாகும். வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனின் பலம் வாய்ந்த பாரிய இராணுவ அமைப்பிற்கெதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கி இவருக்கு நம்பிக்கை அளித்தது எது என்ற விளைவையே நாம் முதலில் வினவவேண்டும். தன்னுடைய உடைமையில் உள்ள ஆயுதங்கள், வன்னியிலுள்ள பாரிய பீரங்கித் தொகுதிகளுக்கும் எறிகணைகளுக்கும் எந்தவிதத்திலும் ஈடாகா என்பது கண்டிப்பாகக் கருணாவிற்குத் தெரியும். அவரது படைத்தளபாடங்களின் தேவை நிரப்பீடு வரையறைக்குட்பட்டது.

வன்னியிலுள்ள உயர் இராணுவ கட்டளை பீடம் வரையறையில்லாத்தேவை நிரப்பீடுகளைக் கொண்டது. அதேவேளை மேலும் கூடுதலான ஆயுத தளபாடங்களைக் கொண்டுவரும் தகைமையும் மார்க்கமும் வன்னியிடம் உள்ளது. புலிகளது நுணுக்கமும் நவீனத்துவமும் வாய்ந்த கட்டளை பீடமும் முறையும் வடக்கிலேயே அமைந்துள்ளன. கடந்த 2 வருடங்களாகப் புலிகள் இந்த துறைகளில் கண்ட அளப்பரிய முன்னேற்றத்தைக் கருணா அறிந்திருக்க முடியாது. ஆனால் இதுபற்றி தனது தோழர்கள் மூலம் கேட்டறிந்து கொள்வதற்காக வாய்ப்பு அவருக்கு இருந்திருக்கலாம். வன்னியில் புலிகளால் நவீன ஆயுத தளபாட முறைகள் பெறப்பட்டுள்ளன என்பதையும் கருணா தெரிந்து வைத்திருப்பார்.

எனினும், தனது சொந்த மட்டக்களப்பு-அம்பாறை மாவட்டங்களைத் தனது பிடிக்குள் வைத்திருக்கமுடியும் என்று அவர் மிகவும் கூடுதலாகவே நம்பியிருந்தார். கிழக்கு மாகாணப் பூகோள அமைப்பும், கொழும்பிற்கும் புலிகளுக்குமிடையே இருந்துவரும் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் ஏற்பாடுகளும், தனக்கு இராணுவ ரீதியாக அனுகூலமாக உள்ளன என்று அவர் நம்பினார். கிழக்கில் அவரது கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பிரதேசங்கள் வன்னியிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டிருந்து வெலிஓயாவிலிருந்து சேருவில் வரைக்கும் சிறீலங்கா இராணுவத்தின் பூரண கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்த பெரிய ஆப்பு வடிவ நிலப்பரப்புக்கள் வன்னியைத் தனிமைப் படுத்தியுள்ளபடியால் தரைவழிமார்க்கமாக விடுதலைப்புலிகள் தங்களது பாரிய ஆயுதங்களையும் ஆயுத தளபாடங்களையும் போர் வீரர்களையும் நகர்த்தித் தனது கட்டுப்பாட்டிலுள்ள மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில்தானும் தாக்குதலை மேற்கொள்ள முடியாது என அவர் பூரணமாக நம்பினார்.

போர்நிறுத்த ஒப்பந்த ஏற்பாடுகளின் கீழ் விடுதலை புலிகள் சமாதான அலுவலகத்துடனும் இராணுவத்துடனும் இணக்கம் காணாமல் தமது முழுப்படையணிகளை நகர்த்த முடியாதெனவும் கருணா திடமாக நம்பியிருந்தார். அத்தோடு பாரிய பீரங்கி தொகுதிகளும் எறிகணைகளும் இல்லாத நிலையில் புலிகள் வெருகல் ஆற்றின் வடக்கு கரைகளில் ஓரிரு படைகளை அனுப்பி தாக்குதல்கள் நடத்தினாலும் நீண்டகால சிறு சிறு மோதல்களே வாகரைப் பகுதிகளில் மட்டும் நிகழ்த்தலாமென முடிவாக நம்பியிருந்தார்.

கருணாவுக்கு அச்சமயம் தெரிந்தமட்டில் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை மீறாமல் பெரிய சுடுகலன்களையும் தொன் கணக்கிலான எறிகணைகளையும் கரையோரமாகக் கொண்டுசெல்லும் வல்லமை கடற்புலிகளுக்குப் போதாது என்றும் நினைத்தார். சிறீலங்காக் கடற்படையை விழிப்படையச் செய்யாமல் இராணுவ தளபாடங்களையும் போர் வீரர்களையும் கிழக்குக் கரையோரத்திற்கு 2 அல்லது 3 முறைகளுக்குமேல் கொண்டுசெல்லும் நிலையில் கடற்புலிகள் இல்லையென்று கருணா தனது முன் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் ஊகித்திருந்தார்.

கருணாவுக்குப் பொருந்தக்கூடிய இன்னுமொரு குறைபாடு புலிகளிடம் இருந்தது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் வடக்கு மூலையில் தாக்குதல் ஒன்றைத் தொடுக்கவும் அத்தாக்குதலை நிலைகுலையாமல் தக்க வைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து நடாத்தவும் வெருகல் ஆற்றின் வடக்குக் கரைகளில் அவர்களுக்கு பூமராதடிச்சேனைக்கும் மாவடிச்சேனைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பே பூகோள ரீதியாக புலிகளுக்கு இருந்தது. இந்த நிலப்பரப்பிற்குக் கடல்மார்க்கமாகவும், தரைக்கப்பால் உள்ள கொந்தளிப்பான நீர்களுக்கு ஊடாகவுமே தளபாடங்களை அனுப்பவேண்டும். கப்பல்களிலிருந்து இராணுவச் சரக்குகளை இம்மார்க்கமாக இறக்குவது அவ்வளவு சுலபமான காரியமில்லை.

கருணாவின் கணிப்பின்படி புலிகள் வெருகலாற்றைக் கடந்து வாகரைப் பகுதிக்குள் வெற்றிகரமாக ஊடுருவினாலும் A-11 வாழைச்சேனை - பொலநறுவை நெடும்பாதையைச் சிறீலங்கா இராணுவத்தை எதிர்கொள்ளாது கடக்க இயலாது. A-11 பாதைதான் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற்கான பிரதான விநியோகப் பாதையானபடியால் அது இராணுவத்தின் அதியுயர பாதுகாப்பிற்கு உட்பட்டது. புலிகளால் தரவை வடமுனைப் பகுதியைக் (தொப்பிகல காடுகள்) கடல்மார்க்கமாகச் சென்றடைய முடியாது. அந்தப் பகுதியின் கிழக்குப் பக்கம் கடல் ஏரியால் சூழப்பட்டுள்ளது. இதற்கப்பால் உள்ள கரையோரப் பகுதிகள் இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன.

எனவே, தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பலமான பகுதிக்குள் கடல்மார்க்கமாகவோ, வாகரையூடாகவோ போதிய படையணிகளுடனும் படைக்கலன்களுடனும் புலிகளால் வரமுடியாது என்று கருணா நம்புவதற்கு நல்ல காரணம் இருந்ததென்றே கூறவேண்டும். கருணா தனது பாதுகாப்பு நிலையைப் பல அடுக்குகளாக வகுத்து அமைத்திருந்தார். பின்வாங்கும் நிலைகளும், மீண்டும் ஒன்றுகூடும் இடங்களும் மிகவும் துல்லியமாகத் திட்டமிடப்பட்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தன.

புலிகளின் தலைமைக்குப் பாதுகாப்புப் போர்முறை தெரியாதென வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர்களிடம், அவர்கள் வெளிப்படையாகவே அதிர்ச்சிகொள்ளும் வகையில், பரபரப்பற்ற அமைதியான முறையில் இந்தக் கட்சிமாறிய தளபதி தற்புகழ்ச்சியுடன் கூறிமகிழ்ந்தார். அங்கே நிழற்படக் கருவிகள் நிழற்படங்களை எடுத்தவண்ணம் இருக்க ஊடகவியலாளர்களுடன் உரையாடிக்கொண்டே தோடம்பழச்சாற்றை உறிஞ்சிக்குடித்துக்கொண்டும், காலை உணவை அருந்திக்கொண்டுமே வன்னியின் இராணுவ மேலாதிக்கம்பற்றி எவ்வித படபடப்பும், குழப்பமும், அச்சமும் இல்லாது இதனை வெளியிட்டார். பெரிய வெள்ளிக்கிழமைப் பதிப்பில் "ஐ லண்ட்" பத்திரிகை இவருடனான நீண்டதொரு செவ்வியைப் பிரசுரித்தவேளையில் வாகரைப் பகுதியின் வடக்குப் பகுதிக்கு அப்பாலில் இருந்து கருணாவின் பாதுகாப்பு அடுக்குகள் மீது 120 MM எறிகணைகள் குண்டுமாரி பொழியபப்பட்டது. இக்குண்டுமாரிப் பொழிவு எவரையும் கொல்வதற்காகப் பொழியப்படவில்லை. மாறாக, கருணாவின் ஆட்களை அதிர்ச்சியூட்டி மலைக்கவைத்து வேறு திசைமுகப் படுத்தவே பொழியப்பட்டது.

இந்தப் பொழிவின்போது வாகரை தற்பாதுகாப்பிற்குப் பொறுப்பாய் இருந்த கருணாவின் மூத்த சகோதரன் றெஜியின் கட்டளை மையம் புலிகளின் விசேட படையணிகளால் கைப்பற்றப்பட்டது. கதிரவெளியின் தனது தற்காலிக இருப்பிடத்தில் இருந்த றெஜி, வினோதன், விசாலகன் 2, அன்பரசி படைப்பிரிவுகள் எல்லாம் அமைதியாகிவிட்டதை அறிந்தார். உடனே அவர் குண்டதிர்ச்சியால் வெருட்சிகொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார். குண்டுமாரி நிற்பதற்கு முன்னர் புலிகளின் விசேட படைப்பிரிவுகள் இந்தக் கட்டளை மையங்களை அதிசயிக்கும் விதத்தில் அவற்றை செயலற்றவையாக்கிவிட்டுத் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்தனர். அன்பரசி பெண்கள் படையணியைச் சேர்ந்த பெண் தளபதி சாவித்திரியும் வினோதன் படையணியைச் சேர்ந்த பாரதிராஜூம் படுகாயமுற்றனர்.

இன்னுமொரு விசேட படையணி சமர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வெகு தொகைவில் ஜெயம் என்பவர் பயணம் செய்த வாகனத்தைப் பதுங்கியிருந்து தாக்கியழித்தது. கருணாவினால் கதிரவெளியில் உருவாக்கப்பட்ட முதிர்வுறாத, பயிற்சியற்ற கடற்புலிப் பிரிவின் தலைவரே இந்த ஜெயம். ஜெயசிக்குறு படையெடுப்பு நகர்வை மேற்கொண்டபோது புலிகளின் மிகச் சிறந்ததாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காலாற்படை அமைப்பே ஜெயந்தன் படைப்பிரிவாகும். ஜெயந்தன் படைப்பிரிவால் கருணாவின் படைகள் முடக்கப்பட்டன.
சனிக்கிழமை காலை
கருணாவிற்கெதிரான புலிகளின் மட்டக்களப்பு அரசியல் பிரிவுத் தலைவர்கள் வன்னிக்குச் சென்றனர். ஒலிபெருக்கி மூலம் கருணாவின் படையணியைச் சேர்ந்தவர்களைக் கடற்கரைக்கு அண்மையில் உள்ள குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் கூடுமாறு அறிவிக்கிப்பட்டது. நண்பகல் மட்டும் 300 இற்கும் அதிகமானவர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களுடன் சரணடைந்தனர்.

இந்நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் நடத்தியவர் தம்பிராஜா ரமேஸ். இவர் கருணாவின் முன்நாள் உப தளபதியாவார். இவ்வாரம் இவர் கேணல் என்ற உயர் நிலைக்கு பதவியுயர்த்தப்பட்டுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதேவேளை ஜெயந்தன் அணியின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்குமுகமாக ஜிம்கெலி தாத்தாவினதும் றொபேட்டினதும் தலைமைகளில் துணைப் படைப்பிரிவுகளைக் கருணா அனுப்பிவைத்தார்.

வாகரையிலுள்ள கருணாவின் படைகளின் விநியோகப் பாதைகளைத் துண்டிக்கும் முகமாகப் புலிகளின் விசேட படையணிகள் சனிக்கிழமை இரவு பிரதான இடங்களில் தாக்குதல்களை நடாத்தின. பகல்வேளையில் புலிகளின் தேசியப் புலனாய்வு நிலையத்தில் செயற்படும் உளவியல் செயற்பாட்டுப் பிரிவு உட்பகை சார்ந்த போரின் பயனற்ற தன்மையைப் பற்றி உரையாடல்களைத் தொடங்கின. எனவே சனிக்கிழமை பின்னிரவு றெஜியாலும் றொபட்டாலும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட 2 எதிர்தாக்குதல்களும் தோல்வியில் முடிந்தன. ஞாயிறு காலை கருணாவின் படைகள் வாகரையை விட்டு சிதறியோடித் தொப்பிகலவுக்குப் பின்வாங்கின. கருணாவின் படையணிகளைத் தேடிக் கொண்டுவரும் புலிகள் A-11 பாதையைப் பாரியளவில் கடப்பதைத் தடுத்து நிறுத்தும் பொருட்டு சிறீலங்கா படையின் கூடுதல் படைப்பிரிவுகளை A-11 பாதையில் நிலைகொள்ள வைக்கப்பட்டன.

இதேவேளை, அம்பாறை மாவட்டத்தின் புலிகளின் இராணுவ பிரிவின் தளபதியும் கருணாவின் எதிர்க்கிளர்ச்சியின்போது வெளிநாட்டிற்குச் சிகிச்சைக்காகச் சென்றவருமான ஐனார்த்தனின் தலைமையில் புலிப்படை பிரிவு ஒன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு மட்டக்களப்பின் தெற்கில் 76 கி.மீற்றர் தொலைவில் அமைந்துள்ள திருக்கோவிலுக்கு வந்து சேர்ந்தது. அம்பாறை மாவட்டத்தின் புலிகளின் அரசியற் பிரிவின் தலைவர் குயிலின்பனும் உளவியல் நடவடிக்கைப் பிரிவினரும் ஐனார்த்தனுடன் வந்திருந்தனர். அவர்கள் விடுதலைப்புலிகளின் கஞ்சிகுடிச்சாறில் அமைந்துள்ள தளத்துடனும் வானொலித் தொடர்பை ஏற்படுத்தினர். 24 மணித்தியாலங்களுக்கு மேற்பட்ட தொடர்ச்சியான கலந்துரையாடல்கள், விவாதங்கள், எதிர்வாதங்கள், மனமாற்றங்களுக்குப் பின்னர் அனைத்துப் பிரிவுத் தலைவர்களும் புலிகளுடன் மீண்டும் இணைய ஒத்துக்கொண்டனர். ஒரு துவக்குசூடாவது சுடப்படவில்லை. அது ஓர் உளவியல் செயற்பாட்டின் வெற்றியாகும்.

கருணாவினுடைய முன்னாள் இராணுவ புலனாய்வுப் பிரிவின் முக்கியஸ்தரான ரமணவால் தலைமை வகித்துச் செல்லப்பட்ட புலிகளின் குழு ஒன்று வாகரையில் பெரிய வெள்ளிக்கிழமை அன்று மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலுக்கு முன்னர் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் தெற்கு பகுதிகளுக்குள் பிரவேசித்துக் கடற்கரை அப்பாலுள்ள நிலப்பரப்புகளின் பெரும்பாலான பகுதிகளைத் தமது கட்டுப்பாட்டை நிலைகொள்ள செய்தது.

அதே வேளை இயக்கத்தைக் கைவிட்ட தளபதி வாகரையினதும், அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள தமிழ் பிரதேசங்களினதும் வீழ்ச்சியையிட்டு தாறுமாறாகக் குழப்பமடைந்தார். ஆனால் அவர் தொப்பிகலவில் தான் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக இன்னமும் நம்பினார்.

கருணா தனது பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்த மேற்கு வடமேற்கு பகுதியில் அமைந்துள்ள இரகசிய முகாமை நோக்கி ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு புலிகளின் விசேட படையணிகளின் தாக்குதல்கள் 2 நடைபெற்றன. இது கட்சிமாறிய தளபதிக்கும் அவரது சகாக்களுக்கும் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. இந்த 2 தெரிவு செய்யப்பட்டுத் துல்லியமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்களும் கருணாவை பெரும் பீதிக்கும் குழப்பத்துக்கும் ஆளாக்கியது. தன்னுடைய பாதுகாப்பு மையங்களுக்குப் புலிகளின் விசேட படையணிகள் ஊடுருவி வந்தமை அவரால் புரிந்துகொள்ளமுடியாத புதிராகவே அவருக்கிருந்தது. அவர்கள் துரிதமாக நகர்வுகளை மேற்கொண்டனர். இந்த புது போர்முறைகளைக் கருணா அவர்கள் அடிக்கடி செல்லாத வன்னியில் ஒரு தெளிவற்ற முறையில் கேள்விப்பட்டிருந்த போதிலும் அதுபற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்துப் புரிந்துகொள்வதற்கான அவகாசமும் நேரமும் அக்கணத்தில் அவருக்கு இருக்கவில்லை.

தரவை- வடமுனை காடுகளில் அமைந்துள்ள பிரதான முகாம்களின் பிரிவுத் தளங்கள் மீது தொடுக்கப்பட்ட விசேட படையணியின் தாக்குதல்களும் உளவியல் செயற்பாடுகளும் கருணாவைக் கிலிகொள்ளச் செய்து, எத்தகைய சந்தர்பங்களிலும் தனக்கு விசுவாசமாக இருப்பார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பும் குலையவே, அவர் தனது படையணிகள் மீது கொண்டிருந்த பிடியை இழந்தார். ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு கொள்கைமாறிய தளபதி கிட்டத்தட்ட 12 நண்பர்களுடனும் லெப்ரினன்களுடனும் மட்டக்களப்பை விட்டு தப்பி ஓடினார். கிழக்கு மாவட்டத்தின் புலிகளின் பெண்கள் படைப்பிரிவின் தளபதியாகிய நிலாவினியும் இவர்களுடன் சேர்ந்து மட்டக்களப்பைவிட்டுத் தப்பிஓடினார். இவருடைய குறுகிய கால ஆயுளைக்கொண்ட எதிர்புரட்சி உண்மையிலேயே புலிகளுக்கு உதவியது என்றே சொல்லலாம்.

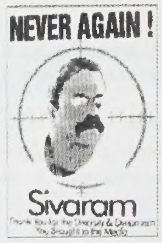
ஏனெனில், அவர்கள் சிறீலங்காவின் அரசியல் இராணுவச் சமன்பாடுகளுக்கு மேலாக ஒரு பலம்வாய்ந்த தடத்துடன் தங்களை வெளிக்காட்ட இது உதவியது என்று துணிந்து கூறலாம். "நாங்கள் கருணாவை, எங்களுடைய தலைவரின் பணிப்புரைகளுக்கு அமைவாக இரத்தம் சிந்தாமல் வெளியேற்றவே எங்களது நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிடுகிறோம். எதிர்காலத்தில் அவர்கள் கனவிலும்கூட எதிர்ப்புக்கொடி தூக்குவதற்குச் சிந்திக்காத வண்ணம் நாங்கள்
எங்கள் செயற்பாட்டைச் செய்துமுடிப்போம்". என்று கேணல் ரமேஸ் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறினார்.

புலித்தலைவரைத் தான் எதிர்த்து நிற்கப்போவதாக கருணா பிரகடனப்படுத்தியபின் ஊடகங்கள் வெளிக்கொண்டு இவரை போற்றிப் புகழும்போதுகூட கருணா இன்று ஒரு சிறந்த தளபதியாக்கிய அவரது குருமாரையும், அவரை இந்நிலைக்கு உருவாக்கிய அறிவுரையாளர் மனோ மாஸ்ரர் அவர்களையும் அவர்கள் மறந்துவிட்டனர்போலும். அவர்கள் மட்டுமல்ல உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அரசியல் ஆய்வாளர்களும்கூட இதனைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. கருணாவை உருவாக்கியவர்கள் அனைவரும், மனோ மாஸ்ரர் உட்பட, அவரை நிராகரித்துவிட்டார்கள். கருணா தோற்கடிக்கப்பட்ட முறை புலிகளால் இரண்டு வருடங்களுக்கு முதல் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்ட காலந்தொட்டு அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் துணிவும் வீரமும் கொண்டு வளர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஒரு சிறிய அளவில் வெளிக்காட்டுகிறது.

கடந்த 2 வருடங்களின்போது பிரபாகரனால் உருவாக்கப்பட்ட விசேட படையணிகளும் உளவியல் செயற்பாடுகளுக்கான பிரிவுகளும் எத்துணை வல்லமை பொருந்தியவை என மூத்த புலிகளின் தளபதியாக இருந்த கருணாவிற்குக்கூடத் தெரிந்திருக்கவில்லை. பிணக்குக்கு நியாயபூர்மவான தீர்வை எட்டுவதற்குப் பதிலாக சிங்கள அரசு, சீர்செய்ய முடியாதுபோல் தோற்றமளிக்கின்ற விருப்பு மனச்சார்புடைய கொள்கை களையே பேணி வளர்த்துவந்துள்ளது. அதனால்தான் அது தமிழர் பக்கம் இருக்கின்ற பிழையான குதிரையை அவ்வப்போது ஊக்குவித்து வருகின்றது. எவரும் தன்னை ஒரு ஒட்டுண்ணியாகப் பாவிக்க முடியாதபடி வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள் எப்பொழுதுமே ஆயத்த நிலையிலேயே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்.

■

கருணாவுக்கு ஒரு கடிதம்

டி. சிவராம் (தராக்கி)

அன்பின் கருணாவுக்கு, வணக்கம்!

அரியத்திடம் நீங்கள் கூறிய தகவல் கிடைத்தது. என்மீது நீங்கள் வைத்திருக்கும் மதிப்பிற்கு நன்றி.

நீங்கள் விடுதலைப் புலிகளிடமிருந்து பிரிந்து தனித்து இயங்கப்போவதாக "அசோசியட்டட் பிரஸ்" என்ற அமெரிக்க செய்தி நிறுவனத்திற்கு அறிவித்ததைக் கேள்வியுற்று மட்டக்களப்புக்கு விரைந்து வந்தேன். அந்தச் செய்தி பொய்யாக இருக்கும். பிரச்சினைகள் ஏதாவது இருந்தால் அது எமது விடுதலைப்போராட்டத்தைப் பாதிக்காத வகையில் சுமுகமாகத் தீர்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் கொக்கட்டிச்சோலைக்கு வந்தேன். அங்கே ஒரு பகல் பொழுதை உங்களோடு தொடர்புகொள்ளும் முயற்சியில் செலவழித்தேன். முயற்சி பயனளிக்கவில்லை.

போர் உக்கிரமாக நடந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் சிறீலங்கா இராணுவத்தின் பல அச்சுறுத்தல்களுக்கும் கெடுபிடிகளுக்கும் மத்தியில் நின்று செயல்பட்ட ஊடகவியலாளர் பற்றி நீங்கள் அடிக்கடி பெருமையுடன் பேசியிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் போராளிகளிடம் என்னுடைய கட்டுரைகளை கட்டாயம் படிக்கும்படி கூறுவதை அறிந்து நான் பலதடவை பெருமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எமது மாவட்டத்தின் நன்மை கருதி அதன் முன்னேற்றம், சுபீட்சம் என்பவற்றை பற்றி மட்டக்களப்பின் ஊடகவியலாளர்களோடு நீங்கள் பல்வேறு முறை உரையாடியிருக்கிறீர்கள். நாங்களும் பலமுறை உரிமையோடு உங்களை அணுகி எமது மண்ணின் அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி மனம்விட்டுப் பேசியிருக்கின்றோம். ஆனால், நீங்கள் விடுதலைப் புலிகளிலிருந்து பிரிவதாக எடுத்த பாரதூரமான முடிவைப்பற்றி எங்களிடம் ஒருவார்த்தை கூட இதுவரை பேசவில்லை. மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்ட மக்களின் நலன்கருதியே நீங்கள் தனித்து இயங்கமுடிவு எடுத்ததாகக் கூறிவருகின்றீர்கள். அந்த மக்களின் ஒரு இன்றியமையாத அங்கமாகவே ஊடகவியலாளரான நாம் உள்ளோம் என்பதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டதாலேயே எம்மோடு நெருங்கிப் பழகினீர்கள். ஆனால் எமது மட்டு-அம்பாறை மாவட்ட மண்ணையும் அதன் மக்களையும் மிகப் பாரதூரமாகப் பாதிக்கின்ற முடிவை எடுத்தபோது நாங்கள் ஏன் உங்கள் கண்களில் படவில்லை? ஏன் அமெரிக்கச் செய்தி நிறுவனமான "அசோசியேட்டட் பிரஸ்"சிற்கு மட்டும் உங்களுடைய முடிவுகளை பிரத்தியேகமாக அறிவித்துக்கொண்டிருந்தீர்கள்? மட்டக்களப்பு என்றால் கிலோ என்ன விலை என்று கேட்டிடும் சிமாலி சேனாநாயக்க மட்டுமே உங்கள் கருத்தை வெளிக்கொணர தகுதி வாய்ந்தவராக ஏன் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார்?

மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்ட மண் மீது உங்களுக்குப் பற்றும் பாசமும் இருக்கிறது - அதனால் தான் தனித்து இயங்கப்போகின்றேன் என கூறும் நீங்கள் சிங்கள இராணுவத்தின் கோரப்பிடியில் எமது மக்கள் சிக்கி மரண ஓலம் எழுப்பிய காலங்களிலே எமது வேதனை கண்டு எள்ளி நகையாடிய சிங்கள பேரினவாத ஊடகவியலாளர்களை எப்படி இப்போது உங்கள் நெருங்கிய நண்பர்கள் ஆக்கிகொண்டிர்கள்? எமது மண்ணையும் மக்களையும் உங்களுடைய ஆணையின் கீழ் தமிழீழம் என்ற இலட்சியத்தோடு விடுதலைக்கு வித்தாகிப்போன எமது போராளிகளையும் இழிவுபடுத்தும் கொச்சைப்படுத்தும் உங்களிடம் அவர்கள் எடுக்கின்ற ஒவ்வொரு பேட்டியையும் எவ்வாறெல்லாம் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? தெரியாவிட்டால் கொழும்பில் இருந்து வெளிவரும் சிங்கள ஆங்கில பத்திரிகைகளை தூக்கிபாருங்கள்.

"இன்னும் ஒரு தமிழ் எட்டப்பன் கிடைத்துவிட்டான்" என அவை கொக்கரிப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள். அவர்கள் உங்களையும் தலைவரையும் கொச்சைபடுத்தி இழிவுபடுத்தி முன்பக்கத்தில் வரைகின்ற கேலிச்சித்திரங்களை கண்டால் எந்தவொரு தன்மானமுள்ள மட்டக்களப்பானும் கூனிக்குறுகிப்போவான்.

கருணா ஈவிரக்கமற்ற கொலைகாரன், பிள்ளைபிடிகாரன் என்றெல்லாம் கொழும்புப் பத்திரிகைகள் மிகவேகலமாக உங்களைப்பற்றி எழுதிய காலத்தில் தமிழ் ஊடகவியலாளர்கள் குறிப்பாக மட்டக்களப்பு செய்தியாளர்கள் எவ்வாறெல்லாம் பொதுநன்மை கருதி உங்களுக்கு உறுதுணையாக நின்றோம் என்பதையெல்லாம் கணப்பொழுதில் மறந்து சிங்கள பேரினவாத ஊடகங்களையும் எமது மண்ணோடு எந்த சம்பந்தமும் இல்லாத வெளிநாட்டு செய்தி நிறுவனங்களையும் இப்போது நீங்கள் தலையில் வைத்துக்கொண்டாடுவதன் மர்மம் என்ன?

இனி விடுதலைப் புலிகளிடம் இருந்து பிரிந்து செல்வதற்கு நீங்கள் கூறும் காரணத்தைப் பார்ப்போம். மட்டு-அம்பாறை மாவட்டப் போராளிகள் வடக்கில் சென்று போராடி மடிவதை நீங்கள் விரும்பவில்லை எனவும் அவர்கள் தென் தமிழீழத்தை காப்பதற்கே கடமைப்பட்டவர்கள். ஆகவே வன்னிக்கு நீங்கள் போராளிகளை அனுப்ப மறுத்து தனித்து இயங்க முடிவு செய்ததாகவும் கூறியுள்ளீர்கள். "ஜெயசிக்குறு" என்ற மாபெரும் படையெடுப்பை முறியடிக்க தலைவர் பிரபாகரனின் வலதுகரமாக நின்று வன்னியிலிருந்து அனைத்து தளபதிகளுக்கும் தலைமைத் தளபதியாக செயல்பட்ட நீங்கள் இப்படிக் கூறியிருப்பது எனக்கு மகா வியப்பை தருகின்றது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் போரியல் மூலோபாயம் எது? அதன் தன்மை என்ன? என்பதை அறியாத சிறுபிள்ளை அல்ல நீங்கள். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் போரியல் மூலோபாயம் என்பது நீங்கள் 10 வயதுப் பாலகனாக இருந்த காலத்தில் கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் இராணுவ புவியியல் அம்சங்களைக் கவனமாக கருத்தில் கொண்டு வகுக்கப்பட்டதாகும். இது நீங்கள் பள்ளி செல்லும் பாலகனாக இருந்த காலத்தில் மட்டு-அம்பாறை மண்ணில் இருந்து விடுதலைக்கென புறப்பட்ட எமது போரட்ட முன்னோடிகள் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படைப் போரியல் மூலோபாயமாகும்.

உலக விடுதலைப்போரியல் நுணுக்கங்களைக் கவனமாகக் கற்றதன் அடிப்படையிலேயே தமிழீழ விடுதலையின் இராணுவ மூலோபாயம் வகுக்கப்பட்டது என்பது நீங்கள் நன்றாக அறிந்தவிடயமாகும். ஒரு தேசிய விடுதலைப்போர் ஏகாதிபத்திய தரவுடன் இயங்கும் ஓர் அடக்குமுறை அரசின் படைகளுக்கு எதிராக போராடுவதனால் அதற்கு விடுக்கப்பட்ட தக்கவைக்கப்படக்கூடிய தளப்பிரதேசம் இன்றியமையாதது.

வியட்னாம் விடுதலைப்போருக்கு யுனான் மாநிலமும், கியூபாவின் விடுதலைப்போர், கிழக்கு திமோரின் விடுதலைப்போர் ஆகியவற்றுக்கு அவற்றின் மத்திய மலைப்பிராந்தியங்களும் எரித்திரிய விடுதலைப்போருக்கு அதன் போராளிகளால் தக்கவைக்கப்பட்ட தளப்பிரதேசமும் அந்த நாடுகளின் சுதந்திர போராட்ட வெற்றிக்கு எவ்வாறு வழிவகுத்தன என்பதை உலக போரியல் வரலாறு பதிந்துவைத்துள்ளது. இவ்விடுதலை வரலாறுகளையும் அவை தந்த போரியல் பாடங்களையும் கற்றறிந்த கிழக்கு மாகாண விடுதலை போர் முன்னோடிகள் முன்வைத்த கோட்பாட்டையே அறியாதவர் போல் நீங்கள் பேசுவது எனக்கு வேதனையளிக்கின்றது.

ஓர் ஒடுக்குமுறை அரசின் - அதுவும் குறிப்பாக ஏகாதிபத்திய மற்றும் பிராந்திய சக்திகளின் துணையோடு செயற்படுகின்ற ஒரு அரசின் படைகளை முறியடித்து தேசிய விடுதலையை ஒரு இனம் முன்னெடுக்க வேண்டுமானால் அது எக்காலத்திலும் சிறிய கெரில்லா போர்முறையில் மட்டும் தங்கியிருக்க முடியாது. பலமான பின்னணியுடன் இயங்கும் எதிரியை முறியடிக்க அல்லது வலுவிழக்க செய்வதனால் விடுதலைப்போராட்ட அணிகளை சிறந்த பயிற்சிகளும் தொழில்நுட்பங்களும் மருத்துவ வசதிகளும் கொண்ட மரபுவழி இராணுவமாக மாற்றியமைப்பது கட்டாயமாகும். பெரிய அணிகளை பயிற்றுவிக்கக்கூடிய ஆயுதங்களை பெருமளவில் களஞ்சியப்படுத்தக்கூடிய காயப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான போராளிகளையும் பேணக்கூடிய தங்குதடைகள் இன்றி களமுனைக்கு சகலவிதமான வழங்கல்களையும் செய்திடக்கூடிய தளம் இதற்கு அவசியம். அதைவிட இப்படியான ஒரு தளப்பிராந்தியம் பாதுகாப்பானதாக இருப்பது இன்னும் அவசியமாகும். இவ்வாறான ஒரு தளத்தை வெற்றிகரமாகத் தக்க வைப்பதில்லேயே விடுதலைப்போரின் வெற்றி தங்கியுள்ளது என்பது போரியல் தரம் அடிப்படை பாடம்.

கிழக்கு மாகாணத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளும் எதிரியின் எறிகணை வீச்சு எல்லைக்கு உட்பட்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. அதாவது கிழக்கில் எமக்குத்தளப் பிரதேசங்களாக அமையக்கூடிய கஞ்சிக்குடிச்சாறு, தரவை, வாகரை, சம்பூர், சேனையூர் பகுதி திருமலை வடக்கில் பேராறு, திரியாய் காடு ஆகிய அனைத்துமே சிறிலங்கா படைகளின் எறிகணை வீச்சு எல்லைக்கு உட்பட்டவையே. அதுமட்டுமன்றி அவை கடல்வழியாகவும் தரைவழியாகவும் சிறிலங்கா படைகளால் மிக இலகுவாக ஊடுருவக்கூடியவையாகும். இதற்கேற்றவகையில் சிறிலங்கா அரசு போரியல் தொலைநோக்குடன் பல சிங்கள குடியேற்றங்களை கிழக்கின் எல்லைப்புறங்களில் ஏற்படுத்தியது. அதுமட்டுமன்றி கிழக்கின் தளப்பிராந்தியங்களாக கருதப்படக்கூடிய பிரதேசங்கள் காடுகளும் பற்றைக்காடுகளும் வாவிகளும், களப்புகளும், திறந்தவெளிகளும் கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவை கடலுக்கும் சிங்கள எல்லைக்கும் இடையில் ஆகக்கூடிய தூரம் 40 கிலோ மீற்றராகவும் ஆகக்குறைந்த தூரம் 15 கிலோ மீற்றராகவும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, இவற்றை விடுவிக்கப்பட்ட தளப் பிராந்தியங்களாக ஒரு கெரில்லா இயக்கம் எடுத்த எடுப்பில் தக்கவைப்பது சாத்தியமற்றது என்பது தெளிவு.

ஆனால், முல்லைத்தீவு மாவட்டமானது இலங்கைத்தீவிலேயே காடுகளின் அடர்த்திகூடிய மாவட்டமாகும். அதுமட்டுமன்றி கிழக்கைப்போலல்லாது காடுகளுக்கும் கடற்கரைக்கும் தொடர்ச்சியுள்ள ஒரு பிராந்தியமாக அது காணப்படுகின்றது. கடலிலிருந்தோ சிங்கள எல்லையிலிருந்தோ பெறப்படக்கூடிய எறிகணை வீச்சு எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட பல உட்பிராந்தியங்களைக் கொண்ட இடமாகவும் அது காணப்படுகின்றது.
இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்ததன் அடிப்படையிலேயே கிழக்கு வன்னிப் பிராந்தியம் தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தின் தளமாக அமையவேண்டுமென ஆரம்பத்திலேயே தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இதனடிப்படையில்தான் பிரதேச வேறுபாடின்றி அனைவரும் எமது விடுதலைத் தளப்பிராந்தியத்தை பலப்படுத்த நீண்டகாலமாகச் செயற்பட்டு வந்துள்ளோம். அந்தத் தளப்பிராந்தியம் இல்லாதிருந்தால் நீங்கள் இன்று உங்களை வளர்த்துவிட்ட தாய்வீட்டிற்கே சவால் விடுவதற்கு உங்களுக்கு பின்பலமாக இருக்கின்ற எந்த ஒரு கனரக ஆயுதமும் எமக்குக் கிடைத்திருக்க முடியாது. அந்தத் தளப்பிராந்தியம் இல்லாதிருந்தால் நீங்களொரு மரபுவழி இராணுவத் தளபதியாக பெயரெடுத்திருக்க முடியாது. அதுமட்டுமா? இன்று சிங்களப் பத்திரிகையாளர்களுக்கும் எமது இனம் பிளவுபட்டுக் கிடப்பதை வேடிக்கை பார்க்கவரும் வெளிநாட்டு ஊடகவியலாளர்களுக்கும் நீங்கள் பெருமையுடன் அழைத்துச் சென்று காட்டுகின்றீர்களே அந்த மீனகம் இராணுவத்தளம்: அதை அமைத்திருக்க முடியுமா? தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் விடுவிக்கப்பட்ட தளப்பிரந்தியம் வன்னியிலிருக்கிறது. அதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியை எப்படியாவது தடுத்திடவேண்டும் என்ற பயங்கரத்தில் சிறிலங்கா இராணுவம் தனது படைபலத்தின் பெரும்பகுதியை விடுவிக்கப்பட்ட எமது வன்னித் தளப்பிராந்தியத்தைச் சுற்றி குவித்ததாலேயே நீங்கள் மட்டக்களப்பில் முடிசூடா சிற்றரசனாக பயமின்றிச் செயல்படக்கூடியதாயிற்று. மட்டக்களப்பில் படுவான்கரைப் பகுதியிலிருந்து எதிரி 44 இற்கும் மேற்பட்ட சிறு முகாம்களையும் தளங்களையும் மூடி வடக்கிற்குக் கொண்டு சென்றதால்தான் நீங்கள் அங்கு தனிக்காட்டு மன்னனாக கோலோச்சக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மாறாக எமது மாவட்டத்தின் தளப்பகுதிகளை எதிரியுடன் போரிட்டு விடுவிக்கும் முயற்சியில் நாம் இறங்கியிருந்தால் வன்னியில் இழந்ததைவிட கூடுதலான எமது மாவட்டப் போராளிகளை நீங்கள் இழக்கவேண்டி வந்திருக்கும் என்பது மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத உண்மை. 1995ம் ஆண்டு புதுக்குடியிருப்பு விசேட அதிரடிப்படை முகாம்மீது நீங்கள் மேற்கொண்ட தாக்குதலிலும், வவுணதீவு முகாம் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலிலும் இறந்த எமது மாவட்டப் போராளிகளின் கணக்கை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் வன்னியில் நாம் இழந்ததை விட கூடுதலான போராளிகளை மட்டுமல்ல எமது மக்களையும் இழக்கவேண்டி வந்திருக்கும் என்பதை நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். வன்னியும் யாழ்ப்பாணமும் பேரழிவுகளையும், பொருளாதாரத் தடைகளையும் சந்தித்த வேளையில் மட்டக்களப்பு கல்வியிலும் பல்வேறுதுறைகளிலும் ஒப்பீட்டளவில் முன்னேறியது என்பதை நாம் மறுக்கமுடியாது. மட்டக்களப்பில் 1995 இன் பின்னர் நாம் வடக்கைப்போல் பேரழிவுகளைச் சந்திக்காமல் இருந்ததற்கு வன்னியில் உங்கள் ஆணையின் கீழ் தம் இன்னுயிரை ஈந்த அனைத்து மாவட்ட போராளிகளும் காரணமாக இருந்துள்ளனர்.

இதையெல்லாம் மறைத்து நீங்கள் போரியல் அரிவரி தெரியாத கற்றுக்குட்டியாக பிரதேசவாதம் பேசுவது ஏன்? உங்களுடைய நிலைப்பாடு மேற்படி விடயங்களை ஆராயும்போது தர்க்கரீதியாகவும் நியாயபூர்வமாகவும் எடுக்கப்பட்ட முடிவாகத் தெரியவில்லை. இதை நான் மட்டக்களப்பு மண்ணில் நேற்றுப் பெய்த மழையில் முளைத்த காளானாக் கூறவில்லை. அந்த மண்ணோடு பல நூற்றாண்டுகளாக பின்னிப்பிணைந்த பரம்பரையைச்-சேர்ந்தவன் என்ற வகையில் எடுத்துரைக்கிறேன். விடுதலைப்போரை மீண்டும் உரமூட்டிட வருக என உங்களிடம் வேண்டி நிற்கிறேன்.

வணக்கம் த.சிவராம். ■

ஊடகப்பணிமனை - SWISS